

GRATUIT: cartea *Crima Lordului Savile* oferită împreună cu *Flacăra*

www.revistaflacara.ro

FLACĂRA

FLACĂRA

CONCURS:

**Câștigă vacanțe
la Kuşadasi
și Corfu**

**Un român față-n față
cu gripa porcină**

Ferma de scoici

Pirații din Somalia

Neuroparlamentare

**DNA se joacă
de-a fotbalul**

**Un maestru zen
în România**

14 569

EBAMBOO

P/14569

U 24

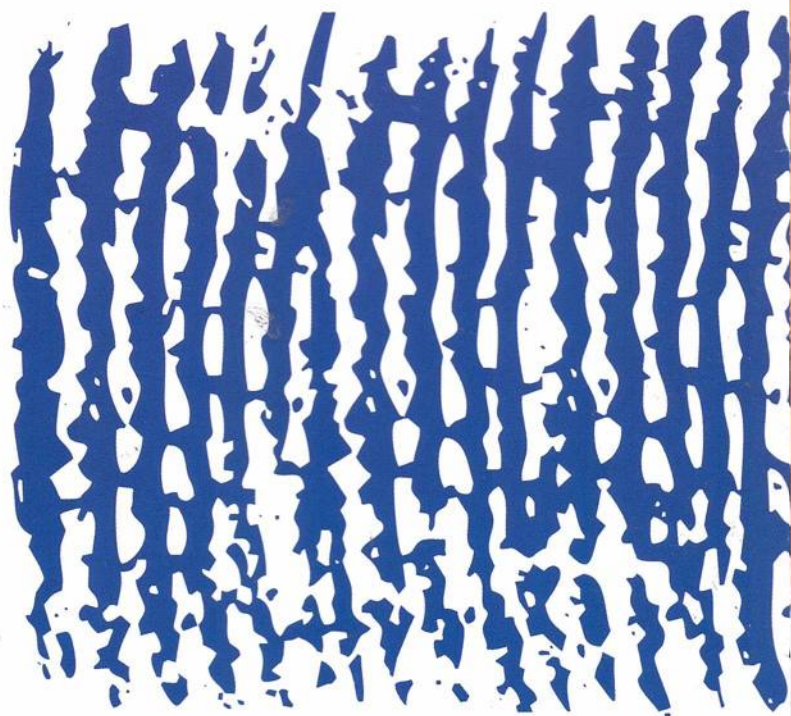
6 422258 000016 00006

Ballantine's®

LEAVE AN IMPRESSION

Consumați cu moderație

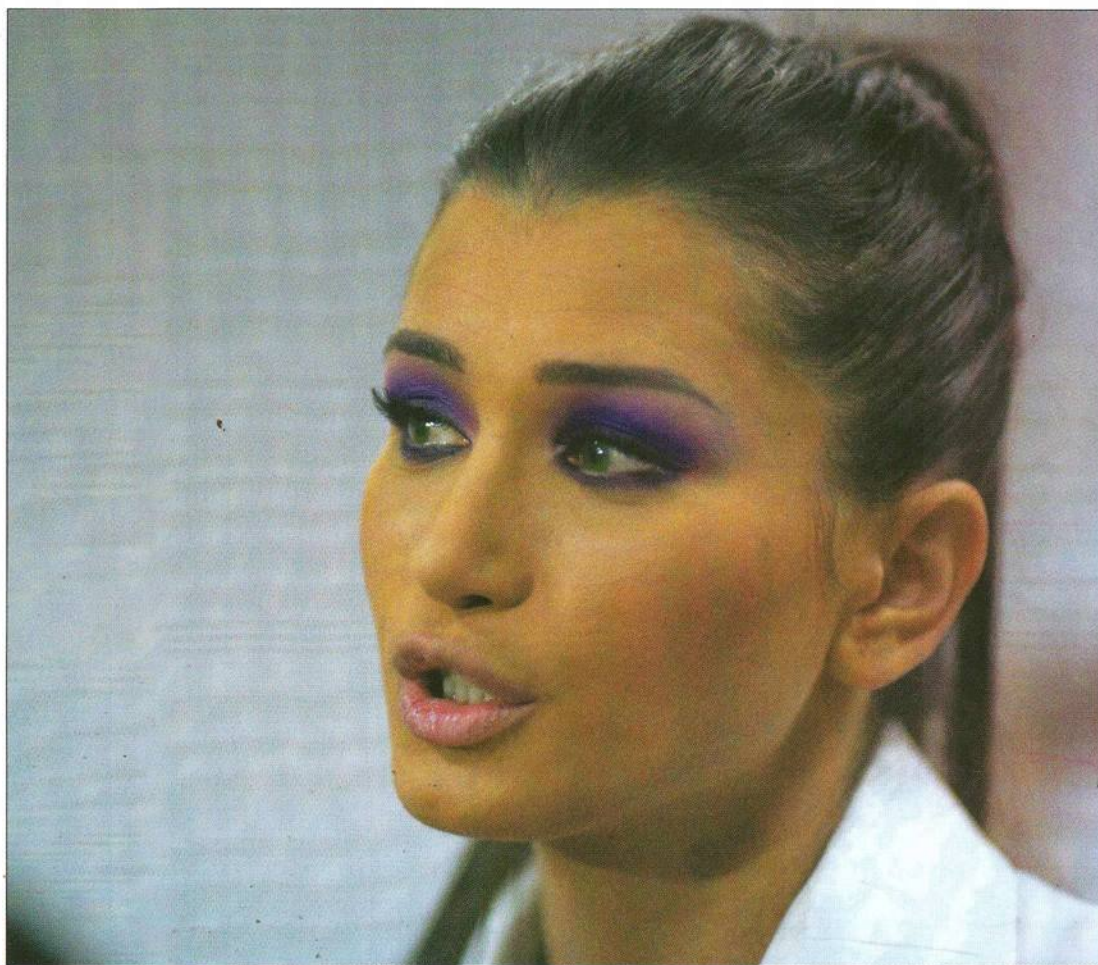
16

14569

Elena Băsescu

de pe catwalk, țuști la Strasbourg!

EBa? Da, ce vă mirați așa! A devenit un brand, Biroul Electoral Central l-a admis ca semn electoral, luna trecută. Cu el, fata lui tăticu candidează pentru un post de europarlamentar. Și nu-i mai spuneți „fata lui tăticu” fiindcă Elena Băsescu a declarat la emisiunea lui Măruță, *Happy Hour*, că: „Nu vreau să fiu cunoscută doar ca fata lui tata. Trebuie să demonstrăm că este și ceva de capul nostru, nu doar faptul că suntem copii părinților noștri. Și pentru asta am hotărât să nu renunț decât atunci când o să consider eu că nu mai pot.” Adică să vedem ce a demonstrat până acum? Cine e Elena Băsescu?

De la succese...

Prin Andrei Hrebenciuc

De prisos să mai zicem a cui copilă este. Se știe că are 29 de ani, a urmat cursurile Universității Româno-Americane – Facultatea de Relații Economice Internaționale și, încă din facultate, podiumurile de modă i-au făcut cu ochiul. De altfel, la universitatea cu pricina există o

tradiție ca multe dintre studente să fie prezente pe catwalk și în general în showbiz. Andreea Spătaru, Ilinca Vandici, Simona Sensual, Roxana Ungureanu, Simona Pătruleasa sunt câteva exemple în acest sens. Elena a ajuns astfel să prezinte pentru brand-ul *Peter Murray* și desi-

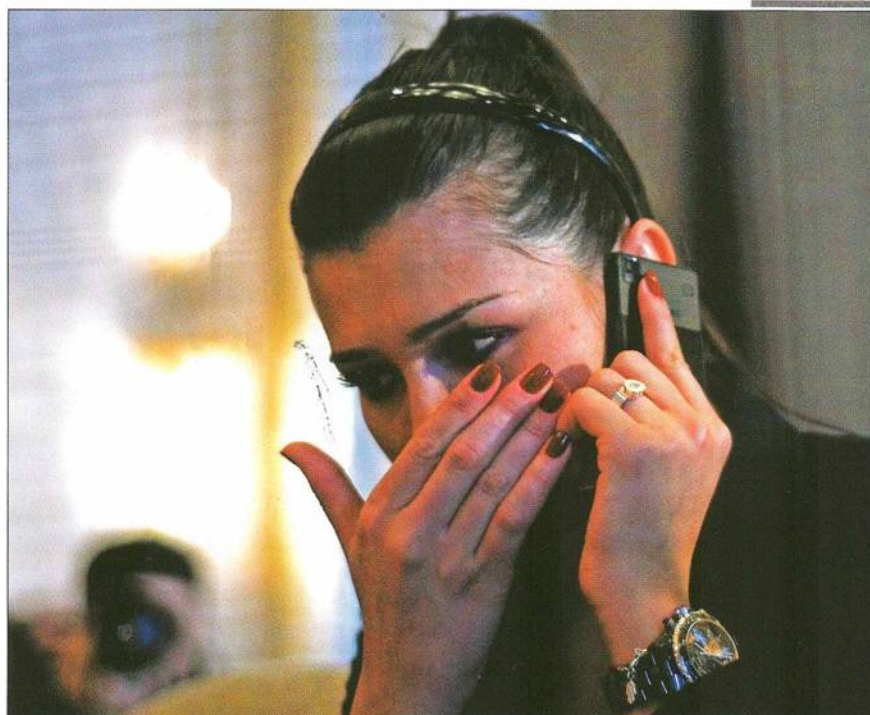
gnerul portughez Paolo Pinto, a defilat în creațiile vestimentare ale italianului Gai Matiolo, a colaborat mult timp cu designerul român Răzvan Ciobanu, devenind într-un timp relativ scurt foarte îndrăgită în lumea modei. Pentru un sezon, Elena Băsescu a fost imaginea casei de modă *Ziggo* în perioada 2005-2006. Mai mult, ea a apărut și în videoclipurile băieților de la *Volta*. Dincolo de modă, a reușit să facă și un master la SNSPA și și-a găsit un job la *Luxten* unde cârcotașii spun că ar câștiga circa 7.000-8.000 de euro, în timp ce Elena dezmințe afirmând că nu ar fi vorba decât despre un pic peste 1.000 de euro (mai există și zvonuri că, de fapt, nu prea trece pe acolo, mă rog, oricum e *part time*). Cu ce se mai mândrește fata lui Băsescu? Vorbește engleza și spaniola (precum româna?) și este pasionată de echitație, aerobic, iar de ceva timp încoace, de politică.

Prietenia cu Andrei Hrebenciuc, fiul adversarului politic al lui Traian Băsescu, Victor Hrebenciuc, a adus-o în atenția presei mai mult decât defilarea pe podiumurile de modă. Elena Băsescu s-a împrietenit cu Andrei Hrebenciuc cu prilejul unui concert susținut de Julio Iglesias în România. Toată presa a fost cu ochii pe ei, mai ales că părinții erau adversari politici. În plus, ea avea 24 de ani pe atunci, el doar 23. Parcă nu se prea potriveau și, în plus, tata Băsescu nu-l privea cu ochi buni pe candidatul la mână fiicei sale celei mici. A fost o relație gen Romeo și Julieta. Sigur, amozii nu s-au sinucis, dar s-au

La mari „succesuri“!

despărțit și reîmpăcat, despărțit și reîmpăcat până s-au îndepărtat definitiv unul de celălalt. Relația dintre cei doi a luat sfârșit anul trecut în octombrie, înainte de începerea campaniei electorale; după o idilă care a durat aproape trei ani, fiecare a ales să meargă pe o altă cale. Cel mai câștigat a ieșit Andrei Hrebenciuc, care, dintr-un ilustru necunoscut, a ajuns în atenția publică. Așa a aflat lumea că Andrei Hrebenciuc este acționar la cinci firme, se ocupă de comerțul cu îmbrăcăminte și încălțăminte și, în general, se pricepe la afaceri. Totuși Elena Băsescu nu a rămas neconsolată. Presa a descoperit înlocuitorul lui Andrei, în persoana lui Ionuț Daniel Gheorghe alias Joe, un afacerist tot din fashion, dar care și-a petrecut cea mai mare parte a timpului în străinătate. Nu se știe cum privește Cotroceniul această nouă relație a Elenei – despre care se spune că a trăit frumoase povești de dragoste alături și de Alex Erbașu, fiul regretatului om de afaceri Mihai Erbașu, și de un alt Don Juan din lumea mondenă, fotoreporterul Radu Prunaru – cert este că, deocamdată, Elena își concentrează atenția foarte mult pe cariera ei politică. Toate bune și frumoase până aici. Numai că *păpușa Barbie*, cum ironic i se mai spune, își concentrează atenția prea mult pe succesul politic, luând probabil exemplu de la ilustrul său tată, și pierde din vedere detaliile care sunt sarea și piperul acestui succes.

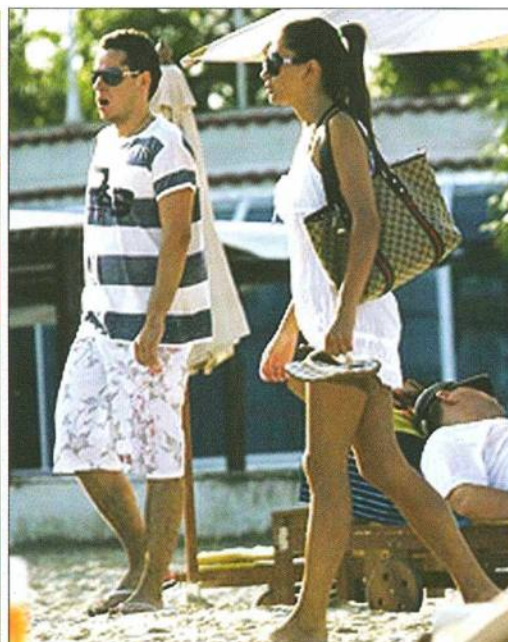
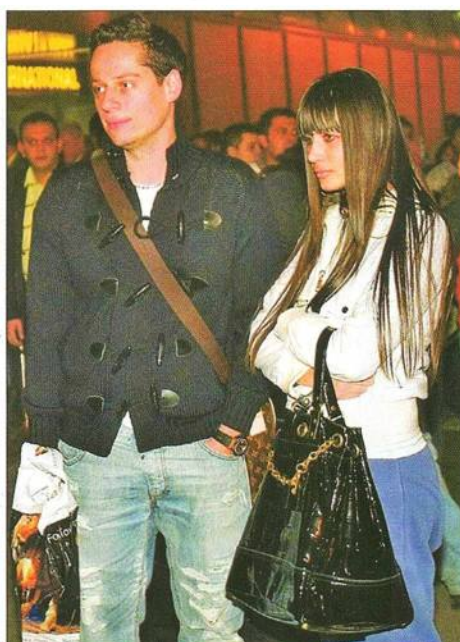
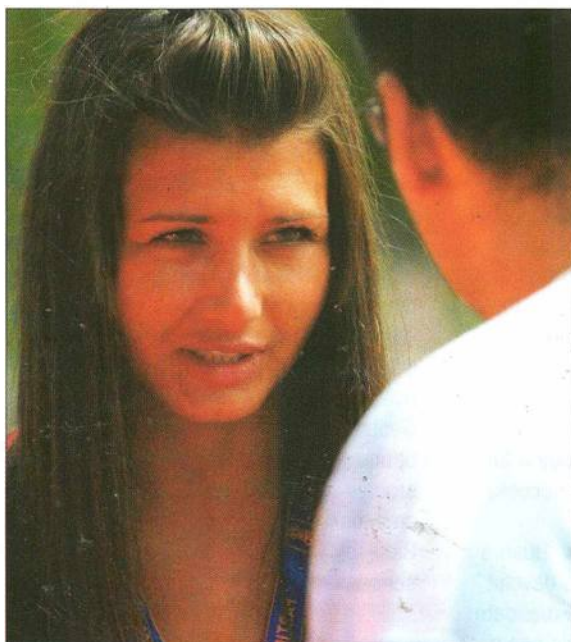
În februarie 2008 a fost aleasă în funcția de secretar general al Organizației de Tineret a Partidului Democrat-Liberal din România (cu 377 voturi pentru și 6 împotrivă), fapt care a dus la demisia fizicianului Eugen Stamate din Comisia Prezidențială pentru Educație, în semn de

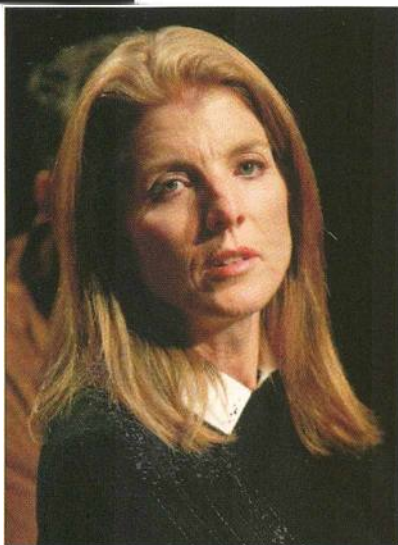
protest. Nu mai vorbim că prezența ei pe listele PD-L la alegerile europarlamentare a stârnit mânia multor PD-L-iști. Președintele *Societății Academice Române*, Alina Mungiu Pippidi, a declarat că nu va candida alături de Elena Băsescu, pentru alegerile europarlamentare, iar cunoscutul politolog român a refuzat să mai participe la europarlamentare alături de PD-L chiar și după ce Elena Băsescu a anunțat că va candida ca independent. Într-adevăr, fata cea mică a președintelui a demisionat în 18 martie 2009 din PD-L și a decis să aleagă o carieră politică solo sub brand-ul *EBa*. De ce s-au răsculat toți la dorința unei tinere frumusele și ambițioase de a opta pentru o carieră politică? Eșecurile și mai ales „succesurile” au fost, bată-le vina, mărul discordiei.

Printre primele gafe care au adus-o în atenția presei pe Elena Băsescu alias *EBa* s-au numărat cele rostite cu prilejul discursului susținut în fața tinerilor studenți democrat-liberali, anul trecut, în martie: „Dragi colegi, am crescut cu toții într-o perioadă în care am auzit vorbindu-se de viitor... Sunt încrezătoare în generația noastră și îmi doresc să devenim un rezervor de resurse... și doresc ca noi să devenim un rezervor...; Pactul național pe educație, document istoric... care trebuie să traseze politici... și depoli... depolitizarea... acestui sistem... sensibil... acestui domeniu sensibil.” Dacă aceste prime apariții în calitate de tânăr politician puteau fi oarecum uitate având în vedere lipsa de experiență a Elenei Băsescu, o

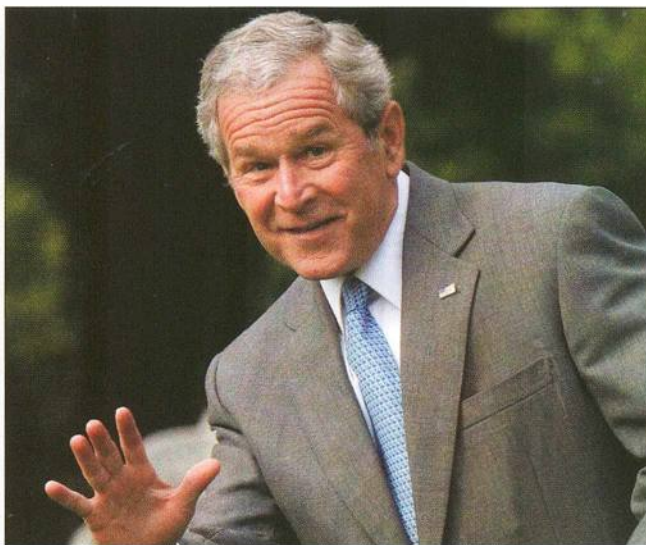
Elena Băsescu, candidat independent la europarlamentare, și-a postat pe site-ul BEC declarația de avere potrivit căreia deține: un Range Rover achiziționat în 2007; bijuterii și ceasuri în valoare de 8.000 de euro; un credit de 16.537 de euro la Piraeus Bank, care trebuie achitat până în 2012. În 2008, Elena Băsescu a încasat un salariu de 82.513 lei.

14569

Caroline Kennedy
a fost tentată să se folosească de numele tatălui său pentru a obține un loc în Senatul SUA.

George W. Bush
a fost regele gafelor și motorul declanșării ostilităților în Irak.

Jean Sarkozy,
un fiu de președinte care este implicat în scandaluri cu aromă de rasism.

gafeur de marcă, făcând adesea numeroase greșeli atât de exprimare cât și de comportament, la finalul ultimului său mandat devenind unul dintre cei mai nepopulari președinți americani și purtând pentru totdeauna eticheta de declanșator al războiului din Irak și al războiului împotriva terorismului.

Un caz de copil care vrea cu orice preț să fie politician ca tata este cel al fiului din prima căsătorie a lui Nicolas Sarkozy, Jean Sarkozy, care a ajuns să fie consilier la primăria Neuilly-sur-Seine, unde a fost primar tatăl său. Ba mai mult, a candidat la alegerile locale împotriva voinței acestuia. De altfel, tânărul Sarkozy a fost implicat și în câteva scandaluri printre care unul presărat cu acuzații de rasism și antisemitism chiar în vara anului trecut, când din cauza preaiubitului Jean, caricaturistul Maurice Sinet a fost dat afară de la publicația la care lucra, *Charlie Hebdo*. Jean a mai fost acuzat anterior și că ar fi fugit de la locul faptei după ce a lovit cu scuterul său mașina unui cetățean francez de origine arabă, iar fapta sa ar fi fost mușamalizată sub protecția numelui tatălui său.

La noi nu sunt încă mulți tineri ca Elena Băsescu care să își afișeze clar gândurile lor cu privire la o carieră politică, dar o pepinieră se pregătește în taină. Andrei, fiul cel mare al fostului premier Adrian Năstase este student la Universitatea *Bacconi* din Milano, unde studiază de obicei copiii marilor politicieni din peninsula și, cine știe dacă peste vreo doi-trei ani, nu vom auzi de Andrei Năstase că dorește să candideze la vreun post important în România. Și Mircea Geoană pregătește de pe acum terenul pentru fiul său Alexandru, pe care l-ar vrea student la o prestigioasă universitate americană, așa că s-ar putea ca Elena Băsescu să aibă în curând concurență serioasă.

Text: **Alice-Claudia Gherman**

Foto: **Mediafax și arhiva**

altă bălbă marca *EBa* a cimentat părerea românilor că Elena „nu știe să vorbește”, ea declarând într-un scurt interviu la un post tv că: „Poți să ai și eșecuri, poți să ai și succese... Poți să fie oameni care nu vor să vorbesc cu tine”; a urmat o declarație în fața colegilor de partid în care frumoasa Elena își dezvăluia admirația pentru președintele PD-L, Emil Boc: „În timp ce unii dintre noi spunem numai câteva cuvinte, dânsul editează perfect câteva fraze”. Și nu s-a oprit aici! *EBa* a mers mai departe, că doar asta a și promis – „voi merge până la capăt cât mă vor ține puterile” – și a continuat gafele și în 2009 când a confundat finala *UEFA Europa League* – care va fi găzduită de București, în 2012 – cu un termen inventat de ea, *Euro Clic*. Cu asemenea perle, nu-i de mirare că a stârnit ironii și dezbatări aprinse. Și nu doar în presa autohtonă, oricum cu un ochi hain la pândă, ci și în presa internațională. Astfel, *Associated Press* a scris caustic despre fata cea mică a președintelui român care *topăie fudulă pe podium, mutilează gramatica* și dorește să devină europarlamentar și se întreabă ironic dacă de așa ceva are nevoie Parlamentul European. Chiar, de ce are nevoie Parlamentul European? La rândul său, cotidianul ita-

lian *Corriere della Sera* a scris că „Teribila fiică a președintelui României ținteste direct spre Bruxelles”. Un alt ziar din peninsula, *La Repubblica* nu s-a lăsat mai prejos în aprecieri răuvoitoare la adresa Elenei chiar din titlul articolului: *M-a trimis tata Băsescu: Elena în Parlament*. Păcatul săvârșit de *La Repubblica* este că face la un moment dat confuzii între Monica Columbeanu și Elena Băsescu, asociind-o pe cea din urmă cu Irinel Columbeanu.

Atâtea piedici puse în calea unui biet copil tânăr – după cum spune Băsescu – și totuși Elena perseverează. Nu știm dacă în bine sau rău, dar perseverează. Ea a fost foarte mândră la depunerea candidaturii sale la BEC când a venit cu 280.000 de semnături, deși a declarat presei altceva când a fost chestionată cu privire la atuurile sale: „Nu știu, cred că sunt câteva, dar dacă vi le spun, o să spuneți probabil că mă dau mare”, a spus atunci *EBa*. Candidând independent Elena Băsescu vrea să se spele de etichetele de *nepotism* și *fetița lui tăticu* pe care presa românească și străină i le-au pus. Alegerile europarlamentare vor demonstra adevărul.

Dar Elena Băsescu nu este singurul copil de politician care aspiră să calce pe urmele părintelui și să urmeze o carieră asemănătoare. Caroline Kennedy, fiica lui John F. Kennedy, de pildă, a vrut să se instaleze în locul lui Hillary Clinton în Senatul american, după ce Hillary a fost desemnată secretar de stat în administrația Obama, dar criticile dure la adresa sa au determinat-o să-și retragă candidatura. Lui Caroline i s-a reproșat lipsa de experiență în politică și tentația de a folosi numele tatălui pentru a avea succes. Atenție! Nu succese!

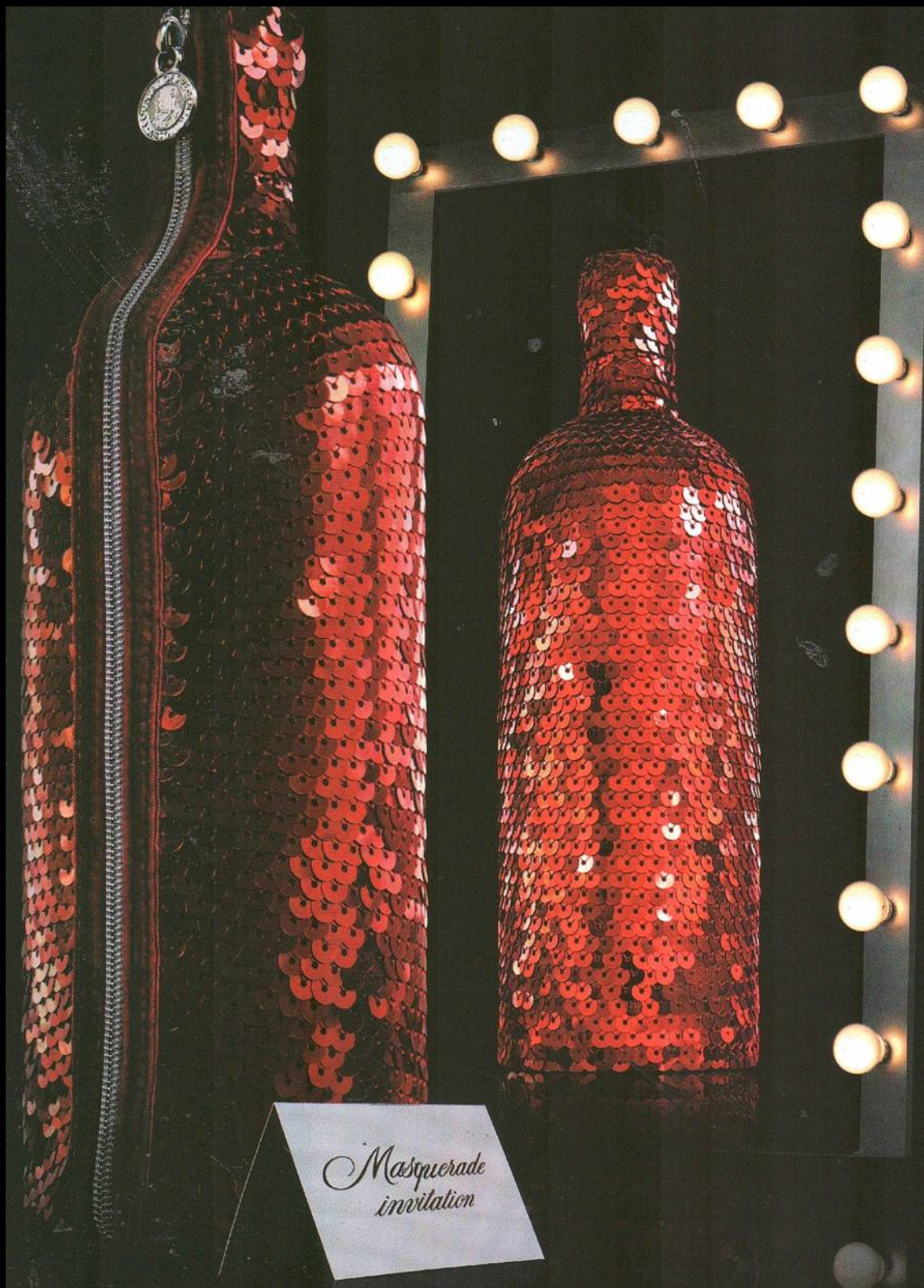
Să nu uităm că și George W. Bush a urmat cariera părintelui său și a devenit chiar președinte al SUA în două mandate consecutive. El a rămas în istorie ca un

Copiii de bani gata și politica

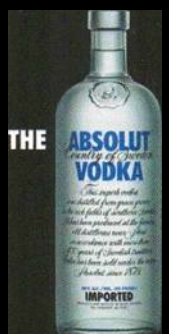

IN AN ABSOLUT WORLD

EVERY NIGHT IS A MASQUERADE

It's time to bring some glamour to the party. Dress up with the holiday gift pack from ABSOLUT, available at selected bars and retailers.

Biroul Român de Audit al Tirajelor
a eliberat Certificatul de Audit pentru revista Flacăra
în conformitate cu Standardele Internaționale de Audit
Publicație ce beneficiază de rezultate de audiență, conform
Studiului Național de Audiență, măsurate în perioada
octombrie 2007 - octombrie 2008

DIRECTOR: Mihail Galatanu
mihail.galatanu@revistafiacara.ro, redactia@revistafiacara.ro
REDACTOR-ŞEF: Liliana Petrus - liliana.petrus@revistafiacara.ro
EDITOR: Alice Gherman - alice.gherman@revistafiacara.ro
SPORI: Pomplu Laurențiu Dumitrescu

COLEGIUL REDACȚIONAL

Cătălin Apostol, Mihail Belu, Dumitru (Pusi) Dinulescu, Hora Gârbea, Valentin Iavlențiu,
Gheorghe Claudiu Golea Sumiya, Gălin Hentea, Petre Iamandi, Violeta Ion, Victor Ionescu,
Marina Loicu, Nicolae Măcevea, Mugurel Mărgărit, Dan Medeanu, Hora Pătrășcu, Mircea
Pricăjan, Petre Rău, Alina Savin, Vasile Savin, Adrian Sclancu, Jean-Louis Serian, Raluca Șeinoiu,
Bazil Ștefan, Andreia Tudor, Tudor Colin Zoroianu

SENIOR EDITOR FOTO: Octavian Tîbăr - octavian.tibar@revistafiacara.ro
TEHNOREDACTOR: Inara Tîbăr - dip@publicatiileflacara.ro

CORESPONDENȚI ÎN STRĂINĂȚATE: Vasile Comănescu (Roma), Adina Dabija (SUAT),
Eugen Frunză (Canada), Iona Haranacu (Portugalia), Anda Moculescu (Noua Zeelandă),
Anca Motoianu (Londra), Luma Polarauc (Paris), Laurențiu Stelea (Olanda), Cornel Toma
(Roma), Bogdan Razvan Ursu (Vietnam), Gelu Vlașin (Madrid), Iest Iouy (Senegal), Hoon
Jae Ryu (Coreea de Sud), Pham Viet Dao (Vietnam)
ÎN TERITORIUL - Marius Căndat (Sulina),
Iulia Para (Constanța)

**PUBLICAȚIILE
FLACĂRA**

Societate comercială înmatriculată la
Oficiul Registrului Comerțului București
sub nr. J.40/5888/1991 din 04.07.1991
Cod Unic de înregistrare RO1582276

S.C. PUBLICAȚIILE FLACĂRA S.A. este membru al
Biroului Român de Audit al Tirajelor - BRAT

PREȘEDINTE - DIRECTOR GENERAL: George Arion
george.arion@publicatiileflacara.ro

VICEPREȘEDINTE: Alexandru Păsărin

alexandru.pasarin@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR GENERAL ADJUNCT: Alexandru Arion

alexandru.arion@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR COMERCIAL: Gabriel Bumb

gabriel.bumb@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR RESURSE UMANE: Manuela Ruxandra Arion

manuela.arion@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR VÂNZĂRI PUBLICITATE:

Emil Dumitru - emil.dumitru@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR MARKETING COMUNICARE:

Corina Anghel - corina.anghel@publicatiileflacara.ro

ȘEF DEPARTAMENT PRODUCȚIE - Petru Ștefan

petru.stefan@revistafiacara.ro

SECRETARIAT: Anca Velu - Tel: 021.317.91.42; 021.317.91.44

Fax: 021.317.91.43 Email: office@publicatiileflacara.ro

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, O.P. 33, C.P. 12

Cont IBAN RON: RO64BRMA0720072654400000, Banca Românească Băneasa

Cont IBAN USD: RO14BRMA0720072654430000, Banca Românească Băneasa

Cont IBAN EUR: RO02BRMA0720072654495400, Banca Românească Băneasa

Fundația „Premiile Flacăra – România”

Președinte: George Arion

Director al publicațiilor de divertisment: ALEXANDRU PĂSĂRIN

REBUS®

Publicație auditată BRAT

Redactor-șef: MIHAIL ZGUBEA

REBUSACHE®

Redactor-șef: DANIEL POPA

Redactor artistic: Aurel Ștefan Alexandrescu

Tehnoredactare computerizată:

Angela Ciocăzanu

Culegere computerizată: Ioana Ionescu

Corectură: Pomplu L. Dumitrescu

Publicitate și marketing:

publicitate@publicatiileflacara.ro

Telefon, fax: 021.317.91.38, 021.317.91.42

Șef Departament Distribuție: Nicoleta Predescu

Distribuție: 021.317.91.37; Laurențiu Marian Celcan

Constantin Epure, Ion Mihail, Roșca Violeta

Administrativ: Constantin Bălău, Iulian Sclancu

Cititorii din țară și din străinătate se pot abona

prin SC „Publicațiile Flacăra” SA.

Abonamente: Robert Pandelea, abonamente@publicatiileflacara.ro;

telefon: 021.317.91.37

**Flacăra, Almanah Flacăra, Flacăra Bis, Flacăra Focus, Rebus,
Almanah Rebus, Rebusache, Rebus Bis
sunt mărci înregistrate ale SC Publicațiile Flacăra SA**

Potrivit art. 206 CP, responsabilitatea juridică pentru conținutul articolului
apartine autorului. De asemenea, în cazul unor agenții de presă și
persoană citate, responsabilitatea juridică le aparține.

ISSN: 1220-773x

Tipar: Megapress SA, tel./fax: 021/461.08.08/09

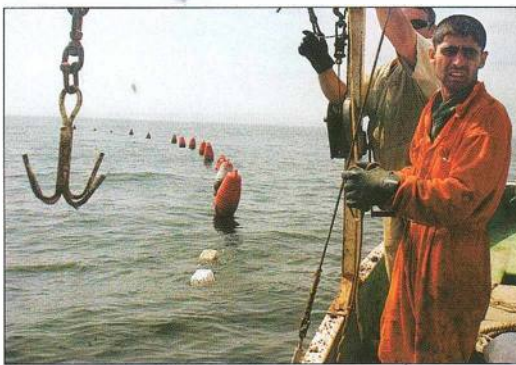
POLITIC Neuroparlamentare

DOSAR DNA se joacă de-a fotbalul

REPORTAJ Ferma de scoici

DOCUMENTAR Pirați sau paznici de coastă?

VIP

**Ilinca Vandici
pune stelele
sub lupă**

ALTFEL DE VEDETE

Ioana Crăciunescu:

„E complicat
să găsești
bărbatul
dispus
să aștepte
la sol
o stea
căzătoare”

EXCLUSIVITATE

**Un român față-n față cu gripa
porcină**

**Maestrul Zen Dokusho Villalba,
omul care a căutat o revoluție**

INEDIT

Hristos a înviat și în arabă! 44

SHOW/TEATRU/FILM

Enjoy the Silence 46

MEDIA

Julia Soós:
„Festivalurile atrag, anual, între 50.000 și
400.000 de vizitatori în Ungaria“ 48

UNDE IEȘIM

Mica Elveție 52

TURISM

Tunisia, țărâmul experiențelor 54

SĂNĂTATE

Memorie sau uitare? 57

DRINK STYLE

Pe domeniul prinților Știrbey 62

STIL DE VIAȚĂ

real,- hypermarket 66

AUTO

Bio-ntley, supercar pentru ecologiști 72

BRAND TO BRAND

Fiți vizionari într-o lume Absolută! 76

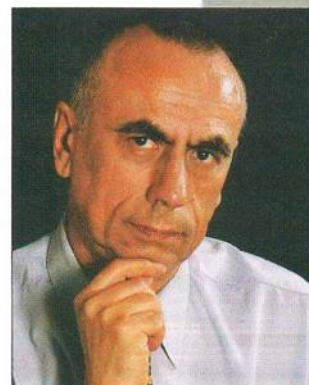
SPORT

Jinduind la fotbalul adevărat 78

Coperta 1:
foto **Mediafax**

Altceva

**Specialiștii susțin că România n-a ajuns încă
pe fundul prăpastiei**

UNA DE-A NOASTRĂ

Criză.

În restaurante somptuoase, oameni de afaceri prosperi, îmbrăcați cu dichis, consultă meniurile în coperte de piele și clatină din cap îngrijorați – sunt aceleași feluri de mâncare ca și în anul trecut, semn că nu sunt posibilități de diversificare și de îmbiere a clientelei cu finețuri mai ispititoare. Dau din umeri, oftează și comandă resemnați scoici, homar, somon, caviar.

În baruri de fițe, flăcăi cu cearcăne bogate la ochi, tolăniți leneș pe canapele, sirotează cu paiul băuturi de culori fisticheeli, ascultă manele transmise la televizoare cu ecran plat, de dimensiuni impozante, și cad de acord că nu e un moment propice să-și schimbe mașinile din topul de acum câteva luni, și care au deja la bord 30.000 de km. Fătuci cu piercingsuri lăsate la iveală, mirosind trăsător a parfumuri sosite de la Paris, încearcă să-și consoleze, mângâindu-i cu înțelegere pe părul dat cu gel, murmurând încurajator că vor veni vremuri mai bune, și că viața merită în continuare trăită.

Politicieni care se frământă de grija țărișoarei noastre, își iau concediu cu plată, pentru a medita mai profund și în liniște la problemele cu care se confruntă patria, în contextul declinului economic mondial. Se vor întoarce peste câțva timp la muncă, revigorăți și iluminați, constatând că există soluții de a ieși din marasm – încă un împrumut consistent și vom scăpa de belele, numai că trebuie vegheat ca banii să ajungă doar la persoane de mare încredere.

Pe câte un domeniu cu o vilă de vis înfiptă în mijloc, magnați care au investit în imobiliare și în terenuri, suspină nostalgici lângă un grătar încovoiat sub greutatea fripturilor și decid că a da prețurile de vânzare mai jos ar fi o prostie, e nevoie doar de răbdare și un apartament din Berceni va avea iarăși valoarea unuia de pe Coasta de Azur.

Cerul e brăzdat de avioane într-un du-te-vino continuu – în cele mai multe dintre ele se află turiști români, care își plimbă cu frenezie pe alte meleaguri anxietatea provocată de către situația de-acasă.

Pe străzile orașelor continuă forfota cerșetorilor, care se adresează trecătorilor pe un ton suav și comprehensiv: „Acceptăm reduceri de până la 50% la pomenile dumneavoastră“.

În sate, prin cârciumi, badea Gheorghe, badea Ion, și alți bade, beau în tăcere bere sălcie și caldă, din halbe spălate în grabă – mușterii sunt mulți și însetați. De la radio se aude glasul cavernos al cuiva care avertează opinia publică despre consecințele falimentului unor bănci cu faimă. Badea Gheorghe, badea Ion, sau un alt bade, poruncește pe un ton săstisit cărciumarului cu șortul pătat de muște: „Mai dă-l dracu' și pe alarmistu' ăsta, cine lo fi plătind să sparie lumea, caută un post care să zică una de-a noastră, că la ei nu-i ca la noi.“

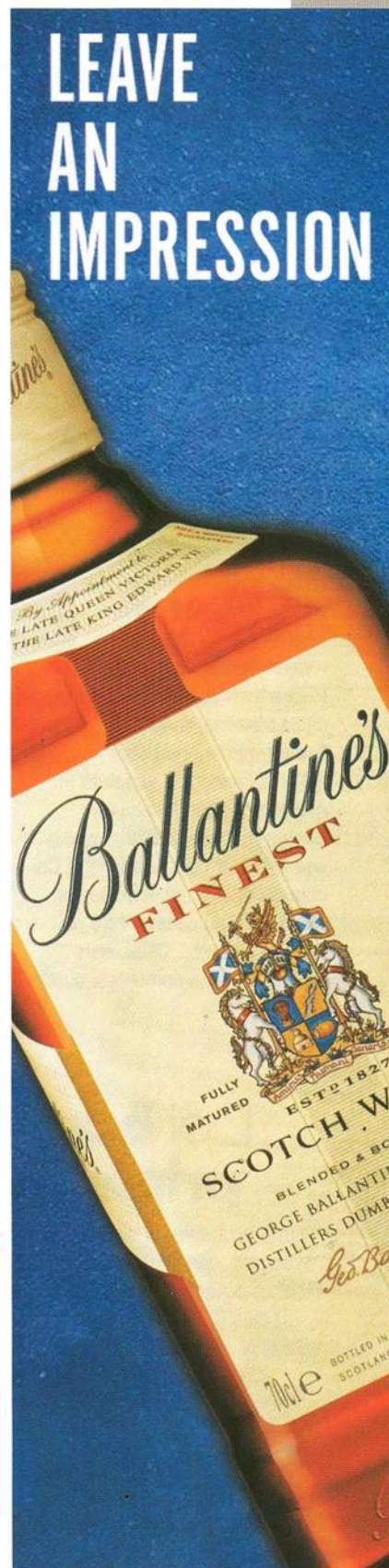
Serge Arion

În numărul viitor:

● AUTOSTRĂZILE

- LEGALIZAREA DROGURILOR. UN DROG CU NUME DE FATĂ: MARIA-JUANA!
- UN REPORTAJ SPECIAL DIN LUMEA SPORTULUI
- STOFĂ DE PREȘEDINTE
- REGIZOR ROMÂN, ATIPIC

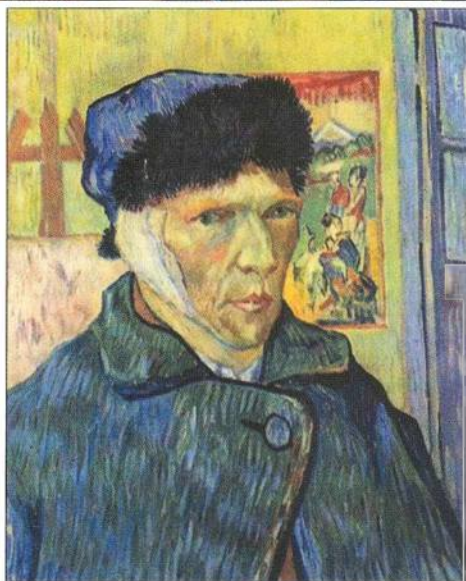
Nu e pasăre **ca porcul**

Când cu „pandemia iminentă” de gripă aviară, *Flacăra* a fost singura publicație care a îndrăznit să pună pericolul sub semnul întrebării, într-un amplu material intitulat *Marketing de gripă*. Atunci, unul dintre interlocutorii noștri afirma că astfel de sperietori sunt agitate o dată la doi-trei ani, pentru că are cineva ceva de câștigat. E bine să știți că „gripa porcină” are un precedent în SUA: în 1976, de la 200 de persoane infectate și 1 (un) decedat s-a ajuns la panică națională și o tentativă de a vaccina întreaga populație! Rezultate? Un fiasco având numeroase cazuri de efecte secundare severe și mai mulți morți (25, după unele surse)!

Replica anului

„Nici comuniștii nu făceau excluderi fără ca persoana să fie de față!” Oricât ar părea de imposibil, replica îi aparține lui Ion Iliescu, ceea ce o face, probabil, replica anului. Nici nu mai contează la ce și la cine se referea (*for the record*: la excluderea din PSD a lui Mădălin Voicu, de către Marlean Vanghelie). Firește, nimeni nu poate contesta expertiza absolută în materie a președintelui de onoare al PSD: dacă așa zice, așa era. Dar care comuniști? Cei care au întinat nobilele idealuri ale PCR? Sau ceilalți, care nu le-au întinat, și... Chiar, oare unde-or fi ajuns comuniștii buni?

Doi **buni prieteni**

Știți povestea cu Vincent Van Gogh care și-a tăiat urechea într-un moment de nebunie, dând astfel un înțeles la modul propriu expresiei „a fi într-o ureche”? Ei, uitați-o. Bietul om a inventat-o pentru a-și proteja prietenul care-l mutilase, cu sabia (!), într-o ceartă de pomină. Violentul ninja era nimeni altul decât Paul Gauguin, cel care picta pacifiste băștinașe insulare cu ghirlande de flori la gât.

Cel puțin asta susțin Hans Kaufmann și Rita Wildegans în recenta lucrare *Urechea lui Van Gogh: Paul Gauguin și pactul tăcerii*. Dacă exista OTV pe vremea aia, vă dați seama ce serial senzațional ieșea?

Păi, cum?

Autoritățile britanice au dat publicității imagini inedite (la propriu și la figurat!) cu cei patru atentatori sinucigași care au atacat, la 7 iulie 2005, rețeaua de transport public din Londra. În secvențele respective, surprinse de cele câteva zeci de mii de camere de luat vederi care împânzesc Londra, teroriștii discută, își cumpără baterii și... mănâncă sandvičuri la un restaurant *McDonald's*,

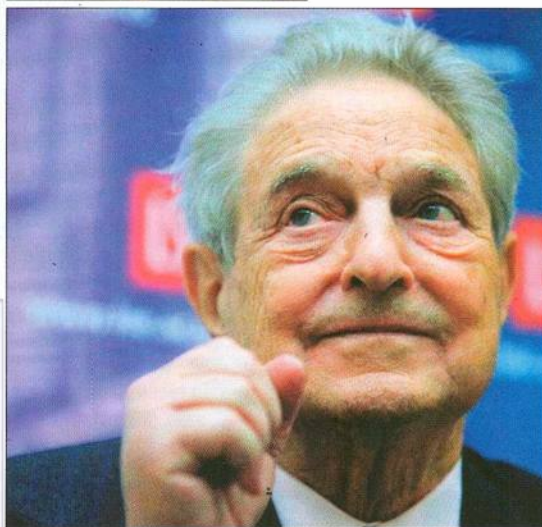
imediat înainte de a detona încărcăturile explozive în metrou și într-un autobuz. Păi, ce rămâne din lupta cu Occidentul depravat, cu globalizarea, cu standardizarea etc.!? De fapt cu cine sau cu ce se luptau? Crunt sarcasm...

Paza bună

Cea mai drăguță știre a perioadei vine din greu încercatul Afganistan: unicul porc din țară a fost pus în carantină de teama gripei porcine! Cum consumul cărnii de porc e interzis de Coran, în Afganistan (ca și în celelalte țări coreligio-nare) nu se cresc porci. Cu o singură excepție: Grădina Zoologică din Kabul, rămasă miraculos în funcțiune după cei șapte ani de război. Pentru ei, porcul e

ca tigru pentru noi. Or, din prudență maximă, acest unic exemplar a fost pus la poprire, chit că n-avea de la ce alți porci să ia virusul. Mai exact, cum a explicat directorul Grădinii, pentru a evita spaimele în rândul vizitatorilor.

Previziuni

Asia va ieși prima din criza economică, iar China va depăși SUA. Trendul descendent provocat de criza financiară se atenuează, iar programele naționale de stimulare economică aplicate în mai multe țări încep să aibă efecte pozitive – susține celebrul George Soros. El anticipează că Asia va fi prima regiune care va ieși din criză, iar China va depăși Statele Unite și va prelua rolul de motor de creștere economică al lumii! Că se cam termină și criza asta o spun mai mulți și ne bucurăm. China – liderul economic al lumii, iată o perspectivă la care e bine să reflectăm...

MALTA 2009

SUPER OFERTĂ HOTEL SUNCREST

ALL INCLUSIVE

oferta este valabilă pentru plecările din
30.06, 07.07, 14.07, 21.07

550 euro/pers.

TOTUL INCLUS:
avion + cazare cu all inclusive
+ taxe de aeroport

www.malta.ro

malta.ro

10 ani

str. Pitar Moș nr. 29, et.1, ap. 23, sect.1, București
(în spatele Cinematografului Patria)

tel./fax: 318.59.92 • tel: 318.59.93, 0722.626.903

malta ltd@malta.ro • www.malta.ro

NEUROPARLAMENTARE

Cel mai fierbinte subiect pe ordinea de zi a fost constituit, în prima jumătate a lunii trecute, din febra alegerilor pentru Europa. Un nou prilej de dezamăgire pentru cei care urmăresc clasa politică. Pe liste s-au aflat tot felul de netoți, nepoți, fii și rubedenii de partid, care au luat fața, *gleimuru'* de două parale al paradei noastre politice.

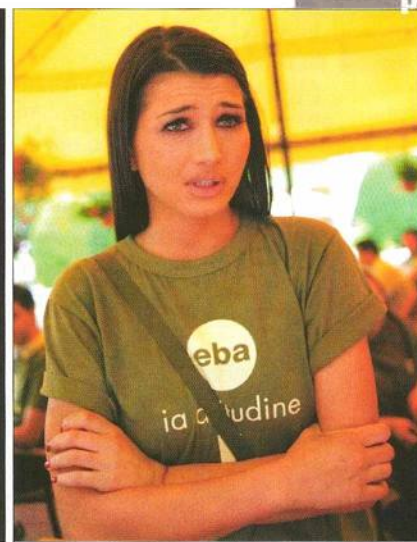
Alegerile care tocmai sunt pe trágaci sunt mai degrabă neuroparlamentare. În isteria colectivă, apar fețe pe care nici odată nu le-ai fi văzut acolo. Nimici & mitici de profesie. Care sunt varză cu limbile străine (poate nu cu limbile în general). Care nu au habar, prea bine, nici măcar pă unde e, nene, strasburu' (buru-buru!) pă hartă. Care nu cunosc niam organisme comunitare europene. Care nu știu ce legătură e între Banca din Luxemburg și Parlamentul de la Strasbourg. Care nu pot da un răspuns, măcar vag, dacă îi întrebi care e „brațul înarmat al NATO” ce ar trebui să apere Europa. Și toți ăștia, toți bleoții gângavi, toți ăia care gestic-

ulează cu mâinile prin aer în loc de dicționar român-francez, toți nenishorii ăștia mirosind a urdă, care nu fac nici măcar o brânză ministerială, s-au băgat, febril, pe fir.

RIDZI-PIDZI. Alături de celebra Elena Udrea, a mai apărut un personaj care își mișcă fizicul în P.R. În mass-media. Este celebra doamnă Ridzi-Pidzi (vă mai amintiți jocul acela care trebuia să alunge plictiseala?) dovadă că modelul Elena face fur(o)uri. Dovadă că, în România, să fii ministrul Tineretului aduce izbitor de mult cu a fi ministrul Turismului. Aceeași lipsă de consistență, aceeași prestație costumată cu sclipici. Suntem în primej-

die ca, după miliardari de carton, să avem și politicieni sau miniștri de material plastic sau de porțelan. Și primejdia e ca un asemenea soi de miniștri-tabloizi să se perpetueze până la a deveni o modă. Un model de a fi ministresă/sau ministrișor în guvernul, micșorat și el la scară, Boc.

HULIGANSKI & GOLANSKI. Nu m-ar mira dacă, de mâine, dacă nu cumva, deja, de ieri, S.R.I., precum și celelalte servicii secrete, din „categoria doișitreisferturi” (ciorapi albi), s-ar interesa asiduu asupra a ceea ce se întâmplă în/sau pe marginea fotbalului românesc. Da, pentru că ăsta, fotbalul, a devenit, deja, un soi de reală amenințare la

adresa securității naționale. Dacă s-a întâmplat ca suporterii (posibili dinamoviști) să-i fi spart capul unui polonez (mă gândeam la Golanski), înseamnă că acești huliganski pot să „presteze” servicii similare oriunde prin Europa, cu ocazia cupelor europene – sau, mai departe, în România. Oricum, să te duci pe stadioane a început să devină un sort de *sport extrem*, pentru care trebuie să ai țeasta tare: e mai violent ca, de pildă, K1. Să fii suporter este la fel de îndrăzneț cu a fi pilot de curse, dacă poți să ai soarta lui Ayrton Senna, fără să alergi pe un bolid, ci, doar, să zbori/sau

să fii zburat afară de pe stadioane. Fotbalul începe să aducă/să miroasă a orice, a politică, a box, a trafic de terenuri sau cârdășie, numai a gol, a balon, a sport – și a fotbal! – *nu prea*.

EBA SAU EMA? Personajele din România încep, tot mai mult, să piardă nu din greutate, ci din consistență. Avem fiice de președinte care se întrec, în notorietăți, cu portarii și jucătorii de fotbal. Nu știu cum sunt alții, dar eu nu înțeleg cum poți să te arăți în fața urnelor, cu promisiunea că vrei să ne reprezinti la Strasbourg așa, pe ochi frumoși. Ce să câți tu, EBA, la Strasbourg? Și cât de

mulți idioți trebuie să se afle în țara asta ca să te propulseze, pe umerii lor, pe catwalkul de la Parlamentul European?

BECALI + VADIM. O coaliție a disperării, văzută printre gratii, dar plină de gratitudine. Un soi de târg politic, dacă așa ceva poate fi numit politică. Gigi Becali e mulțumit că, după șederea la *mititica*, se va califica direct în prelungirile neuroparlamentare, de data asta nu cu *Steaua*. Vadim își freacă, și el, mâinile, că a mai capturat un nume de o indiscutabilă popularitate, pe listele sale. *Aferim!* Afacere pentru toată lumea. Și nu în pagubă.

CRIN ANTONESCU

Așadar, conducerea penelistă a decis. Crin Antonescu va candida la președinție. Dar cine este Crin Antonescu? Este personalitatea despre care se știe cel mai puțin în România. Dintre prezidențiabili, cel puțin. Este ilustrul cel mai anonim. Sau *anodinul cel mai celebru*. Se știe foarte, foarte puțin despre el. Că a fost prin Tulcea, că a „crescut” acolo prin PNL. Că are o iubită, nici urâtă, nici proastă, prin același partid. Da, iar mâine, mâine adică pe la sfârșit de decembrie, ne-am putea trezi cu dânsul președinte. Cam oricum ai lua-o, are cel puțin a treia sau a patra șansă la prezidențiale. Firește, o să-mi spuneți, Traian, emperatorul PD-L, e de neînving. Așa am crezut și noi, vorba cântecului, până în martie, adică înainte de afacerea Popoviciu-Becali-doișunsfert. Acum, nu mai sunt la fel de convinși. Parcă-parcă s-a schimbat ceva. Deși mă așteptam să fie mai multe valuri. Să dureze mai mult. Să se mai întâmple ceva după aia. E clar că Băsescu scăpase de sub control afacerea Popoviciu-Becali. De tot. Cu totul. Era primejdioasă. Amenința să-l ducă de-a dura. Acum, alunecarea s-a mai frânat. Dar, după ce a spus și *Realitatea TV* că „se prăbușește”, picajul pare să fie chiar mai vizibil. Las' că nu-mi inspira nici o încredere cum combătea, anterior, în același sens, *Antena 3*. Și nu-mi inspira fiindcă este, acolo, o evidentă atitudine partinică anti-Băsescu. Iar dacă Traian, împăratul, va fi rostogolit de la Cotroceni, nu se întrevăd decât două variante. Varianta PSD, cu Geoană. Și varianta Crin Antonescu. Sigur, s-ar putea înscrie, la o adică, și un Călin Popescu Tăriceanu ca independent, chiar dacă asta sună acum neverosimil (firește, din motive de Patriciu – sau, cine știe, din alte motive). Dar Crin Antonescu nu mi se pare cu totul lipsit de șanse. Dimpotrivă. Poate aduna, oricând, 27-28 la sută, asta până în alegeri. Mai e ceva vreme. Chiar dacă acum se află în spatele lui Mircea Geoană, lucrul e de înțeles: e de prea puțină vreme în fruntea partidului liberalilor, nu a avut îndestul timp să urce, dar s-ar putea să recupereze spectaculos, cu o echipă bună de campanie și sfătuit de niște consilieri competenți. Este singura formațiune politică, PNL, care nu are de

plătit tributuri, cel puțin pe moment, celălalt mare partid, PSD, fiind, totuși, hâr-mâr, în aceeași barcă (hodorogită) cu pedeleii lui Traian. Se presupune, deci, că are mai multă libertate de mișcare. Așa că, de la un 20%, ultima sa cotă în procente, care aproape îl egalează pe Geoană, are cel mai mare potențial. În scenariul fastuos, poate sări peste 30% – și atunci prinde, probabil, „finală”. Are și argumente pro, în lupta cu Băsescu. În primul rând, e mai tânăr. Are o imagine mai proaspătă. Mai „neșifonată”. E drept, și mai neretușată. Băsescu a mai „obosit” între timp, s-a uzat, făcând naveta între Palatul Victoria și Cotroceni, adică fiind și pe post de prim-ministru, și președinte. În orice caz, șansa lui Crin este cu două tășuri acum: ori se califică în finală și câștigă, ori, peste patru ani, va fi aruncat peste bord. Nici un partid nu are nevoie de perdanți. Iar PNL, cu atât mai puțin...

ADINA VĂLEAN, „COLEGA DE SENTIMENT“

Adina Vălean este una dintre (noile) figuri cele mai interesante, din lumea politică, la ora actuală. Nu numai pentru că este „colega de sentiment“ a mai-notoriului liberal Crin Antonescu. Ea a demonstrat că are (și) o personalitate pregnantă atunci când a spus, sus și tare, că nu își datorează ascensiunea

relației personale cu Crin Antonescu. Dimpotrivă, a afirmat ea răspicat, în urmă cu mai bine de o lună și jumătate, ascensiunea în partid i se datorează serviciilor pe care ea le făcuse partidului, înainte de a se „alipi“ Crinului. Și ce ne mai spune doamna Adina: „Eu, Adina Vălean, am ajuns la Bruxelles fiindcă mi-am dorit și am muncit din greu să fiu europarlamentar. Alții dintre noi ajung în Spania sau Italia, unde muncesc mai greu ca mine, pentru banii care îi aduc în România.“ Adina Vălean e mai cunoscută și ca parlamentara care ne-a anunțat că putem să vorbim mai ieftin (roaming+SMS) cu Uniunea Europeană. De la 1 iulie 2009. Motiv pentru care este cunoscută și ca „europarlamentara-roaming“. Ea ne-a înștiințat și că vom evita notele de plată uriașe la folosirea internetului și roaming-ului, cota SMS-ului ajungând la 0,11 euro“. Asta în calitate de raportor al Parlamentului European, în Dosarul Roaming 2“. Poate că nu aflăm de relația politico-amoroasă din sânul (am zis

bine?) liberalilor, dacă nu exista vocea „externă“ a lui Adrian Cioroianu (yes, yes, Condolițo!), supărat că n-a mai ajuns (din urmă) lista partidului pentru varză de Bruxelles. Așa că noua noastră Condoliță liberală (și Mițele, ca și Condolițele!) a devenit eligibilă (cuvântul îți umple gura, nu?). Gura Adinei adevăr grăiește în *Q Magazine* (cel mai interesant *headline* din ultima vreme a presei: „Da, am o relație sentimentală cu Crin!“), dovadă că relațiile, la liberali, sunt numai sentimentale, iar telenovelele, ca și lovelele, pot fi, și ele, înnobilate politic. Adrian Cioroianu a rămas trist, adică neeligibil (neinteligibil?), iar eurolista a triumfat, cu nuri. Cioroianu s-a consolat definitiv, rostind neaoș, ritos, răspicat: „Dacă taxăm nepotismul altor partide, nu e tocmai corect să punem pe listă soții, viitoare soții sau oameni care l-au susținut pe Crin Antonescu.“ Dar, uneori, și soțiile e oameni, precum și oamenii niscaiva soții. Cât despre nepotism, dacă EBA e pă liste, înseamnă că am trăit, deja, prea mult. Adică încât să o vedem și pe asta. Cum să nu-ți cadă mâinile din cot după așa voturi?

text **Mihail Gălățanu**

foto **Agerpres**

ai nevoie de energie

☒ multivitamine

☒ minerale

☒ extract de ginseng

UNIVERSITATEA DE ȘTIINȚE AGRONOMICE
ȘI MEDICINĂ VETERINARĂ – BUCUREȘTI

admitere 2009

USAMV București cuprinde, în structura sa, șapte facultăți. Calitatea învățământului desfășurat în amfiteatrele, laboratoarele și centrele de practică ale facultăților a făcut din USAMV București cea mai reprezentativă și prestigioasă instituție din domeniul învățământului agronomic și veterinar din România, mulți dintre absolvenții acesteia, devenind personalități remarcabile atât în domeniul practicii agricole, cât și în cel al învățământului, cercetării și al administrației.

Cu o bază materială și un patrimoniu de excepție, care cuprinde două campusuri – Campusul „Agronomie – Herăstrău” și Campusul „Medicină Veterinară – Cotroceni”, USAMV București este o instituție de învățământ modernă, aliniată exigențelor europene. USAMV București are în patrimoniul său trei filiale care activează ca veritabile centre de cercetare, producție și practică – Stațiunea de Cercetare-Dezvoltare Pentru Viticultură și Vinificație Pietroasa, Ferma Pomicolă Istrița și Ferma Didactică Moara Domnească.

Dar, pentru actualii și viitorii studenți, poate cel mai important este faptul că, la oricare dintre facultățile USAMV București s-ar afla, au certitudinea că se pregătesc într-o specialitate de care societatea românească are mare nevoie, ceea ce le asigură garanția ocupării unor locuri de muncă importante și bine plătite.

FACULTATEA
DE AGRICULTURĂ

FACULTATEA
DE HORTICULTURĂ

FACULTATEA
DE ZOOTEHNIE

FACULTATEA
DE MEDICINĂ
VETERINARĂ

FACULTATEA
DE ÎMBUNĂTĂȚIRI
FUNCiare
ȘI INGINERIA
MEDIULUI

FACULTATEA
DE BIOTEHNOLOGII

FACULTATEA
DE MANAGEMENT,
INGINERIE
ECONOMICĂ
ȘI DEZVOLTARE RURALĂ

DEPARTAMENTUL
DE ÎNVĂȚĂMÂNT
LA DISTANȚĂ

B-dul Mărăști 59
011464 – București
tel./fax: +4 021 3182564
+4 021 3182888

www.usamv.ro

DNA *La FC Argeș,* se joacă de-a fotbalul

Scandalul din arbitrajul românesc, scandal stârnit de DNA Pitești, dă adevărata măsură a societății românești, în general, și a fotbalului în special. Un scandal urât, un fel de bătaie de joc la adresa suporterilor, indiferent de galeria din care fac parte.

Mitică Dragomir, cu morga caracteristică, adaptată conjuncturii – doar mascații și procurorii aproape că îi suflau în ceafă – a luat atitudinea celui plecat în fața legii și a debitat, cu stăruință, fraza banală cu „nimeni nu este mai presus de lege”, după care a adăugat, așa, ca pe o banalitate: „Trebuie făcut curat și în fotbalul românesc, că au trecut doi ani de când am cerut să fie urmăriți arbitrii pentru a depista eventuale acte de corupție”. Și urmăriți au fost! Pe de altă parte, deși seria de arestări ale arbitrilor de fotbal este spectaculoasă, deși pare că DNA Pitești chiar lucrează la acest dosar, se pun câteva întrebări. Doar la FC Argeș s-a lucrat cu cioara vopsită? De ce a fost nevoie de doi ani de urmărire penală pentru a se descoperi blaturile? Și, mai ales, de ce toată acțiunea penală este probată doar de o serie de câteva convorbiri telefonice (nu foarte relevante), care acoperă, din cei doi ani de anchetă, doar perioada noiembrie 2008 – martie 2009?

**Făcăleală și Libertate:
dreapta și stânga lui Penescu**

Capul de afiș al scandalului mitei pentru un arbitraj „corect” a fost, și pentru moment a rămas, patronul clubului FC Argeș, Cornel Penescu, care a fost reținut, mai întâi pentru 24 de ore, în 13 aprilie, sub acuzația de dare de mită, iar ulterior a fost arestat preventiv pentru 29 de zile. Mai mult, Curtea de Apel Pitești a dispus chiar prelungirea mandatului de arest preventiv cu alte 29 de zile. Aparent fără nici o legătură cu afacerile din jurul clubului FC Argeș, trebuie spus că Gigi Becali, protagonist al celebrului dosar „Valiza”, a fost eliberat din arest preventiv cu doar două zile înainte ca Penescu să fie arestat. Imediat după ce DNA a dat iama în arbitri, Federația Română de Fotbal, a găsit de cuviință că... *analiza și ancheta internă* în cazul „Valiza” se cuvine redeschis. Nu au explicat de ce! Pentru neavizați adăugăm că dosarul „Valiza” a fost finalizat de procurori și trimis în instanță.

După reținerea lui Penescu și o serie de percheziții la locuința acestuia, la sediul clubului piteștean și la sediul firmei PIC SA, care aparține lui Penescu și, nu în ultimul rând, după umiltoare percheziții chiar la sediul Federației Române de Fotbal, a fost arestat și președintele Comisiei Centrale a Arbitrilor (CCA), Gheorghe Constantin – după o carieră de peste 25 de ani! Celor doi i-au urmat, în celulele Poliției din Pitești, în baza mandatului de arest preventiv, vicepreședintele comisiei Centrale a Arbitrilor, Marcel Lică. Începând cu 23 aprilie merg în arest arbitrii Sorin Corpodean, Marcel Savaniu. Ultimul arestat în acest caz a fost arbitrul Aurelian Bogaci, liderul afacerilor din București. Acesta a primit mandat de arestare preventivă în noaptea de 29

Spălare de bani și evaziune fiscală

DNA dă explicații

Tribunalul Argeș a stabilit, pe 26 mai, o cauțiune de 200.000 de lei pentru eliberarea din arest a finanțatorului FC Argeș, Cornel Penescu, și cauțiuni de câte 15.000 de lei pentru fostul președinte CCA Gheorghe Constantin și directorul hipermarket-ului PIC Liviu Făcăleată. Astăzi, 27 mai, Tribunalul Pitești a respins cererea de eliberare a lui Penescu, în timp ce Făcăleată și-a retras cererea de eliberare pe cauțiune. Pentru fostul președinte al Comisiei Centrale a Arbitrilor Gheorghe Constantin, cererea de eliberare pe cauțiune se va judeca vineri, 29 mai, la ora 10,30, după ce acesta a spus, ieri, la Tribunalul Argeș, că nu are de unde să facă rost până miercuri de 15.000 de lei, suma stabilită pentru cauțiune.

spre 30 aprilie, sub acuzația de luare de mită.

Luarea sau darea de mită a fost, oricum, principala acuzație adusă tuturor celor implicați în dosarul arbitrilor.

Două personaje fac notă distinctă în „lotul Penescu”. Primul este Liviu Făcăleată, director general al SC PIC SA, firma lui Penescu, și Cristian Libertatu, fost director general la Inspectoratul pentru Protecția Consumatorului Argeș, cei doi primind mandate de arestare pentru 29 de zile, sub acuzația de dare sau luare de mită. După cum afirmă oficialii ai DNA, Făcăleată era un adevărat „plasator”, el fiind cel care i-a dat arbitrilor Sorin Corpodean, 15.000 de dolari din partea lui Cornel Penescu, pentru a avantaja FC Argeș. Și arbitrul Marcel Savaniu a primit, tot prin intermediul lui Făcăleată, 3.000 de dolari, tot pentru a favoriza FC Argeș, iar Marcel Lică a primit 2.000 de dolari (deși ceruse 3.000!), pentru a face un raport favorabil echipei lui Penescu. Dacă Făcăleată plătea, atunci Libertatu era cel care primea, ca să închidă bine ochii la neregulile din magazinele lui Penescu. Constant, acesta încasa diverse sume de bani de la Penescu, proporțional cu valoarea reclamațiilor primite de la oamenii de rând, nemulțumiți de unele din activitățile derulate de Penescu în supermarketurile sale. Cristian Libertatu a spus, în apărarea sa, la una din întâlnirile sale cu magistrații: „Schimbarea la față a României nu poate începe cu Cristian Libertatu”. Să mai adăugăm că Libertatu a căzut în nada DNA pentru că a fost prins în stenograme spunând cuminte „mulțumesc, șefu”, la ciubucările lui Penescu!

Cornel Penescu face în prezent obiectul a două dosare penale: primul, în care este acuzat de dare de mită, la care s-a adăugat, după

punerea sub acuzare a lui Florin Prunea, și cea de trafic de influență, și un al doilea, care privește infracțiuni de natură strict economică. Aici Penescu este complice cu fostul director de la OPC Argeș, Cristian Libertatu, și cu Liviu Făcăleată, directorul rețelei de magazine PIC patronată de Penescu, iar acuzațiile aduse de DNA încep cu spălare de bani și se termină cu evaziune fiscală, în formă continuată. Suma evaluată de DNA, așa, la prima mână – peste două milioane de euro! „Colaborarea” dintre Penescu, Făcăleată și Libertatu s-a transformat în favorizarea infractorului, fals în acte publice și complicitate la evaziune fiscală.

DNA a precizat că în cauză se fac cercetări și se efectuează acte de urmărire penală și față de alte persoane decât cele care au fost arestate preventiv. DNA a specificat că la instrumentarea dosarului au „contribuit esențial” ofițeri ai DGPII, adică băieți de la „doi și un sfert”. **Cornel Penescu**, primul inculpat, este acționar majoritar la Clubul de Fotbal FC Argeș Pitești și acționar și asociat la SC PIC SA Pitești și la alte societăți comerciale, și este acuzat de dare de mită, **Liviu Ilie Făcăleată**, persoană din anturajul lui Penescu, este acuzat de dare de mită și complicitate la dare de mită. **Gheorghe Constantin**, președinte al Comisiei Centrale a Arbitrilor din cadrul Federației Române de Fotbal, este acuzat de luare de mită, în timp ce **Dan Cristian Libertatu**, fost director al Oficiului Județean pentru Protecția Consumatorului Argeș, este cercetat pentru luare de mită. Din Ordonanța de punere în mișcare a acțiunii penale întocmită de procurori a rezultat că Penescu a remis direct, în două tranșe, suma de 290.000 de lei lui Gheorghe Constantin, pentru ca acesta, în calitate de președinte al Comisiei Centrale a Arbitrilor din cadrul

Federației Române de Fotbal, să delege arbitri agreați de primul inculpat la meciurile disputate de *Fotbal Club Argeș* în sezonul 2008 – 2009 și pentru a promova în Lotul A un arbitru protejat de Penescu. În plus, Penescu i-a dat, via Liviu Făcăleată, 4.000 de euro lui Dan Cristian Libertatu, director la OPC Argeș, pentru ca acesta să închidă ochii față de neregulile de la SC PIC SA, firmă care îi aparține lui Penescu. Explicit, DNA afirmă că banii au fost remiși pentru ca societatea să nu fie sancționată contravențional, iar reprezentanții acesteia să obțină informații nepublice privind eventualele controale efectuate de reprezentanți ai OPC. În plus, DNA confirmă faptul că, în intervalul de timp octombrie – decembrie 2008, Penescu a dat suma totală de 54.000 de dolari mai multor arbitri din Liga I de fotbal pentru a beneficia de arbitraje favorabile în meciurile pe care le disputa FC Argeș, plus alți 3.000 euro unui observator federal delegat la unul din meciurile disputate de *Fotbal Club Argeș*. Banii au fost „livrați” prin intermediul lui Liviu Făcăleată. Concret, așa cum rezultă din înregistrările convorbirilor telefonice din 23 decembrie 2008, **Sorin Corpodean** a acceptat oferta făcută de Făcăleată, de a primi bani și bunuri, iar o zi mai târziu a primit de la acesta suma de 15.000 de dolari americani, precum și bunuri. Banii și bunurile i-au fost remise lui Corpodean pentru prestația din partida FC Argeș Pitești – SC Sporting Club S.A. Vaslui (partidă desfășurată în 19 octombrie 2008) și pentru ca, în calitate de arbitru de fotbal al meciurilor din Liga I, să avantajeze prin arbitraj echipa FC Argeș Pitești în meciurile viitoare. În 22 noiembrie 2008, în calitate de arbitru asistent, desemnat de Federația Română de Fotbal – Comisia Centrală a Arbitrilor, la meciul FC Argeș Pitești – Oțelul Galați, arbitrul **Marcel Savaniu** a acceptat 3.000 de dolari pentru a favoriza la meciul respectiv echipa gazdă, FC Argeș Pitești, ofertă formulată de Făcăleată, din dispoziția lui Penescu. În 22 noiembrie 2008, în calitate de observator desemnat de FRF la meciul FC Argeș Pitești – Oțelul Galați (partidă desfășurată în 23 noiembrie 2008 în municipiul Pitești), vicepreședintele Comisiei Centrale a Arbitrilor (CCA) **Marcel Lică** i-a cerut lui Făcăleată 3.000 de dolari pentru a întocmi un raport de observare favorabil echipei FC Argeș Pitești. Lică a primit doar 2.000 de dolari, banii fiindu-i dați de Făcăleată, din dispoziția lui Penescu.

Imediat după declanșarea scandalului „mită pentru arbitri”, două persoane au vorbit explicit despre interceptarea convorbirilor telefonice: Mitică Dragomir și președintele clubului Pandurii, Marin Condescu. Și unul și altul au recunoscut faptul că telefoanele lor sunt interceptate. Dacă Mitică Dragomir nu a putut aduce o probă în susținerea afirmațiilor sale, Condescu a precizat că telefonul său personal a fost ascultat vreme de doi ani și că a

Florin Prunea — 12.000 de dolari mită

Ultimul oficial din Federația Română de Fotbal care a căzut în plasa DNA este Directorul de Relații Internaționale Florin Prunea. Acesta a fost pus oficial sub acuzare pentru trafic de influență și luare de mită. Vinovăția sa are legătură cu anularea unei amenzi de 300.000 de lei, primită de patronul FC Argeș, Cornel Penescu, de la Comisia de Disciplină a FRF. Procurorii anticorupție au început urmărirea penală față de Florin Prunea, care este acuzat că ar fi

primit suma de aproximativ 12.000 de dolari de la Cornel Penescu, pentru a interveni în rezolvarea favorabilă a amenzi. Prunea a primit banii, în schimbul cărora a intervenit pe lângă membrii comisiilor FRF, influențând deciziile lor. Amenda primită de Penescu a plecat de la o declarație în care punea la îndoială corectitudinea unei echipe de arbitri, înaintea unui meci pe care FC Argeș urma să-l joace la Vaslui, Prunea a fost audiat, într-o primă etapă, timp de nouă ore, la DNA Pitești. „Am fost întrebat despre regulamentele sportive. Regulamentele competițiilor sunt mai greu de interpretat. Am stat atât pentru că a fost audiată și o altă persoană. Nu am fost confruntat cu domnul Penescu (Cornel Penescu, finanțatorul FC Argeș – n.r.), nici măcar nu l-am văzut”, a declarat Prunea. În ciuda comunicatelor emise de DNA, Prunea nu a recunoscut că a fost pus sub acuzare. Becali, în stilul caracteristic, a afirmat: „Prunea e un comandant mafiot. Prunea m-a dat în judecată la Ligă, la comisii! Știu multe, dar mai bine nu vorbesc. El trăgea sforile, la el se duceau banii! Și despre toate acestea știu și eu, știu și procurorii!”

Marțorul cheie — telefonul

La *Dinamo*,
la *Cluj*
și la *Vaslui*,
la fel
ca la *Argeș*!

primit față de aceasta o notificare de la DNA. Condescu a afirmat public faptul că a primit, cu foarte puțină vreme înainte de arestarea lui Penescu, un document de la DNA București, respectiv de la Secția de combatere a corupției, prin care era anunțat că mai mulți președinți și finanțatori de cluburi de fotbal din Liga I au avut telefoanele ascultate și au fost monitorizați timp de doi ani. În cazul lui Marin Condescu s-a dispus neînceperea urmăririi penale, printr-o rezoluție a procurorului-șef Mariana Alexandru. Printre finanțatorii „filați” de DNA s-au numărat Adrian Porumboiu, Mircea Rednic, Constantin Iacov, Constantin Zotta, Cornel Dinu, Jean Pădureanu, Iuliu Mureșan, Gheorghe Bosânceanu, Marian Iancu, Sorin

Boca, Gheorghe Ștefan, Nicolae Bara, Adrian Mititelu, Nicolae Badea și... Cornel Penescu, de altfel singurul care a „picat” testul de integritate al DNA. Cristian Borcea, Emil Roșianu, Nicolae Badea, Marius Stan, Constantin Zotta și Marian Iancu au fost chiar audiați de procurori ai parchetului de pe lângă Tribunalul București. Ancheta a început, mai afirmă Condescu, exact în 9 martie 2007 și a plecat de la o sesizare a lui Constantin Iacov, fostul finanțator al clubului *FC Național*.

Prim-vicepreședintele Federației Române de Fotbal, Dumitru Dragomir, a declarat, la rândul său, la câteva zile după emiterea mandatului de arest preventiv pentru Cornel Penescu, pe de o parte că FRF a cerut, cu doi ani în urmă, ca arbitrii să fie urmăriți pentru

depistarea eventualelor acte de corupție, pe de alta că este convins că telefonul său personal a fost ascultat, cel puțin în ultimii doi ani de zile.

„FRF a cerut ca arbitrii și oamenii de fotbal să fie urmăriți. Acum doi ani! Sunt convins că s-au ascultat toate telefoanele. Al meu? Normal, al meu cred că e ascultat de cinci ani!”, a declarat Dragomir. Din toată lista de persoane de a căror activitate DNA a fost preocupată, în ultimii doi ani de zile, merită punctat Constantin Iacov. De ce? Pentru că este unul dintre cei care a cerut DNA să intervină în afacerile din fotbal, și pentru că între acesta și Gigi Becali există o vie și intensă antipatie. Între cei doi a fost un șir de declarații agresive, mai mult, Iacov fiind cel care a și făcut plângere penală împotriva lui Becali. Ultimul meci dintre cei doi s-a consumat imediat după eliberarea din arest a lui Becali și s-a finalizat cu blesteme, din partea lui Iacov, la adresa turmelor de mioare ale lui Becali.

Un fost arbitru, în prezent oficial în cadrul Comisiei Centrale de Arbitri, a făcut câteva comentarii pe marginea a ceea ce el a numit „caracatița arbitri-finanțatori”. Afirmările au fost făcute sub protecția anonimatului, dar bunii cunoscători în ale fotbalului știu despre cine este vorba! „Este ca la piață! Este pe principiul care «dă mai mult»! Există un grup de persoane dispuse să plătească și un alt grup, de arbitri, interesați să primească. Este foarte simplu! Constantin Vâlcea (este vorba despre fostul președinte ale CCA (- n.r.)) a fost una dintre cele mai proaste alegeri pentru Comisie. Și lucrurile au mers din rău în mai rău, din 2005 de la venirea lui. Ar trebui văzut cine și de ce l-a adus acolo! Dar asta ar fi o altă poveste. Ideea e că omul a trebuit să răsplătească toate serviciile care i-au fost făcute, pentru a ajunge în funcție. Și a plătit, până s-a dus la pârnaie! Pentru că s-au tras sfori grele pentru asta. Deci, este extrem de influențabil... mă rog! a fost, că a demisionat!”, a comentat fostul arbitru. Acesta a continuat: „Afacerile sunt împărțite pe regiuni. Grigorescu controlează Banatul, în Liga I și taie și spânzură în Liga a II-a. Doar toată lumea știe că i se spune «împăratul». Lică are Moldova, și ceva pe ici pe colo în Liga II și III, iar Dan Petrescu, «Fibră», are Bucureștiul!” Înainte de a ne închide telefonul, spunând că îi este silă și că boala din fotbal nu mai are leac, nici măcar cu DNA-ul, fostul arbitru a mai adăugat: „Nu doar Argeșul este băgat până în gât în rahatul ăsta. Și aici este doar vina lui Penescu, care a zis că e mai ieftin să dai spagă decât să bagi bani în oameni și în echipă... Dacă DNA are sânge ar trebui să facă la fel cu Clujul, cu Vasluiul și cu *Dinamo*! Atât! Dar nu va face nimeni nimic. O să rămână picat doar Penescu și ăștia de i-a luat DNA-ul acum! Hai, la revedere!”

text: **Silvana Pătrășcanu**
foto: **Agerpres și Mediafax**

Dă-mi, să-ți dau!

În stenogramele convorbirilor telefonice apare o singură discuție între patronul *FC Argeș*, Cornel Penescu, și Florin Prunea. Dialogul a avut loc în 8 octombrie 2008. Penescu îl întreabă pe Prunea despre arbitrul meciului cu *FC Vaslui*, iar oficialul FRF îl recomandă pe Sorin Corpodean. Prunea susține că dialogul nu-l incriminează, și că majoritatea președinților și patronilor de cluburi îl sunau, nu pentru a-i solicita arbitraje favorabile, ci pentru a-și exprima nemulțumirea față de arbitri. Iată stenograma discuției dintre Penescu și Prunea:

„Penescu: Până acum la Vaslui... Nu știu. Să nu mă facă cine o fi acolo. Să-i spuși să-și vadă de treaba lui, că oricum... Prunea: Păi, unul FIFA bănuiesc că o să fie, că e meci... Nu? Penescu: O să-mi fie frică, da! Mi-e frică.

Prunea: Vrei să îți spun eu care ar fi cel mai bun arbitru acolo? Corpodean.

Penescu: Corpodean, nu?

Prunea: Pe cuvântul meu de onoare.

Penescu: Păi da, asta trebuie... Dar ce? Îl deleg eu?

Prunea: Păi da, nici eu nu îl deleg, aia e! Tu cred că ai putea să-l delegi mai repede ca mine.

Penescu: Nea Costică e prieten cu ăla de la Vaslui?

Prunea: Bă, nu e. Îi e frică de el, dar nu e, să știi. Nu e. Acela e cu Crăciunescu. Amândoi sunt. S-au împăcat, sunt tovarăși de frăție.

Penescu: Știu, dă-i dracu'! Hai, bine. Mersi, Florinele!

Prunea: Bine, Comele. Hai!

Penescu: Să trăiești!”

Într-o altă discuție, din 22 decembrie 2008, dintre Penescu și Liviu Făcăleată, finanțatorul *FC Argeș* îi spune angajatului său să-i dea un cadou arbitrului meciului cu *FC Vaslui*, respectiv lui Sorin Corpodean.

„Penescu: Ia încearcă și ia legătura cu ăsta de a fost la Vaslui... să-i dai și tu un cadou.

Făcăleată: Ă... Aha! Da, gata! Da, da.

Penescu: Da, cu Corpodean”.

Și o altă discuție, din 24 decembrie 2008, tot între

Făcăleată și Penescu:

„Făcăleată: E... ok, mai sunt... mici probleme, da' e ok!

Penescu : Terminași cu el, nu?

Făcăleată: Da... ușor-ușor...

Penescu: I-ai zis de treaba aia de acolo?

Făcăleată: Nu, că nu vrea să vorbească.

Penescu: De ce?

Făcăleată: A zis: Nu vorbim nimic acum. Vorbim... așa zic, mă, oricum eu trebuie să...

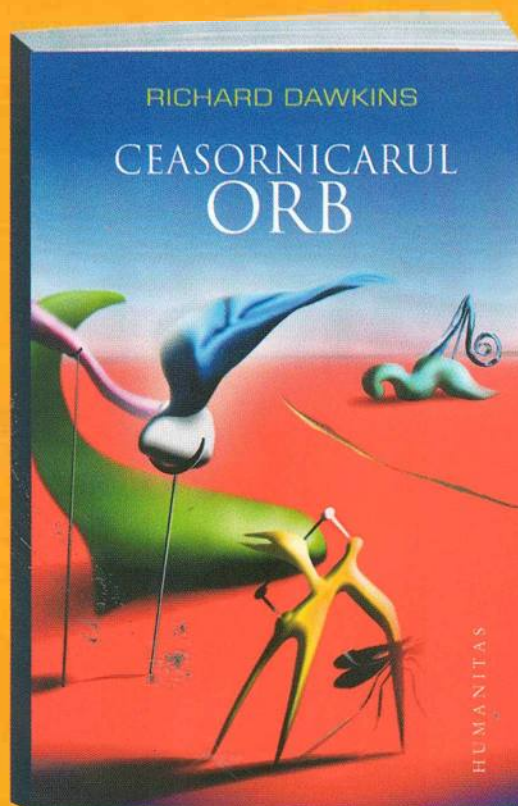
Penescu: Păi da' de ce să nu vrea?

Făcăleată:... ce știi eu, l-am lăsat un pic, mă, zic, oricum te sun dimineată... înainte oricum, și vorbim, îți dai seama că... să-mi dai într-un fel sau altul... nu, înainte eu nu vorbesc nimic... las că știi eu ce să fac, las' că, așa... mă, trebuie să te anunț! Îți mai spun eu mai mult, dar per total relația e ok, am fost acasă...

Penescu: Bine, ok.

Făcăleată: E ok!... bine...”

De asemenea, este prezentată și stenograma unei discuții, din 12 martie 2009, dintre Corpodean și Făcăleată care să confirme faptul că la 24 decembrie 2008, Făcăleată i-a dat 15.000 de dolari lui Corpodean. Arbitrii Marcel Savaniu și Sorin Corpodean, precum și vicepreședintele autosuspendat al Comisiei Centrale a Arbitrilor (CCA), Marcel Lică, au fost și ei arestați preventiv, pentru 29 de zile, și eliberați la expirarea mandatului.

Richard Dawkins *Ceasornicarul orb*

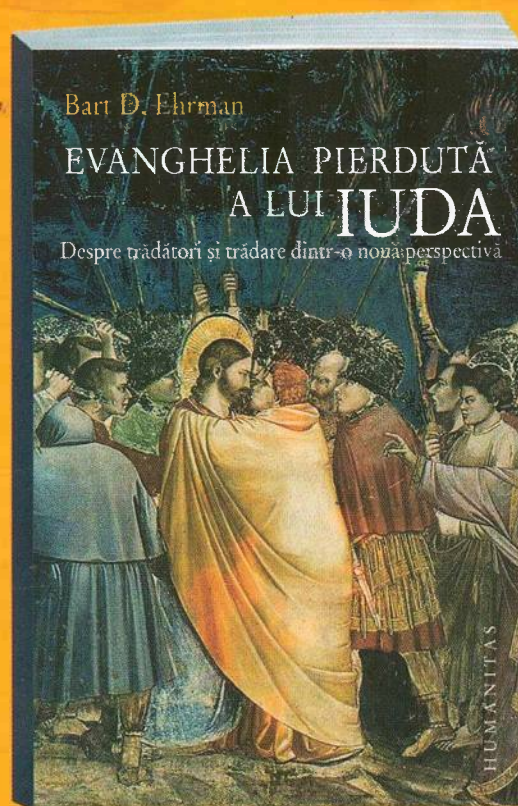
Cartea pe care ar fi scris-o Darwin
dacă ar fi trăit în zilele noastre.

„Richard Dawkins a adus evoluția la zi.“

The Times

În *Ceasornicarul orb* Richard Dawkins își asumă sarcina de a explica în detaliu pentru publicul larg tot ce pare la prima vedere imposibil de explicat pe cale naturală: apariția primelor forme de viață pe Pământ, dezvoltarea organelor complexe cum sunt ochii sau aripile, așa-zisele „verigi lipsă“ despre care vorbesc paleontologii, precum și numeroase aspecte stranie ale lumii vii.

Pentru comenzi prin poștă
021 311 23 30; cpp@humanitas.ro

Bart D. Ehrman *Evanghelia pierdută a lui Iuda*

„*Evanghelia pierdută a lui Iuda* e o carte șlefuită ca o bijuterie. Inteligentă, vie, accesibilă oricui, ea oferă o perspectivă strălucită asupra cercetării științifice a uneia dintre cele mai surprinzătoare evanghelii din lumea Bisericii timpurii. Este o lectură obligatorie pentru toți cei care vor să afle mai multe despre Iuda și Evanghelia lui Iuda.“

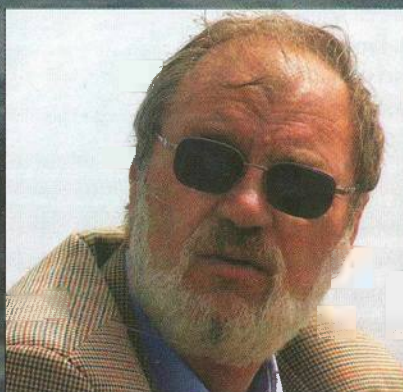
Profesor Marvin Meyer
Catedra de studii creștine, Chapman University

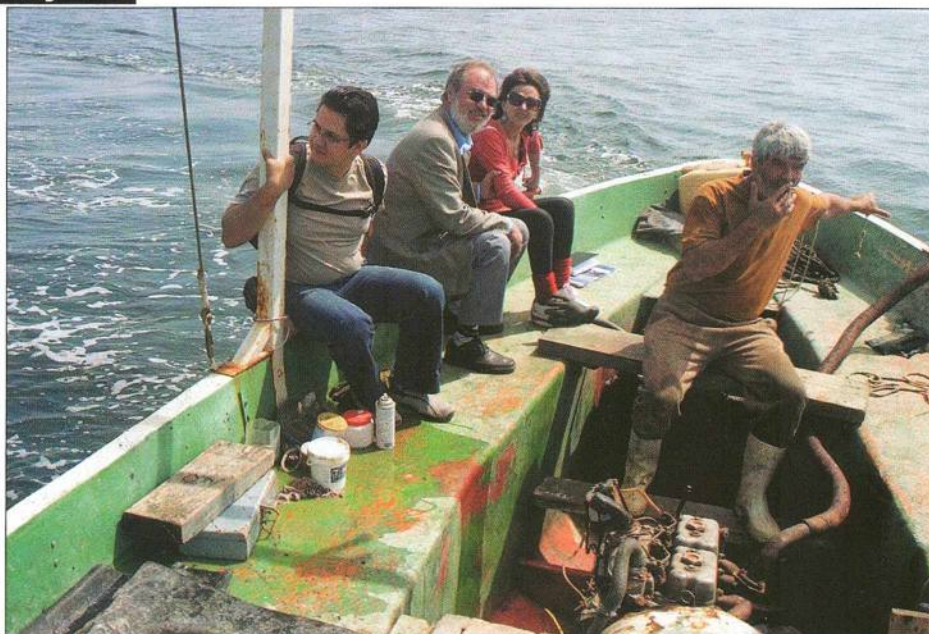
FERMA *de* SCOICI

 reportaj

De data asta, o luăm pe mare. Undeva în zona Agigea, la dreapta, înainte de port. Agățați care de ce apucăm, într-o barcă de salvare cu motor de ARO, adaptată situației. Încă nu spunem ce fel de... Nu ne plimbăm, nu pescuim, nici vorbă de sporturi extreme. Și-atunci, ce naiba căutăm pe valuri? Cu aparate de fotografiat, caiet de notițe și răul de mare în gât. Că, evident, ambarcațiunea cu pricina ne hurdăie mai ceva ca o căruță. N-o să credeți, mergem la o fermă! Vreo 14 hectare, în larg. Cultivate cu midii și stridii.

Aventură pe pâine, ce s-o mai lungim! Pasiune de aia de nu dormi nopțile. Sigur că și nebunie, da' frumoasă. Vorbim despre Mirică Crivăț, primul și singurul fermier de scoici din România.

Revelație cu midii, în Namibia

Acvacultură cu bidoane și butoaie de murături

Malul nu se mai zărește demult, doar apă cât cuprinzi cu ochii. Ba nu, ceva se vede, totuși, la suprafață, ca un gard plutitor. Ne apropiem, da, sunt un fel de geamanduri. De care e agățată ferma cu pricina. Scufundată, în masa apei, la adâncimi între doi și șapte metri. *M-am dezamăgit și pe mine*, ca să-l citez pe locatarul de la Cotroceni, n-am în garderobă un costum de scafandru. Ca să mă plimb, în voie, printre lanurile de stridii și midii. Fermierul mă consolează, lasă că scoatem și la suprafață.

Ancorăm și muncitorii se apucă de lucru. Vasele Prunăreanu, un lup de mare în toată regula, retras pe uscat din motive de vârstă, și Gabriel Gherase, ucenicul, montează săculeții cu puiet și flotorii ajutători. Apoi mai verifică oareșce, pe la instalații, și recoltează, fiindcă tocmai au o livrare importantă, pentru un restaurant din Mamaia. Ei cu sapa, noi cu mapa, cum s-ar zice, că trebuie să-l descoasem pe fermier. Printre indicațiile pe care i le cer angajații, desigur.

Aflăm că povestea asta a început demult, pe vremea când Mirică Crivăț lucra la Institutul de Cercetări Marine. În primăvara lui 1989, când era în Namibia, cu un vas de pescuit oceanic, a avut, așa, un fel de revelație cu instalații de midii și stridii în Marea Neagră. Și dă-i cu schițe și calcule, de-a umplut un caiet. Proiectul părea promițător. Da' ce să faci cu el? Păi, omul nostru s-a gândit cam așa: „Ajung în țară, mă duc la ăia de la partid, fir-ar ei ai dracului, și le zic să-mi dea și mie o bucată de mare, să cultiv midii”. Din fericire, pentru el și pentru noi, n-a mai trebuit să zică asta la nici un partid. A venit revoluția și, în entuziasmul de atunci, s-a apucat de testat tehnologii și de montat niște instalații pe mare, la Mamaia. Fără prea mulți bani, dar cu prieteni și cu sprijinul foștilor colegi

de la institut. Și, mai târziu, cu o firmă, *Maricoltura SRL*.

Prima tristețe a experimentelor a fost constatarea că România nu e pregătită pentru acvacultură. Nu există o industrie ajutătoare, care să-ți facă instalații, colectori, flotori, mă rog, tot felul de acareturi necesare. Așa că fermierul a improvizat la greu. Frânghii, pungi, PET-uri, bidoane, butoaie de murături, tot ce plutea pe apă. Astea dădeau rezultate, dar până la un punct, după care nu mai rezistau. Era un fel de *mercedes* cu roți de căruță, o cooperativă munca în zadar. Idee accentuată și de o vizită de lucru în America, la câteva ferme de profil. Așa că Mirică Crivăț a terminat-o cu improvizatiile, în 2004. A adunat niște bani, tot de la prieteni, și a cumpărat, din Italia, flotori și plasă pentru

sacii de midii. Ei, de-acum altă viață, putem vorbi chiar de recoltă. Din 2007, când ferma a fost mutată la Agigea, producția de scoici se îndreaptă, încet, dar sigur, spre varianta industrială. Câteva supermarket-uri și restaurante au cumpărat, deja, cu entuziasm, din recolta autohtonă de stridii și midii. În momentul de față, fermierul se concentrează pe extinderea la mal. O locație cu laborator de prelucrare, spații frigorifice și tot ce s-o mai putea. Dacă fondurile europene se vor lăsa accesate și de *Maricoltura SRL*.

În lume, există trei modalități de cultivare a scoicilor în mare liberă: pe fund, pe pari și în masa apei – *long line*. Mirică Crivăț a ales-o pe ultima, că asta e potrivită temperamentului Mării Negre: „În cazul midiilor, puietul se ia tot din mare. Ouăle

Midiile și stridiile autohtone au prețul mult mai mic decât cele din import. Un kilogram de midii se vinde cu 5 lei, iar o stridie, cu 2,5 lei, fără TVA. Pentru comparație, midiile aduse din Italia costă în jur de 20 de lei kilogramul, iar francezii vând o stridie cu 2,5 euro.

La cules de *Crassostrea gygas*

Degustare afrodisiacă

Pentru că filtrează apa, midiile și stridiile îmbunătățesc considerabil calitatea mediului marin. O singură stridie purifică 50 de litri de apă pe zi. Midia e ceva mai leneșă, se oprește la cinci litri.

se formează natural și se fixează pe colector. Reproducerea masivă are loc în perioadele aprilie-iunie și august-octombrie. După trei-patru luni de la fixare, luăm puietul și îl punem în săculeții pe care îi montăm pe instalațiile de la fermă. Cam într-un an, midiile ajung la mărime comercializabilă, respectiv 3,5-5 centimetri. Apoi recoltăm, vindem, dăm la prieteni, mâncăm. Sunt produse ecologice, nu intervenim cu nici un fel de chimicale. Până acum, fără să am o socoteală exactă, am obținut câteva mii de kilograme”.

Cu stridia e ceva mai complicat, e mai fițoasă, ea se fixează pe suport o singură dată în viață, la naștere. Așa că tehnologia de cultivare are două părți: reproducerea până în stadiul de puiet, care se face, teoretic, la Institutul de Cercetări Marine, și de-abia apoi creșterea în fermă. Deocam-

dată, puietul a fost importat din Franța, tot din laborator. A fost ținut la institut, o lună, pentru aclimatizare și eventuală epurare, iar acum se află în mare, pe instalațiile *long line*. Stridiile se recoltează de la 35 de grame în sus, adică după un an de creștere în fermă. Timp în care se verifică, din două în două luni. Se ridică grupul de navețe la suprafață, se micșorează numărul de exemplare, ca să stea lejer, și se pun pe mărimi, să aibă ritm de creștere apropiat. Am luat și noi câteva exemplare, ca să nu zicem că n-am cules stridii, la viața noastră. La fermă au mai rămas în jur de 60.000 de bucăți. Din specia *Crassostrea gygas*, stridia japoneză, cea mai cultivată în Europa și America.

Cu ferma lăsată în ordine și cu barca încărcată de recoltă, ne întoarcem la mal. Muncitorii curăță stridiile și midiile, pentru

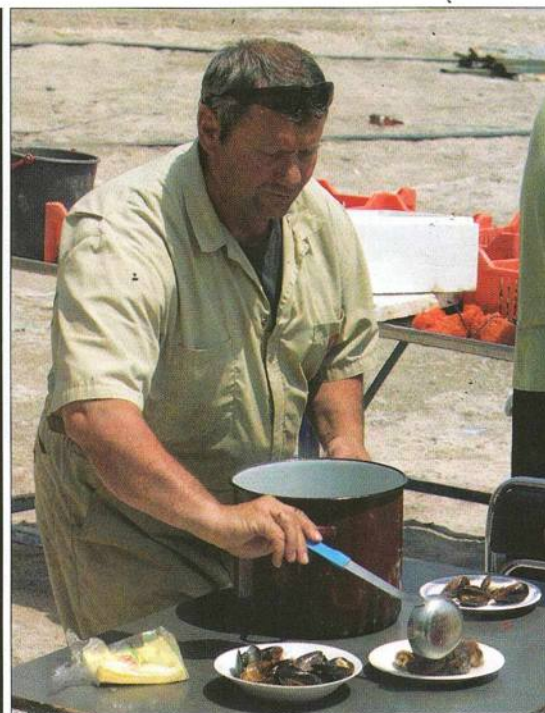
livrare, și pun câteva la fiert, ca să inventăm o tocăniță, cu usturoi și ierburi aromatate. E o atmosferă simplă și frumoasă, pescărească, improvizată. O baracă, o masă, un furtun cu apă, niște vase. Deocamdată, pentru că legislația în domeniu e destul de confuză, nu s-a putut face mai mult. Pentru fermă, adică suprafața de apă, Mirică Crivăț a obținut o notificare de la *Apele Române*. Nu e concesionare, ci un fel de struțocămilă din care nu înțelegi decât că în zona delimitată, în puncte precise, se poate practica acvacultura. Terenul de la mal, dacă s-o putea, vrea să-l închirieze.

Până atunci, însă, hai să degustăm niște scoici. Vii, zice fermierul, că așa-s mai bune. Își ia, tacticos, un cuțit și începe disecția: „Midia, uite, are și inimă, și icre, pe margine. E hermafrodită, își schimbă sexul funcție de raportul dintre masculi și femele, nu știu cum depistează asta...”

După această frumoasă teorie, îmi întinde midia vie, cu inima pulsând, s-o mănânc, pe post de delicată. Trag aer în piept și o înghit, ce să fac, că e parte din documentare. Da' n-ai vrea să știți ce senzație de catifelare m-a încercat, vreo câteva zile după aceea. Și încă n-am scăpat, urmează stridia. Ca să mă încurajeze, „bucătarul” trece la detalii nutritive: „Nu conține colesterol, are proteină ușor asimilabilă pentru organismul uman, e produs natural. Stridia este considerată alimentul iubirii, e afrodisiacă”. Ei, ca să vezi, asta-mi mai lipsea! Sigur că am mâncat-o. Acum măcar am o explicație științifică pentru faptul că mi-a plăcut cam mult fermierul. Cu povestea lui cu tot!

text **Liliana Petruș**

foto **Octavian Tîbăr**

PIRATII *sau* PAZNICI DE COASTĂ?

Poate că, dacă nu ar fi răpit trei marinari români în luna martie a acestui an și alți unsprezece în luna mai, piratii somalezi nici nu și-ar fi găsit loc ca subiect de presă prin mass-media dâmbovițene, decât la rubrica de fapt divers internațional. Chiar și așa, puțini sunt cei care se întreabă cum mai este posibilă pirateria de tip secol XVI în era armelor *high-tech* și de ce oare niște foști pescari slăbănogi de care atâră cu greu câteva kalașnikoave și lansatoare de grenade nu pot fi anihilați de supersofisticatele nave de luptă ale NATO și ONU.

**Clanurile feudale
somaleze
care au umilit
militarismul
ultraperfecționat**

La începutul anului 1995, aflate în culmea prestigiului internațional, ONU și SUA își retrăgeau umilite căștile albastre, respectiv militarii de elită din Somalia: misiunile UNOSOM și UNITAF se încheiau lamentabil, iar acest stat perfect eșuat a fost lăsat într-o nouă derivă, la mila ONG-urilor umanitare. Cu doar trei ani înainte,

sub o formidabilă presiune mediatică internațională generată de imaginea unei catastrofe umanitare creată de o foamete cumplită, ONU și Statele Unite își trimiseră forțele armate pentru a pacifica o țară răvășită de un nemilos război inter-clanuri, pustiită de secetă, decimată de foamete, și de a asigura protecția convoa-

ielor umanitare destinate supraviețuirii populației. Printre căștile albastre s-a aflat și un contingent medical militar românesc format din peste cinci sute de medici, asistente, infirmiere, soldați de protecție care au format personalul Spitalului Militar de Campanie nr. 50, ce a fost dislocat în apropierea aeroportului din Mogadiscio în perioada 6 iulie 1993 – 26 octombrie 1994. Rememorându-și experiența lunilor de misiune din Somalia, aceștia au desigur o altă percepție, mult mai nuanțată, asupra evenimentelor actuale, decât cea transmisă atât de sec de media mioritică.

Filmul *Black Hawk Down* (*Elicopter la pământ*, regia Ridley Scott, 2001), circulat și pe micile și marile noastre ecrane, descrie elocvent evenimentele din ziua de 3 octombrie 1993, când 18 rangeri au fost uciși și două elicoptere de luptă *Black Hawk* ale forțelor speciale americane au fost doborâte de milițiile generalului rebel Mohammed Aidid. Atunci orgolioasa Americă, unica superputere victorioasă a Războiului Rece și a primului război din Irak (operațiunea *Desert Storm* – 1991), a fost trezită din beția succeselor de îngrozitoare imagine a cadavrului unui soldat american târât pe străzile din Mogadiscio în urletele localnicilor furioși. Era corpul unuia dintre cei care, în fond, veniseră – cei drept cu aroganță – să-i ajute. În fața unei opinii publice americane profund

**Din pescari
amărâți, paznici
de coastă
și apoi gangsteri
milionari**

șocate, președintele Clinton a anunțat o suplimentare temporară a trupelor americane în operațiunea numită *Restore Hope* (Redarea speranței) și retragerea întregului contingent american din Somalia în șase luni. Fără ca nimeni să fi înțeles de fapt ce se întâmpla cu această țară ce tocmai trecuse din secole de feudalism direct în socialismul sovietic al lui Siad Barre și

apoi brusc în război civil, o întreagă națiune era lăsată chiar fără speranță.

Prin plasarea sa în Cornul Africii, Somalia ocupă o poziție geo-strategică deosebită datorită coastelor sale deschise spre Oceanul Indian și Golful Aden (prin care circulă 30% din petrolul mondial), ceea ce a și atras atenția sovieticilor și apoi a americanilor în timpul Războiului Rece. Întinsul litoral somalez mărginește una dintre principalele rute maritime traversate anual de sute de cargouri comerciale și nave de tot felul, care circulă între Marea Roșie și Oceanul Indian.

Dintotdeauna, pescuitul a fost principala resursă de hrană a somalezilor care, după abandonarea la mijlocul anilor '90 a acestei țări practic lipsită de guvern și putere, a fost amenințat direct din două părți. Profitând de vacuumul de autoritate, diverse vase (nu se știe ale cui) au început să deverseze în apele de coastă somaleze lipsite de apărare cantități din ce în ce mai mari de butoaie cu deșeuri nucleare și toxice. În urma tsunami-ului din decembrie 2004, sute de astfel de butoaie, unele scurgând deșeuri de metale grele, precum cadmiu și mercur, au fost aruncate la țărmul somalez, provocând moartea a circa 300 de localnici. Tot din cauza lipsei unei paze de coastă, în apele somaleze au început să apară și braconieri străini care nu doar că pescuiau ilegal sute de tone de homar sau ton, dar

în plus nu se jenau chiar să taie plasele amărâților de pescari locali.

Organizarea autoapărării de către pescari împotriva vaselor străine care le poluau apele și le furau peștele a fost prima reacție armată a celor ce deveniseră un fel de paznici ai coastelor somaleze. Chiar dacă majoritatea acestora s-au transformat sau au fost înlocuiți de piraiți autentici, ajunși în scurt timp milionari, imaginea de „paznici ai coastelor” s-a păstrat în ethosul local. De altfel, conform site-ului independent somalez *Wardheer News*, 70% dintre localnici privesc pirateria ca o formă de apărare națională, deoarece nu se poate spune dacă printre vasele capturate nu se află și dintre cele ce au fost implicate în activități ilegale în apele somaleze.

Piraiții somalezi au între 25 și 35 de ani și fac această „meserie” pentru bani, riscându-și viața cam tot atât cât o face un simplu somalez zi de zi. Bandele de piraiți sunt alcătuite din trei categorii de membri: foștii pescari – care sunt creierele operațiunilor deoarece cunosc apele; foștii luptători în gherilele diferiților lorzi locali ai războiului – care constituie mușchii acțiunilor și, în fine, experții tehnici – cei care știu cum să folosească un telefon prin satelit, un GPS sau echipamentele militare. Oricare dintre aceste trei ipostaze reprezintă cea mai fericită perspectivă de viitoare „carieră profesională” pentru

Soartă de român ostatec

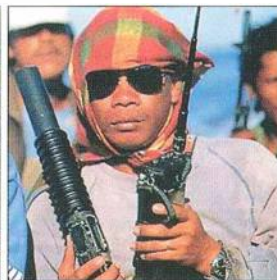
Timp de peste un deceniu de la intrarea noastră în rândul lumii (în decembrie 1989) am avut șansa de a nu cunoaște emoția publică creată de oșteni români morți în misiune sau de ostateci români luați (tot) în străinătate, evenimente deja binecunoscute marilor națiuni ale lumii moderne. Când s-a întâmplat în primăvara lui 2005 premiera serialului de mare succes cu cei-trei-mult-prea-răpiți-jurnaliști-în-Irak, evenimentul a fost perceput de opinia publică mioritică drept o pasionantă telenovelă tip *Big Brother*. Apoi lucrurile au intrat în normal.

Atunci când, la 3 octombrie 2006, inginerul român Emil Neagu a fost răpit (la grămadă cu alți șase cetățeni străini) de o grupare militară nigeriană de rezistență de pe platforma petrolieră a firmei *Exxon* din delta fluviului Niger (unde lucra omul sub contract), știrea a făcut inițial oarece vâlvă în *prime time* și pe prima pagină; emoția s-a stins însă cuminte nouăsprezece zile mai târziu, odată cu eliberarea tuturor ostatecilor în corul de mulțumiri al Ministerului român de Externe și

al celui în cauză către autoritățile nigeriene. Celelalte două scurte răpiri ulterioare de muncitori români, tot în Nigeria, nu prea au mai fost băgate în seamă.

Nu cred că românii ar fi aflat mare lucru despre piraiții somalezi, (care de vreo câțiva ani chiar sunt o mare problemă ce afectează una dintre cele mai importante căi maritime mondiale) dacă în echipajele multinaționale ale navelor răpite de aceștia în vederea răscumpărării nu s-ar fi aflat și marinari români. Din fericire, ai noștri sunt relativ puțini la număr în comparație cu ai altor nații. Întâmplător sau nu, deși răpirile se înmulțiseră încă din 2008, din primăvară încoace, în fiecare lună s-au aflat și marinari români printre victime: doi răpiți în 22 februarie de pe o navă grecească (eliberați în 26 aprilie); trei în 22 martie, de pe vasul grecesc *Titan* (eliberați în 15 aprilie); cinci în 11 aprilie de pe remorcherul italian *Bucaneer*, unsprezece (între care un tată cu fiica sa) în 5 mai, de pe o navă sub pavilion Antigua. Din relatările celor eliberați rezultă că au fost bine tratați de către piraiți, așa că aceia aflați încă în captivitate nu au decât să aștepte ca armatorul să plătească răscumpărarea, căci de altceva în „România” nici nu poate fi vorba. „Altceva”, în această situație, ar însemna intervenția statului ai căror cetățeni sunt în pericol, prin acțiunea unor forțe de comando, așa cum a fost cazul căpitanului american Richard Phillips eliberat la ordinul președintelui Obama sau familia de francezi eliberată la ordinul președintelui Sarkozy. În ceea ce ne privește, chiar dacă președintelui Băsescu i-ar plăcea teribil să dea un astfel de ordin, nu este clar dacă ar avea cine să îl execute și, oricum, abia copiii noștri ar afla întreaga poveste după cincizeci de ani. Pentru că prețul și împrejurările răscumpărărilor sunt confidențiale (mai ales că banii sunt plătiți de armatorul respectiv), tot ceea ce putem afla acum este comunicatul de presă standard al Ministerului român de Externe care, invariabil, ține legătura cu familiile și cu armatorul prin intermediul unei celule de criză. Altceva... ce ar putea face, nu?

Au cele mai frumoase femei, case, mașini și arme

Atac și apărare

adolescenții somalez, care oricum nu au altă alternativă decât foamea cotidiană.

Pirații din regiunea Puntland, concentrați în fiefii lor din orașul Eyl situat pe coasta dinspre Oceanul Indian, au bani mai mult decât oricare alt somalez (și mult peste PIB-ul somalez de doar 650 \$), au cele mai frumoase femei (permițându-și câte două, trei soții), au case mari și mașini luxoase, mănuiesc cele mai moderne arme, care sunt aduse din Yemen. Nici vorbă ca acești „paznici de coastă” să-și facă vreo problemă cu firavul guvern de coaliție de la Mogadiscio, care abia dacă deține controlul asupra capitalei. Doar comandourile marilor puteri, precum SUA sau Franța, trimise să elibereze anumiți ostateci din țara respectivă mai tulbură din când în când „liniștea” fiefurilor piraților somalez.

În Eyl, pirateria a dus la dezvoltarea unei întregi industrii conexe în economia regiunii Puntland. Pe lângă localurile luxoase necesare distracției convenite unui pirat bogat, a apărut consumul de droguri și alcool prin care se mișcă o mare sumă de bani. Ostatecii, deoarece valorează între 300.000 \$ și 1.500.000 \$, sunt în general bine tratați în locații special amenajate. Potrivit estimărilor *BBC News*, media răscumpărărilor pentru majoritatea navelor este de circa două milioane de dolari, dar negocierea sumelor poate începe de la 22 de milioane și poate coborî până la opt milioane de dolari, așa cum a fost cazul navei ucrainene *Faina* ce transporta 33 de tancuri rusești. Diferite alte estimări vehiculează nivelul veniturilor piraților somalez în anul 2008 la sume cuprinse între zeci și sute de milioane de dolari. La o asemenea cifră de afaceri, în cadrul bandelor au apărut funcțiile de contabil al

sumelor încasate și cheltuite, precum și cea de negociator al răscumpărărilor. Pe de altă parte, pe măsură ce cresc încasările, crește și nivelul dotării tehnologice, amploarea și întinderea pirateriei.

Numărul de pirați care atacă efectiv o navă este în general mic, dar în spatele acestora se află mulți alții. Primii atacatori nu sunt mai mulți de zece, ei apropiindu-se în bărci de mare viteză, dotate cu arme de mare calibru, inclusiv aruncătoare de grenade. Primul val utilizează cârlige și scărițe de abordaj, nu cu mult diferite de cele de pe timpul căpitanului Blood. Vasul odată abordat, este ocupat de circa cincizeci de pirați, în timp ce tot atâtea așteaptă pregătiți la țărm să intervină în caz de nevoie. Problemele se complică exponențial atunci când este amenințată direct securitatea mediului prin atacarea unui petrolier a cărui avariere poate polua catastrofic întreaga zonă sau atunci când pirații răpesc un vas ce transportă armament și muniție.

Ce pot face navele în fața unui astfel de atac? Să își protejeze bordul cu sârmă ghimpată, la fel ca tranșeele de odinioară. Să arunce pe punte soluții alunecoase (ca în filmele cu Stan și Bran?!). Să aibă pregătite garduri electrice străbătute de curent de mare tensiune. În special să aibă arme și mai ales marinari capabili să tragă în plin, ceea ce nu este totdeauna posibil datorită nivelului extrem de scăzut al pregătirii majorității marinarilor „ieftini”, proveniți din cele mai sărace țări. Cu alte cuvinte, scenariul actual nu diferă prea mult de cel din filmele clasice cu pirați din Caraibe sau din alte părți.

Convenția maritimă internațională de la Montego Bay încriminează pirateria,

dar nu rezolvă procedura de urmărire a acesteia. Ca urmare, la mijlocul lui iunie 2008, Consiliul de Securitate al ONU a adoptat o rezoluție prin care era autorizată urmărirea piraților de către navele unor țări străine până în apele somaleze, ceea ce a permis intervenția unor nave ale marilor puteri (SUA, Rusia, Franța, Germania, Marea Britanie, Spania) pentru protejarea propriilor lor vase. Până în decembrie 2008, nave ale NATO au patrule în zonă, misiunea acestora fiind preluată de Uniunea Europeană sub numele de operațiunea *Atalanta*. Analistii sunt însă cvasiunanimi în a spune că această impresionantă desfășurare de forțe navale nu va avea nici pe departe efectul scontat, fie doar și pentru faptul că nimeni nu poate controla perfect un sfert din Oceanul Indian. În esență, asistăm cam la aceeași situație cu cea din 2002, când talibanii afgani, ascunși în colibe de chirpici, erau vânați de americani cu rachete *Tomahawk* în valoare de milioane de dolari.

Soluția crizei piraților somalez, ce provoacă daune de zeci și sute de milioane de dolari comerțului maritim, se află însă nu pe mare, ci pe uscat. Este greu, scump și durează mult să reconstruiești o țară precum Somalia care să se poată susține singură, dar este singura soluție valabilă pe termen lung. Vânătoarea pe uscat a piraților ar putea avea unele efecte pe termen scurt, prin distrugerea unor cuiburi sau baze de coastă, dar un eșec strategic, precum cel suferit în 1994 de *rangerii* americani și căștile albastre, rămâne oricând posibil. O lecție pe care se pare că nimeni nu a uitat-o.

text: **Călin Hentea**

Încântate de cunoștință.

Vinuri cu o personalitate puternică, cu o bogăție subtilă de arome și cu gusturi unice, Pinot Grisul, Dry Muscatul și Gewurztraminerul ne îndreptățesc să vorbim despre această nouă gamă Jidvei ca despre o inimitabilă colecție de artă.

JIDVEI

Respectă-ți plăcerile!

„Timp de șase luni, din cauza lipsei banilor, la *Kanal D* nu s-a mai realizat emisiunea pe care eu o prezentam, și, cum nici la ședința pe care am avut-o cu cei din conducerea *Kanal D* nu se întrevedea nimic, am hotărât de comun acord să încetăm colaborarea.”

Ilinca Vandici:

„În lumea în care trăim, din punctul meu de vedere, bunătatea nu este un defect, ci un dezavantaj“

▼ **Ilinca, ești una dintre puținele noastre vedete tv în toată regula, care au ajuns la acest statut la numai 20 și ceva de ani. Cum a fost pentru o fată din Oradea să răzbească în jungla media din București?**

– Nu am simțit greutate atunci când am pășit în lumea televiziunii.

Dimpotrivă, mă bucuram de ce mi se întâmplă, mă bucuram că visul meu a devenit realitate și nu mă mai gândeam la nimic altceva: voiam să-mi fac treaba cât mai bine, să învăț lucruri noi, să „fur“ meserie de la profesioniști. Privind acum în urmă, îmi dau seama că a fost totuși greu, însă nu pot să mă plâng. Am reușit să ajung aici, în lumea fascinantă a televiziunii, prin foarte multă muncă, ambiție, răbdare și prin faptul că am știut întotdeauna să ascult și să învăț de la oamenii din jurul meu.

– Cât de mult consideri că te-au ajutat frumusețea, datele fizice native, și cât ambiția și profesionalismul?

– Aș spune că ambele în egală măsură. Nu neg că în meseria asta contează aspectul fizic destul de mult, și de aceea am mare grijă de imaginea mea. Însă fără ambiție și voință nu cred că mă descurcam. În același timp, fără profesionalism probabil rezistam un

sezon, o vară, dar iată, s-au făcut deja cinci ani de când lucrez în televiziune.

– Ești studentă? Când vei termina facultatea, vei alege să profesezi în domeniul în care studiezi?

– Am terminat cursurile facultății de Management și Marketing din cadrul

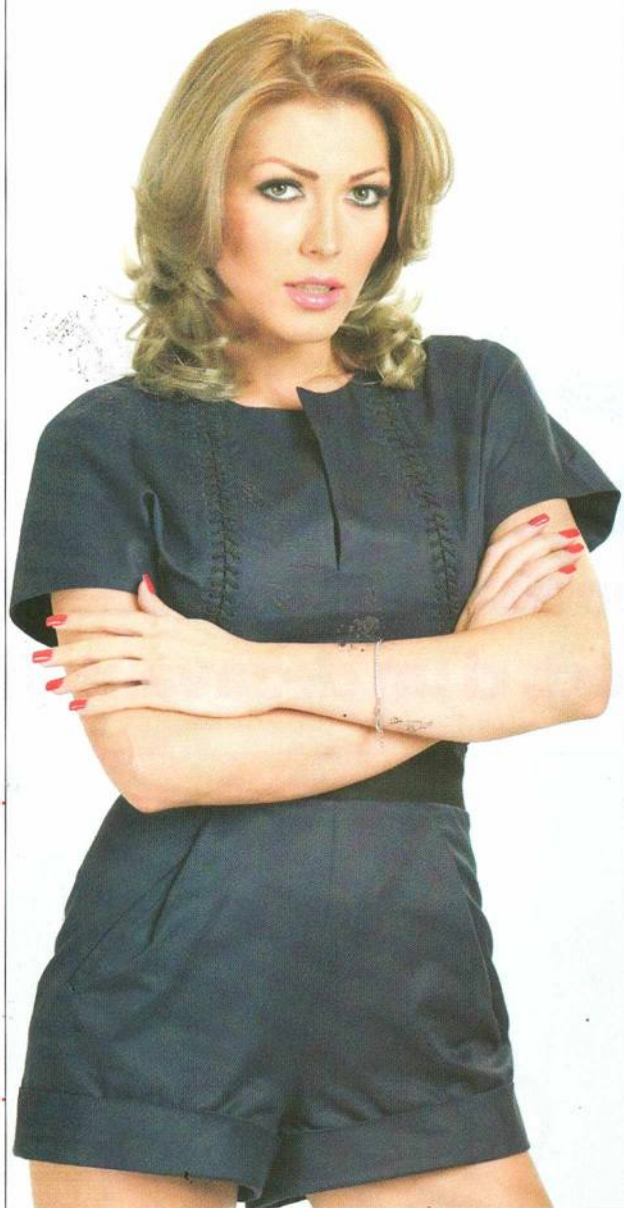
„Suntem copii și la 80 de ani dacă știm să păstrăm asta în suflet.“

Universității Româno-Americane, iar în următorii trei ani voi urma cursurile pentru un masterat, dar încă nu am ales domeniul. În toamnă voi opta pentru o specializare, probabil în Management. Nu știu în acest moment dacă voi profesa în domeniul ales, dar nu se știe niciodată. Oricum, dacă vreodată voi avea un mic business, aș prefera să îl pot manageria singură.

– Cum s-a produs debutul tău în televiziune? Cine te-a ajutat cel mai mult să faci primul pas?

– Debutul s-a produs în urma unor probe date pentru rubrica de sport și meteo în cadrul televiziunii B1 TV. Persoana care mi-a fost alături și care m-a ajutat în orice moment al vieții mele, inclusiv în perioada aceea, de început, a

fost tatăl meu. Este omul care și-a pus amprenta asupra vieții mele și nu există zi în care să nu îi mulțumesc pentru tot ce a făcut pentru mine.

– **De la prezentatoare de meteo ai devenit una dintre vedetele postului Kanal D. S-a scris că ai fost demisă de acolo. Care este, de fapt, adevărul?**

– Eu am spus care a fost adevărul încă din acea perioadă, însă nefiind nimic senzațional în plecarea mea de acolo, prietenii și colegii din presă au făcut tot felul de speculații. Adevărul este unul foarte simplu. Timp de șase luni, din cauza lipsei banilor, la Kanal D nu s-a mai realizat emisiunea pe care eu o prezentam și, cum nici la ședința pe care am avut-o cu cei din conducere nu se întrevădea nimic, am hotărât de comun acord să încetăm colaborarea.

– **Acum prezinți un talk-show monden la Antena 2, *Stele sub lupă*, o emisiune la care se spun multe lucruri neștiute despre**

personalități. Cât de mult contribui la partea de realizare a ei?

– *Stele sub lupă* nu este un talk-show. Este un show de televiziune în adevăratul sens al cuvântului. Este emisiunea la care visam de mai bine de un an de zile. Cât despre aportul meu la această emisiune, trebuie să spun că nu există prompter, nu mi se suflă în cască fiecare cuvânt pe care urmează să îl spun, totul se petrece spontan, și niciodată nu îmi creez un scenariu propriu-zis, mă bazez foarte mult pe ceea ce-mi spun invitații, pe lucrurile pe care le dezvăluie în cadrul emisiunii. Bineînțeles că întotdeauna îmi fac o documentare solidă despre fiecare invitat în parte, astfel încât am pregătit o cascadă de întrebări. Nu pot însă să îmi arog toate meritele, și nici nu am cum să fac asta vreodată, pentru că la această emisiune lucrează o întreagă echipă, cu mult profesionalism, oameni de la care învăț foarte mult. Le mulțumesc încă o dată pe această cale

„Eu cred că nu l-am dezamăgit pe Mihai Gâdea, ci dimpotrivă, este mulțumit de alegerea pe care a făcut-o. Un om extraordinar, cum rar mi-a fost dat să îl întâlnesc!”

pentru devotamentul și munca depusă de fiecare în parte!

– **Cum te înțelegi cu directorul postului Antena 2, Mihai Gâdea?**

– Foarte bine. Mihai este omul care a avut încredere în mine încă de la început, a știut să vadă potențialul din noi (este vorba despre mine și producătoarea emisiunii, Andrada Moga), și ne-a dat pe mână o emisiune senzațională. Eu cred că nu am dezamăgit, ci dimpotrivă, este mulțumit de alegerea pe care a făcut-o. Un om extraordinar, cum rar mi-a fost dat să îl întâlnesc!

– **În urmă cu doi ani ai pozat semi-nud pentru o revistă de bărbați. De ce ai acceptat, din motive financiare sau de imagine?**

– Niciodată nu am cerut sume de bani pentru pictorialele pe care le-am realizat. Deci, motive financiare nu există. Semi-nud, e mult spus despre modul în care s-au realizat pictorialele, prefer să le numesc doar sexy, dacă vrei.

– **Ai spus într-un interviu că te deranjează cel mai mult unele nedreptăți privind persoana ta. La ce te-ai referit?**

– La toate lucrurile care s-au spus sau scris despre mine, profesional sau personal, care nu sunt adevărate.

– **Mai spuneai că prietenii tăi te consideră prea bună la suflet pentru lumea de azi. Crezi că asta e o calitate majoră sau un defect?**

– Ei o văd ca pe o calitate, însă în lumea în care trăim, din punctul meu de vedere, este un dezavantaj, defect cred că e prea mult spus. Am avut parte de multe dezamăgiri tocmai din această cauză. Cu oamenii care merită și care îmi sunt cu adevărat prieteni, nu voi avea nici o reținere să fiu în continuare la fel, însă de ceva vreme stau și cântăresc foarte mult înainte de a mă apropia de cineva...

– **În viața sentimentală, relația ta cu Bogdan Ivanof a fost un eșec, din punctul tău de vedere?**

– Nimic din viața mea nu constituie un eșec. Din orice lucru bun sau rău care mi s-a întâmplat am avut ceva de învățat.

– **A curs multă cerneală despre dragostea de basm pe care ai trăit-o și o trăiești alături de Alin Cocoș. Ce îți place cel mai mult la fiul vitreg al Elenei Udrea?**

– Despre viața mea personală nu mai vorbesc de ceva vreme...

– **Ai spus că nu v-ați pus încă problema căsătoriei, și, mie mi se pare normal. Se**

spune că bărbații se maturizează mai târziu. Tu îl consideri mai mult copil sau mai mult bărbat?

– Suntem copii și la 80 de ani dacă știm să păstrăm asta în suflet.

– **Unde îți place să mergi în vacanțe? Ai planificat-o pe cea din această vară?**

– Nu am preferințe din acest punct de vedere, o vacanță este un prilej de bucurie și relaxare în orice loc m-aș afla. Totuși, iubesc frumusețile țării, marea sau muntele sau, de ce nu, locul în care m-am născut și am crescut. Încă nu știu dacă voi avea parte de o vacanță în acest an, asta pentru că vrem să păstrăm emisiunea pe toată durata verii. Nu am planificat nimic, așadar voi vedea dacă va fi cazul.

– **Cum te vezi peste 15 ani?**

– Mai bătrână cu 15 ani... Tot în televiziune, realizând emisiuni frumoase pentru toți cei care vor să urmărească ceva de calitate, de bun gust, pentru toți cei care iubesc frumosul. Probabil peste 15 ani voi avea și o familie. Cel puțin asta îmi doresc...

text Cristian Alionte

ANTALYA

de 5*

Reduceri
early booking:
4-18%

Hotel 5* All Inclusive
de la **510** euro/adult

Hotel 4* All Inclusive
de la **409** euro/adult

Hotel 3* All Inclusive
de la **367** euro/adult

Servicii incluse:

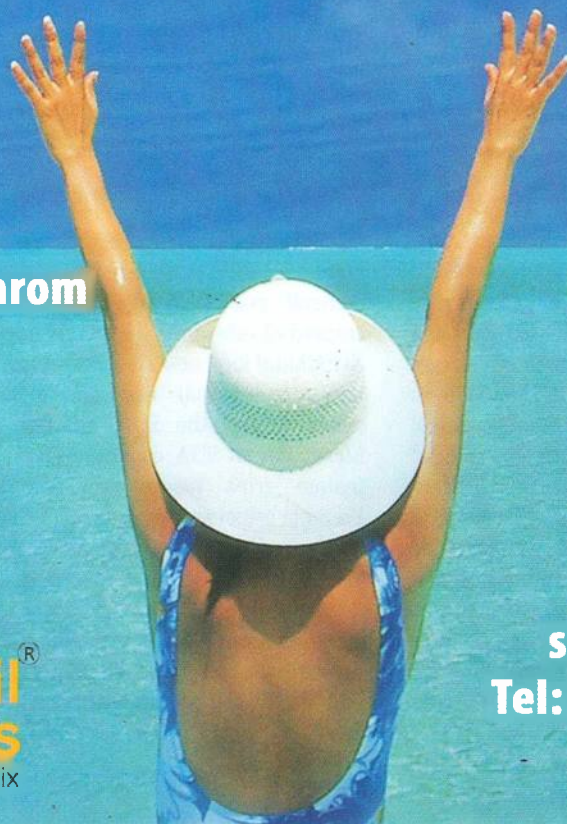
- transport curse charter Tarom
- 7 nopti cazare + masa
- transfer apt./ hotel/ apt.
- asistenta turistica

Plecari din Bucuresti:
in fiecare luni (incepand cu 15.06.2009),
in fiecare joi (incepand cu 11.06.2009) si
in fiecare duminica (incepand cu 02.08.2009)

cocktail
holidays
mediteranean mix

Prompt Service Travel
Strada Piata Amzei nr. 7-9
sector 1, Bucuresti, Romania
Tel: 021.317.84.55/56/57/58/59
www.cocktailholidays.ro

17 zile în Mexic

Un român față în față cu gripa porcină

„Când am ieșit din aeroportul *Juarez International* din Ciudad de Mexico am văzut în mașini oameni cu măști, de fapt cu un fel de fulare. Ne-am speriat fiindcă am crezut că sunt teroriști. Ghidul nostru local ne-a spus că e o problemă legată de gripă”, povestește Gheorghe Bărbulescu, cel care a însoțit un grup de turiști români în Mexic chiar în perioada 24 aprilie-10 mai, când s-a declanșat isteria cu gripa porcină. S-a întors din excursie sănătos, bucuros că a văzut o țară impresionantă și cu un alt punct de vedere asupra gripei porcine și a apariției ei în Mexic.

restaurante scumpe, în condiții impecabile de igienă. Ne spălam cu alcool înainte de masă. Ne dezinfectam când reveneam la hotel din oraș. Statul mexican s-a comportat excelent. Chiar de a doua zi după ce am ajuns noi în Mexico City au început să se distribuie, gratuit, măști pe stradă, acțiune pe care o îndeplinea armata. Așa că oamenii au înlocuit fularele cu măștile. La 25 de milioane cât are capitala Mexicului, se distribuiau milioane de măști. Noi am crezut, inițial, că trebuie să le cumpărăm, dar ne-au spus că sunt gratuite. Pe marile bulevarde existau cabinete medicale gratuite, unde mergeau atât localnicii cât și turiștii să facă un consult, dacă doreau. Iar cine ținea neapărat să meargă la un cabinet privat putea să beneficieze de un consult contra sumei de doi dolari. Da, în Mexic o consultație este ieftină pentru noi, pentru mexicanul sărac costă mult pentru că doi dolari reprezintă venitul pentru familia sa într-o zi”, povestește Gheorghe Bărbulescu.

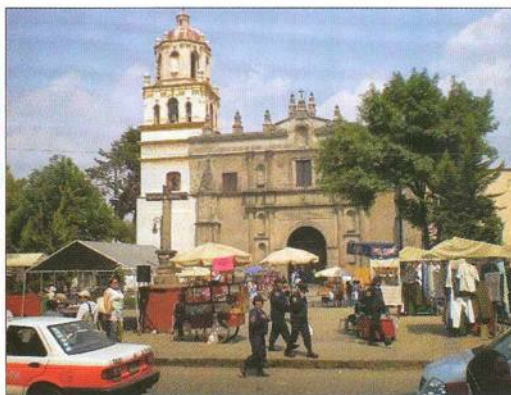
Acesta și alți șase români au plecat din București către Mexic pe 24 aprilie, cu gândul de a sta câteva nopți la Ciudad de Mexico, câteva la Oaxaha, două la Acapulco și trei la Cancun ș.a.m.d. Pe scurt, un circuit prin Mexic, din Caraibe la Pacificul de Nord. Vestea apariției gripei porcine nu i-a speriat, ei și-au continuat drumul propus din România abătându-se de la itinerar doar acolo unde autoritățile mexicane au închis siturile arheologice. „Cel mai important sit arheologic, unde se află Piramida Soarelui și Piramida Lunii și Calea Morților între ele, l-am vizitat chiar în prima zi după sosirea noastră în Mexic. Au fost absolut impresionante. Am fost, de asemenea, foarte impresionat de stațiunea Acapulco de la Pacific, o stațiune cu clădiri vechi, dar deosebită, unde m-am simțit foarte bine. Nu am avut nici un fel de problemă în a trece dintr-o zonă a Mexicului în

În România, a apărut primul caz suspect de gripă porcină. Pacienta este o tânără studentă, rezidentă în SUA, care s-a întors pe 23 mai în București. Ea a fost internată la Institutul de Boli Infecțioase Matei Balș acuzând respirație dificilă și temperatură de peste 38 de grade. Probele au fost trimise la Londra pentru analize.

„Gripa porcină amenință globul!”, „Gripa porcină declanșată în Mexic a făcut până aseară 149 de victime.”; „La fiecare punct de trecere a frontierei cu România există cel puțin un asistent medical care monitorizează starea de sănătate a călătorilor care vin din zonele unde au fost identificate cazuri de gripă porcină.” Acestea au fost informațiile care au isterizat presa românească luna trecută. Cât a fost adevăr și cât panică semănată de pomană? Fără a diminua cu nimic necesitatea prevenției împotriva virusului H1N1, vă vom spune povestea unui român care a fost în Mexic și a privit gripa cu alți ochi.

„Am ajuns pe aeroportul *Juarez*

International din Ciudad de Mexico pe 24 aprilie. Văzând la ieșirea din aeroport că oamenii poartă măști, ne-am speriat, crezând că este vorba despre un atac terorist. Ghidul local ne-a spus despre gripă. El ne-a mai informat, neoficial, că virusul venea de fapt din SUA, ajunsese și în Mexic, dar în SUA cu vreo lună și ceva înainte gripa fusese deja semnalată. Prezența gripei agrava situația, mai ales că ne găseam într-o aglomerare urbană mare. Cea mai eficientă măsură pe care am luat-o a fost că, deși ne hotărâsem să consumăm mâncare mexicană de pe stradă așa cum procedează acolo oamenii obișnuiți, am renunțat la asta și am mâncat numai la

„Mi-am pus masca și toți din grup au făcut la fel în clipa în care ne-am dus să vizităm un sat autentic de indieni. Nu au fost probleme. Statul mexican se îngrijește ca populația indiană să aibă ce mânca și să meargă la școală. Indienii sunt foarte săraci și murdari. Am văzut și ceremonii cu șamani în biserici, dar până și indienii neșcolarizați au început să nu mai creadă în șamani. De altfel, leacul șamanilor e, de fapt, Coca-Cola cu tequila.“

alta. Focarul gripei era la Ciudad de Mexico, așa că pe măsură ce ne-am îndepărtat de capitala mexicană, restricțiile au slăbit. Nici în Mexico nu a existat o zonă de carantină. Oamenii, dacă voiau purtau măști, dacă nu, nu. Mai ales băștinașii, indieni, nu purtau mască. Taximetristii, în schimb, purtau toți. Nu știu dacă în acea perioadă au scăzut prețurile sau nu din cauza gripei, noi aveam servicii preplătite. Doar în prima seară, la Ciudad de Mexico, făcusem rezervare la un restaurant, iar când am ajuns noi, acesta se închisese ca măsură de prevenție împotriva gripei. Pe șosea ne mai opreau și ne verificau de la distanță cu un aparat de măsurat temperatura corpului; erau politicoși și îți spuneau doar că ai temperatura 36,5. Ei trăiesc din turism și vor să-și protejeze economia. S-au purtat impecabil cu turiștii. O altă măsură

pe care ne-am luat-o noi, nu era impusă de mexicani, a fost aceea de a nu consuma carne de porc. Dar când am ajuns la Cancun și am văzut că nimeni nu purta măști pe stradă, am renunțat și la această măsură de prevenție. Mai ales că la Cancun carnea de porc este tradițională și se pregătește în atât de multe feluri încât am lăsat la o parte orice teamă. Acolo, ca peste tot în Mexic, erau foarte mulți americani care nu păreau impresionați deloc de gripă.

În paralel, în fiecare seară urmăream ceea ce se spune la televizor despre gripă, în plus vorbeam cu soția mea din România. Seară de seară apăreau, la ora 20.00, președintele federației și ministrul Sănătății – care au luat foarte în serios problema gripei – și eram informați despre ceea ce se petrece în țară. Știam că în

România se vorbea despre 149 de morți, pe când în Mexic erau de fapt, la data la care ne aflam noi acolo, doar 12 morți și, într-adevăr, 149 de cazuri de gripă în total. Ziarele din România nu au informat corect. E una să comentezi o situație și alta să crezi panică. De fapt, 11 morți erau la Ciudad de Mexico și districtul federal – în două luni – și unul singur la vreo 700-800 km de Capitală. Ce înseamnă un număr de 11-12 oameni la o populație de 25 de milioane cât are Ciudad de Mexico? În plus, patru dintre cei șapte români câți am plecat în excursie în Mexic, erau medici. Ei ne-au spus să stăm liniștiți fiindcă se face mult prea mult tam-tam pentru nimic.”

Autoritățile mexicane au închis preventiv școlile, universitățile și o parte dintre siturile arheologice, muzeele. „Fiindcă au fost închise o parte a muzeelor și siturilor arheologice, am ratat unele obiective turistice, făcând modificări în program. În schimb am văzut altele, care nu erau înscrise în itinerar. În Palenque aveam planificată o cazare, dar cum situl arheologic a fost închis, am mers mai departe. La fel, la Oaxaca, ruinele de la Mont Alban au fost închise, am suplinit absențele din program cu alte obiective turistice. De două ori am modificat programul, fără nici o problemă, agenția cu care am lucrat în Mexic a fost deosebit de amabilă și nu au fost probleme cu modificările de program. Mai degrabă am avut probleme în Europa, unde, deși fuseserăm verificați pe aeroportul din Ciudad de Mexico, la Paris ne-au dus să ne facă un control. Ne-au ținut de pomană într-un terminal la naiba în praznic, pentru ca apoi să ne dea drumul să plecăm spre București fără nici o altă verificare. Nu mai spun că, la București, dacă noi nu am fi spus unei asistente că venim din Mexic și că am vrea să facem un control medical, nimeni nu ne-ar fi întrebat nimic. Puteam să plecăm liniștiți din aeroport. Ni s-a luat un exudat faringian din gât, acolo la aeroport, în Otopeni, dar eu am fost și la spitalul Matei Balș – chiar dacă m-am simțit OK tot timpul – și am mai făcut un test care mi-a indicat că totul e în ordine”, își încheie mărturia Gheorghe Bărbulescu.

Gripa porcină în date și fapte:

Primele cazuri de gripă porcină la oameni datează din anii '50, când virusul a afectat atunci mai ales persoanele ce au intrat în contact direct cu animalele. Acum însă virusul s-a modificat.

Ce este gripa porcină? Virusul de tip A: H1N1 care conține gene de pasăre, porc și gene umane, într-o combinație nemăintâlnită până acum.

Virusul nu se transmite prin consum de carne de porc.

Simptomele gripei porcine sunt similare gripei umane: tuse, febră bruscă, dureri de cap și dureri musculare. În cazurile grave, poate duce la pneumonie și chiar moarte. Perioada de incubare la oameni este între două și cinci zile. Cei mai sensibili sunt oamenii cu vârste cuprinse între 20 și 40 de ani, fiindcă sistemul lor imunitar reacționează puternic la virus.

Cu ce se tratează? În Mexic și SUA medicamentele antivirale *Tamiflu* și *Relenza* au demonstrat că reduc din severitatea bolii dacă se administrează de la apariția primelor simptome.

În Mexic prima victimă care a murit de gripă porcină a fost o femeie de 39 de ani care s-a îmbolnăvit în jurul datei de 4 aprilie și a murit pe 13 aprilie. Ea era din sudul statului Oaxaca, Mexic.

Cea mai afectată țară de gripa porcină este SUA: Deși toată presa a scris că actuala tulpină a virusului gripei porcine ar fi provenit din Mexic, totuși la cea mai afectată țară a fost SUA, unde la 9 mai erau 2.384 de cazuri, cu două decese, pe când în Mexic erau raportate la aceeași dată 1.364 de cazuri, cu 45 de decese, iar în Canada 242 de cazuri și un singur deced.

text: Alice-Claudia Gherman

Maestrul Zen Dokusho Villalba, omul care a căutat o revoluție

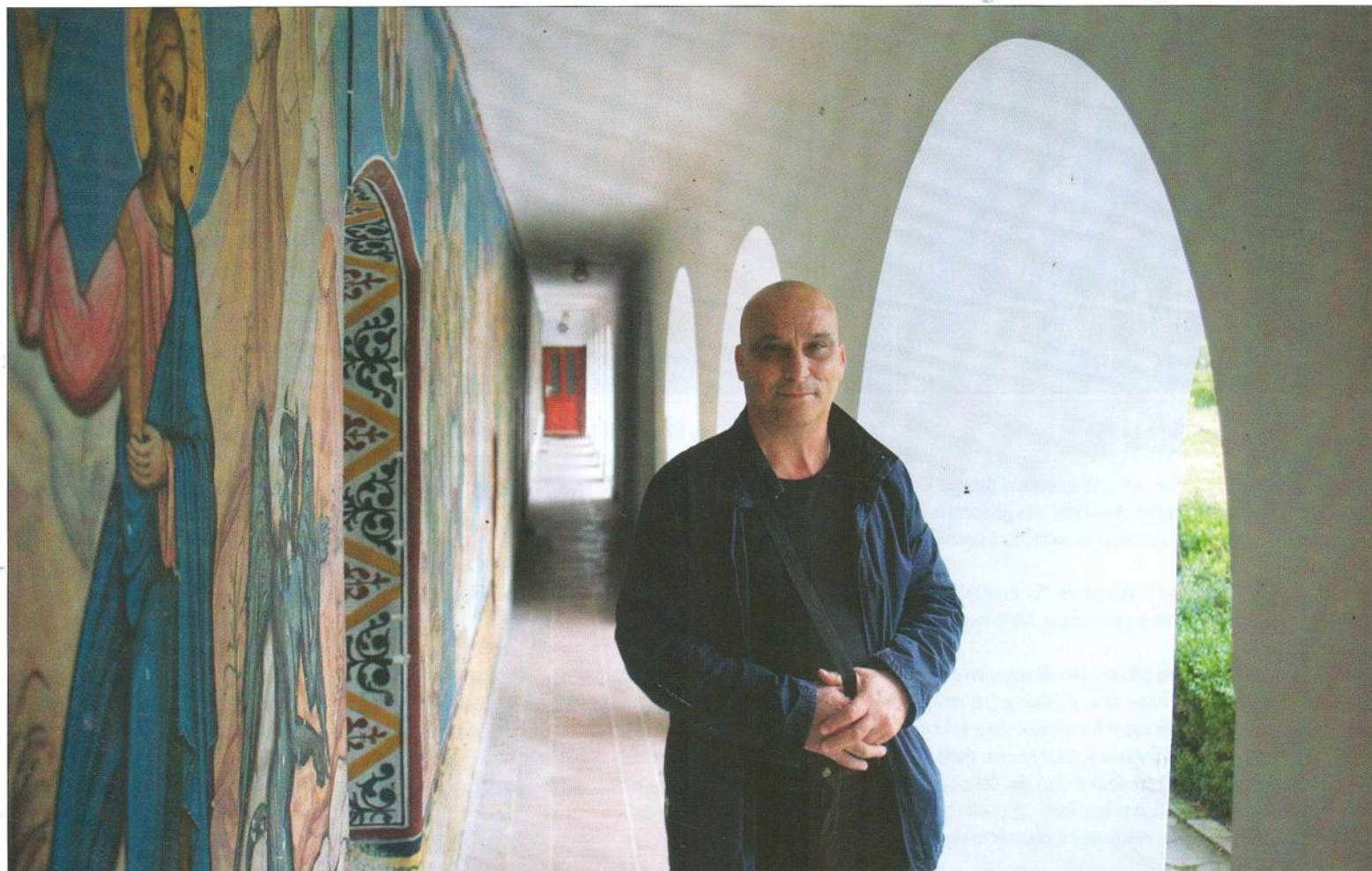
Sunt uimit. Maestrul poartă o pălărie maron din fetru moale și un pardesiu elegant care-i dă un aer retro. America anilor '30. N-are nimic din seriozitatea lugubră a oamenilor religioși așa cum îi cunosc eu, nimic din asprimea moralizatoare a preoților în spatele cărora pare să pândească o divinitate răzbunătoare ce poartă într-o mână o balanță a păcatelor și în cealaltă o sabie. Maestrul Dokusho Villalba este un călugăr zen, desigur, dar chiar și așa râsul său sănătos, de bărbat trecut prin multe, pare să n-aibă nimic de-a face cu ceea ce suntem noi obișnuiți să vedem într-un călugăr. Îmi place din prima clipă. În preajma lui se prăbușesc toate clișeele.

O țigară
cu un maestru
zen

La să vedem, îmi spun în timp ce el face primele gesturi, ce știm despre el. Vasăzică acest spaniol născut în sud a studiat cu cel mai important maestru zen european, numit Thaisen Deshimaru, prin anii '70, apoi a plecat în Japonia unde, la fel, a fost discipolul unui alt mare maestru care i-a încredințat *dharma*. Adică l-a inițiat și i-a dat

dreptul ca el însuși să facă inițieri. Apoi Dokusho Villalba s-a întors în Europa și a fondat cel mai important templu zen din Spania, Luz Serena, unde mii de oameni interesați de meditația și de filosofia zen vin să învețe cu el. Este scriitor, filosof și artist fotograf, îl interesează psihologia și politica, artele audiovizuale și politicile sociale și

economia, face traduceri ale unor cărți clasice din chineză. Ce mai, biografia oficială a acestui personaj, așa cum poate fi ea găsită pe internet, este impresionantă, îmi spun, în timp ce el zâmbește cu gura până la urechi, își scoate pălăria borsalino și pardesiul și se așază într-o poziție comodă privindu-mă la rândul său. De ce vreau de fapt să fac acest

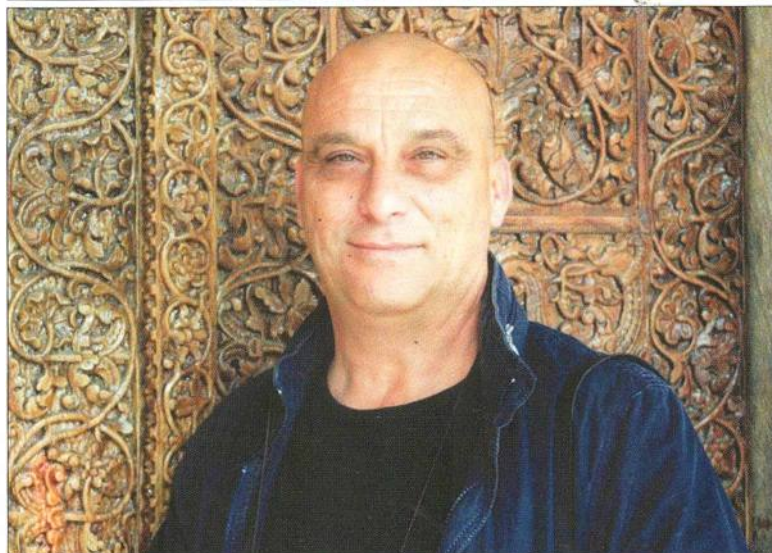
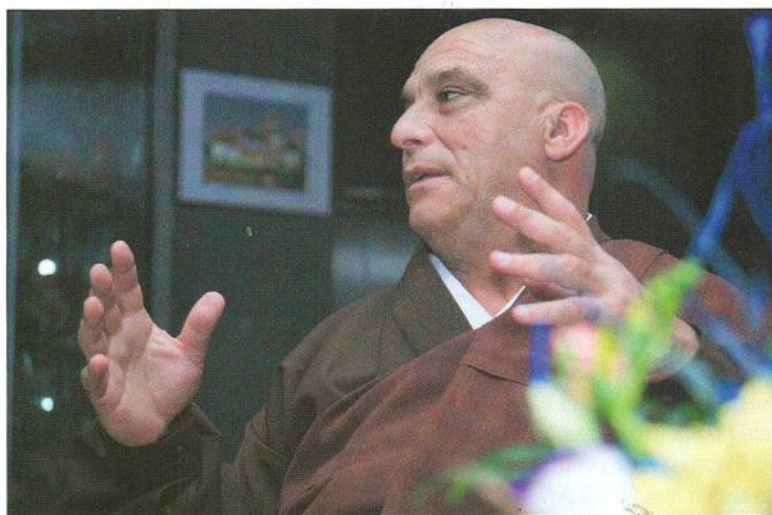

interviu cu el? Mă ia prin surprindere. Pentru că am citit ultima lui carte despre zen în lumea modernă și pentru că acolo scria un lucru cu care am rezonat: nu există altă criză în această lume, decât o criză interioară a omului modern. Crizele sociale, politice, economice, ecologice și de oricare ar mai fi ele, nu sunt decât manifestări ale acestei crize fundamentale, interioare. Și eu cred acest lucru, îi spun, în timp ce el mă privește cu un zâmbet larg, și mai cred, ca și el, că soluția este una spirituală, numai că nu sunt prea convins de faptul că budismul zen... Mă ascultă cu îngăduință surâzătoare, eu observ hainele interesante pe care le poartă, un fel de sacou-kimono maron, asemănător cu cele folosite în artele marțiale, el își scoate o țigară, și-o aprinde tacticos și, după ce suflă fumul în tavan cu evidentă plăcere, zice: „Criza spirituală a omenirii e o temă prea serioasă pentru această după-amiază. Ai meditat vreodată?” Am încercat, zic, dar nu știu dacă am reușit. El stă o clipă pe gânduri și apoi adaugă: „Majoritatea dintre noi se preocupă de salvarea celorlalți, inclusiv a omenirii, dar se tem să privească în interiorul lor, acolo unde se nasc de fapt crizele lumii. Exteriorul este doar o oglindire colectivă a interiorului fiecăruia dintre noi. Vrei să arunci o privire în interiorul tău?” Fumul țigării sale se rotea albastru într-o rază de soare, iar eu am băgat de seamă că din profil maestrul seamănă cu DeNiro.

⬇️ Acesta a fost primul contact cu maestrul

Dokusho Villalba, un om care, în cele patru zile în care a stat în România, mi-a devenit prieten. La început am crezut că va fi încă un personaj insolit pe lunga listă a oamenilor pe care i-am cunoscut în calitate de jurnalist. Un călugăr budist în România! A fost mai mult decât atât. Nici acum nu știu dacă el ca persoană sau abordările sale venind din înțelepciunea milenară a Orientului au fost acelea care au avut darul de a mă conduce cu un pas mai aproape de mine însumi, căci acesta este principalul lucru care mi s-a întâmplat în cele din urmă și, aveam să descopăr, această apropiere de

noi înșine este cheia întregii cunoașteri pe care se bazează budismul zen și a soluțiilor pe care le poate aduce în această lume. În zilele noastre există parfumuri zen și restaurante zen, atitudine zen – care pentru europenii în pas cu moda înseamnă un fel de zâmbet discret și misterios în colțul gurii, dar și arhitectură zen care, în spatele designului simplu de sorginte asiatică, ascunde fițe tehnologice cu prețuri exorbitante. Ce este de fapt zen?, am întrebat cu gândul la confuzia enormă ce domină civilizația secolului 21 și simțind că poate este nevoie de o clarificare. Era a doua zi după ce-l cunoscusem pe maestrul Dokusho și el

se pregătea pentru lansarea propriei sale cărți ce urma să aibă loc seara, într-un mod specific: nefăcând nimic, doar bucurându-se de lumina dimineții. Într-o oră de plimbare relaxată, Dokusho Villalba a coborât în adâncurile timpului, cu 1.500 de ani înainte de Hristos, mi-a povestit viața lui Buddha Sakyamuni, prințul indian care a abandonat totul pentru a găsi o cale de eliberare a omenirii din suferință. În cele din urmă a găsit-o și a transmis-o, din maestru în maestru, până în zilele noastre. Vasăzică budismul zen este o cale spirituală de eliberare a umanității din suferință. Enorm, nu? Când

am înțeles ce vrea să spună, maestrul m-a privit o clipă, a răspuns zâmbetului meu puțin sceptic cu un zâmbet senin și a zis așa: „Descoperirea lui Buddha este aceea că durerea este inerentă acestei stări materiale în care suntem, dar că suferința este inutilă. Budismul face o distincție foarte subtilă între durere și suferință. Sigur că, atunci când pierdem pe cineva drag, aceasta ne produce durere. Dar a prelungi această durere pentru restul vieții este suferință, o durere prelungită artificial și inutil de mintea noastră. Înțelegi? Iar noi suntem niște experți în a ne produce singuri suferință. Privește împrejur, trage aerul și soarele în piept, simte pământul sub tălpi în acest moment: acum! Ce problemă ai acum? Nici una, totul este perfect. Cât va dura această stare? Trei secunde, pentru că într-a patra îți vei aduce aminte că te-ai certat cu iubita ta, că ai datorii la bancă și că odată ai fost bolnav, că s-a prăbușit cursul valutar și că Europa este bântuită de criză, și toate aceste lucruri le re-creezi cu mintea ta. Nu mai ești în prezent, nu mai ești atent la această clipă solară, ci ești într-un trecut căruia chiar tu îi dai viață dintr-un impuls masochist, ignorând realitatea. Și dacă nu ești în prezent, ești în viitor, făcându-ți griji pentru viitorul umanității, făcând planuri de salvare și creând scenarii ingenioase. Din nou, clipa de față, singura care există cu adevărat, îți scapă printre degete. Acesta este mecanismul suferinței generate de minte. Zen este calea de a ne elibera de această suferință.

Buddha spune că izvorul suferinței este ignoranța. Pur și simplu nu vedem realitatea așa cum este ea cu adevărat, pentru că este obturată de gânduri, de amintiri, de emoții, de proiecții care întunecă adevărata conștiință. Conștiința este doar o oglindă pentru toate acestea. A ține oglinda curată și a fi conștient că imaginile care trec prin ea sunt doar imagini, înseamnă a fi conștient. Există multe căi de a ajunge la această conștiință, dar calea lui Buddha, care se numește zen, presupune a te așeza în meditație.” Clar, mi-am spus, trebuie să învăț să meditez.

Un portret zen al timpurilor moderne

A privi cu inima

Ce legătură este între toate acestea, veți spune, și ieșirea umanității din criza economică în care se află? Cu ce ne mai poate ajuta Buddha astăzi, când lucrurile sunt așa cum sunt? Aceeași întrebare mi-am pus-o și eu. În seara aceea, maestrul s-a îmbrăcat în costumul tradițional de maestru zen, cu kimono și cămașă albă, pentru a se întâlni cu concetățenii mei. Nu vă povestesc despre această întâlnire, deși poate că ar merita, căci a fost plină de surprize. Vă voi spune doar că surpriza a fost nu numai de partea „noastră”, dar și a maestrului, care a descoperit că românii sunt, pur și simplu, un public extraordinar, că știu mult mai mult decât și-ar fi închipuit, că aplecarea lor naturală către spiritualitate, de oriunde ar veni ea, îi face să perceapă cu ușurință înțelesuri care în Occident ar putea fi consi-

derate ermetice. Ideea principală a expunerii lui Dokusho Villalba a fost aceea că civilizația tehnologică de tip occidental, bazată exclusiv pe domnia minții, pe raționalism și pe materialism, ne-a îndepărtat de inima noastră, de ceea ce suntem noi cu adevărat în interiorul nostru. Pentru Dokusho Villalba, capitalismul și comunismul sunt amândouă materialiste, pentru că se raportează doar la ceea ce putem atinge cu mâna, la ceea ce putem avea, mâncă, cumpăra sau posedă, uitând cu desăvârșire că suntem, în același timp, și ființe spirituale. Pierderea contactului cu spațiul nostru interior provoacă un gol, o neliniște, o spaimă existențială pe care noi nu o conștientizăm, dar care ne însoțește în fiecare clipă ca o umbră. În zadar încercăm să o acoperim, să o umplem, cum spunea el, cu o mașină nouă, cu o casă nouă, cu o vacanță de cinci stele,

cu muncă sau cu o iubire de conjunctură. Golul nu se lasă astupat și este cel care stă la baza a ceea ce Dokusho Villalba a numit „o stare de rău existențial” care se accentuează în ciuda oricărui progres tehnologic, în ciuda oricăror bunuri materiale am avea. După secole în care spiritualitatea europeană a fost desincarnată, în care trupul și materia au fost considerate sursa tuturor păcatelor de către religiile tradiționale, în timpurile noastre am căzut în extrema cealaltă, lăsându-ne descoperită inima. Nu mai știm să comunicăm de la inimă la inimă, ci numai prin sms-uri și mail, comunicarea a devenit virtuală, emoțiile noastre au devenit virtuale și ele, căci plângem la telenovele în fața ecranelor, dar nu ne mai impresionează milioanele de morți ai tuturor războaielor și nu mai știm să-l simțim pe cel de lângă noi. Muncim cât mai mult pentru a consuma cât mai mult, într-o sarabandă absurdă care secătuieste planeta și erodează baza ființei noastre. Aceasta este cauza inexplicabilului fapt că cetățenii celor mai bogate țări se declară cei mai nefericiți, a faptului că rata sinuciderilor în aceste țări a crescut la cote astronomice, la fel ca și consumul de alcool și droguri de toate felurile, și toate acestea pleacă de fapt de la înstrăinarea noastră față de propria noastră ființă. Și zen-ul? Ei bine, zen-ul este una dintre căile care ne pot conduce înapoi, acasă, la fel ca oricare altă cale spirituală. Doar că a ne întoarce la noi înșine, pe orice cale, înseamnă a declanșa în interiorul nostru o revoluție a conștiinței, o revoluție a felului în care privim lumea și pe noi înșine.

Când Dokusho Villalba a tăcut, am privit oamenii din sală și am știut nu numai că au înțeles totul, dar că, undeva în adâncuri, ceva s-a mișcat. Nu sunt sigur că maestrul are un asemenea public peste tot în lume pe unde vorbește despre spiritualitatea zen.

Meditația

Se numește **zazen**. Sunt într-o sală elegantă de la **Marriott**, împreună cu încă vreo 20 de oameni veniți să experimenteze. Lumină palidă. Nici un însemn, doar un mic altar făcut dintr-o masă mică pe care se află lumina unei lumânări, o floare și un mic portret al lui Buddha. Trebuie să ne așezăm într-o anumită poziție care seamănă cu cele din yoga, cu picioarele încrucișate. Apoi, totul este o cheiune de retragere a atenției din exterior, către ceea ce se află înăuntru. Ceea ce am trăit este greu de povestit pentru că nu există

destule cuvinte pentru asta. Gânduri, emoții, amintiri, într-un flux de o complexitate și o forță inimaginabile treceau prin mine și în același timp le puteam trăi ca și cum aș fi fost un spectator al tuturor acestora. Pentru prima dată am înțeles că „eu” nu sunt egal cu gândurile mele, cu emoțiile și cu nimic din ceea ce simt sau fac. „Eu” sunt altceva, ca un fel de oglindă a tuturor acestora, ceva fără de nume și fără o identitate precisă. Nu știu cât de departe am mers în acest exercițiu. Pot să vă spun că nu știu când au trecut opt ore. A fost o experiență uluitoare și revelatoare care trebuie trăită pentru a fi înțeleasă. Atunci când totul s-a terminat, pentru un timp, n-am mai avut de pus nici o întrebare.

Suntem la mănăstirea Antim, iar maestrul nu a fost niciodată într-o mănăstire ortodoxă. Știe totul despre isihasm și despre Rugăciunea Inimii, știe despre călugăriile ortodocși care au fost aruncați în pușcăriile comuniste ale anilor '50, dar niciodată nu a pășit într-o mănăstire. Și-a dorit întotdeauna pentru că, după el, această Rugăciune a Inimii este foarte aproape de meditația budistă. Îl privesc cum pășeste înăuntrul bisericii, cum privește icoanele pictate pe pereți și sculpturile în lemn filigranat ale ușilor împărătești minute în șir, cum pare că adulmecă siluetele celor câțiva călugări. „Suntem ca picăturile de rouă, dimineata. Apa coboară din aer și devine vizibilă pe frunze la fel cum spiritul nostru coboară din marele spirit și devine vizibil în corp. La răsăritul soarelui, picătura de rouă este resorbită înapoi, de unde a venit. Nu dispare, doar își schimbă forma”, avea să-mi

Cum să ajungi maestru zen

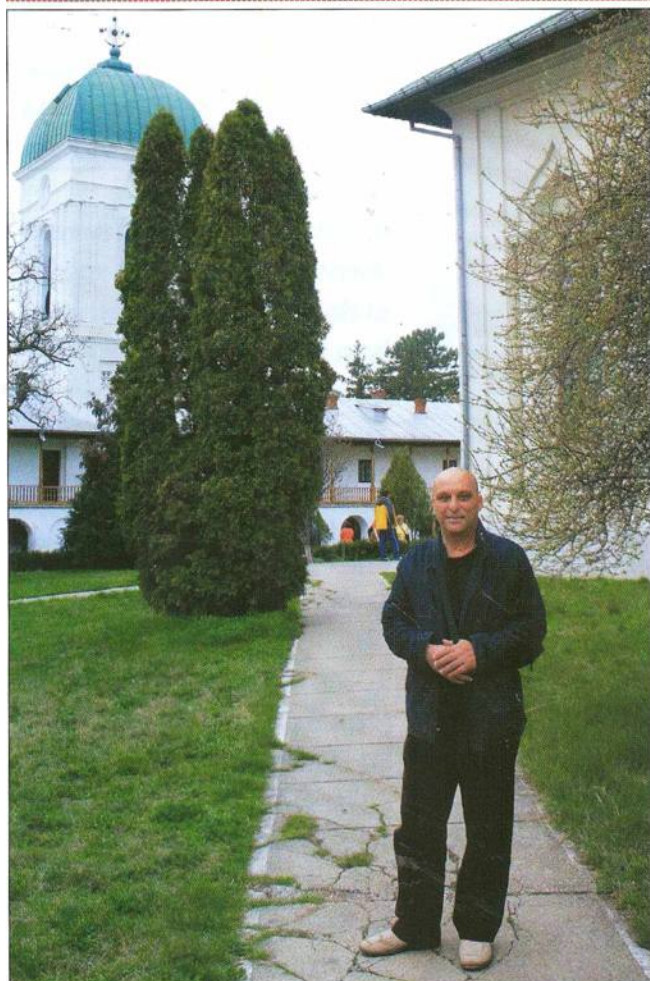
spună el mai târziu, așezat pe scările bisericii de la Antim. „La fel, când murim, spiritul nostru este resorbit în marele spirit universal. Știi ce se întâmplă în meditație? Ne retragem toată atenția din lumea exterioară pentru a o focaliza în inimă, acolo unde este centrul ființei, esența. Inima este o poartă. Ne resorbim spiritul din exterior și îl lăsăm să se ducă, prin poarta inimii, acolo de unde a venit. Asta este meditația, un proces de interiorizare profundă.” Privește împrejur și scoate o țigară pe care n-o mai aprinde, „Rugăciunea inimii este același lucru. O trecere prin poarta inimii, o interiorizare profundă.” Vorbește aproape în șoaptă, nu știu de ce. „E același lucru. Buddha voia să elibereze umanitatea de suferință, iar Iisus voia să mântuie umanitatea din păcat. Amândoi erau motivați de un fel special de

iubire pentru oameni, pe care noi o numim compasiune. Este un fel de iubire liber de orice ego. În creștinism se numește Iubire Christică. Îți dai seama de ce amândoi vorbesc mereu despre inimă și despre a simți?” Privește împrejur, observă oamenii care aprind lumânări pentru vii și pentru morți, și vrea să facă și el asta. „Doar formele sunt diferite, prietene, doar formele, esențele sunt aceleași pretutindeni. Există un singur fel de trăire mistică, un singur fel de revelație, același, oricum l-ai numi. Vorbim cu toți despre același adevăr, iar aceia care l-au trăit cu adevărat știu să-l recunoască oriunde l-ar vedea, în orice religie.”

Am vorbit mult în ziua aceea. De la mănăstirea Antim am plecat la Cernica, pentru că voia să vadă mai mult, să adumece mai mult aerul ortodoxiei românești despre care credea că poate fi pur și simplu simțit. „E suficient”, zicea, „să fii atent atunci când intri într-un spațiu, fie el ortodox, budist, catolic sau de orice fel, și să asculți, să închizi ochii și să simți ceea ce pătrunde în spațiul interior. Uneori poți înțelege lucruri mai importante decât ai citit în toate cărțile despre ortodoxie și pentru asta poate fi suficientă o singură clipă de percepție conștientă.” L-am însoțit pe Maestru peste tot, și m-am minunat de felul liniștit și atent în care privea totul, oamenii, picturile, clădirile, cum privea împrejur ca și cum pretutindeni ar fi fost semne pe care el încerca să le descifreze. În tot acest timp am vorbit despre budism și despre creștinism, despre asemănările uneori formidabile între aceste două religii atât de îndepărtate aparent. Buddha și Iisus și-au dedicat viețile, amândoi, unei încercări de o superbă generozitate: aceea de a salva omenirea din fața suferinței. Fiecare dintre ei a descoperit o cale și fiecare dintre aceste căi avea în centrul său inima. A privi cu inima. Pentru fiecare dintre ei, iubirea a fost ceea ce i-a împins în încercările lor de a salva omenirea. Dar cum rostul acestor rânduri nu este acela de a face religie comparată, o să mă rezum la impresii. Mi-a plăcut detașarea și curiozitatea surâzătoare cu care omul acesta poate discuta despre orice fel de idei, mi-a plăcut interesul deschis de a afla puncte de vedere diferite aparținând unor doctrine diferite și acest lucru m-a făcut să mă gândesc la lunga și sângeroasă istorie în care oamenii s-au ucis unii pe alții în numele credinței lor. Mi-a plăcut relaxarea cu care omul acesta putea să accepte adevărurile altora, fără să simtă nici o clipă că aceste adevăruri i-ar putea amenința în vreun fel sistemul de valori. Căci în budism nu există „adevărul unic”. Există doar căi multiple care duc în același loc, iar aceste căi, diferite și uneori complementare, se referă la aceeași realitate supremă a unui univers în care încăpem cu toții.

„Până la 16 ani fusesem crescut într-o școală religioasă catolică. Am fost copil de cor și foarte apropiat de lumea catolică în care, de fapt, mă atrăgea caritatea și dorința de a alina suferința altora. Am părăsit religia catolică din cauza autoritarismului, a dogmatismului și a ritualismului său gol de orice sens, atunci când aveam 16 ani. Eram într-o căutare spirituală dureroasă. Am lucrat în mai multe organizații sociale catolice, în cartierele sărace, unde duceam mâncare, medicamente și făceam campanii de alfabetizare. La 18 ani credeam că am găsit sensul: caritatea nu ajungea. Trăiam într-un sistem social injust, care era cauza suferinței și am vrut să schimb această cauză. M-am înrolat într-o mișcare politică clandestină, de stânga, cu dorința de a schimba sistemul. Era pe timpul dictaturii lui Franco și mi-am riscat viața în operațiuni anarhiste. Într-o bună zi am fost din nou dezamăgit. Era mereu vorba despre o chestiune materialistă: despre salarii, case, pensii, despre a consuma mai mult și a avea mai mult. Pe mine mă interesa latura spirituală. Mi-am dat seama că nici lupta politică nu era un mijloc de a schimba lumea și că ceea ce trebuia schimbat ținea de spirit, nu de materie. Pentru mine, singura revoluție care m-ar fi mulțumit ar fi fost o revoluție a conștiinței, nu-mi mai era suficientă una socială, care se referea doar la proprietatea asupra bunurilor. Era în anii '70 când mișcarea hippie ajunsese în Spania. Am intrat în contact cu contra-cultura hippie a acelor ani și am descoperit LSD-ul. A fost o poartă fantastică, o deschidere enormă a conștiinței, care m-a condus la studiile asupra conștiinței ale lui Stanislav Grof și a generației sale. Artele, psihologia, studiile metafizice, toate acestea se înlănțuiau într-o enormă sarabandă. În cele din urmă am căzut într-o criză existențială profundă, căci mi se părea că nimic și nimeni nu va putea aduce tot acest univers multidimensional în realitatea imediată. Atunci am descoperit zen-ul și meditația. A fost o revelație. Am știut imediat că meditația mi se potrivește. Am studiat un an cu acel maestru și apoi, după o experiență spirituală majoră, am părăsit școala unde mă pregăteam să devin profesor și am ales definitiv calea. Am plecat la Paris unde am studiat cu maestrul Taisen Deshimaru, apoi, când el a murit, am plecat în Japonia unde am studiat cu un alt maestru, Narita Rōshi. Într-o bună zi am pus chiar eu bazele unui grup de studiu și în cele din urmă ale unui templu budist: Luz Serena.” Aceasta este povestea incredibilă a unui puști catolic, ajuns anarhist comunist, apoi hipiot, pentru ca în cele din urmă să găsească înțelepciunea. Ce-aș putea să adaug?

text și foto: Horia Turcanu

Ioana Crăciunescu: „... dispus să aștepte la sol o cosm

Ioana Crăciunescu aparține acelei categorii rare de oameni a căror prezență energizează, binedispune. Sigură pe ea, destinsă și distinsă, generoasă și fermecătoare, Ioana Crăciunescu spune mereu povestea învingătorului. Mereu pe drumuri, între două trenuri sau două avioane, cum îi și place să trăiască, Ioana găsește timp pentru toate. Spintecă țări și continente, pentru a-și onora invitațiile și solicitările. Când o cauți este ba în Maroc sau în Cipru, ba la Iași, Câmpina sau Sibiu, ba la București sau la Bulbucata. Pleacă și revine mereu, să se încarce spiritual de tot ceea ce e frumos, bun și constructiv, să dăruiască la rândul ei celor ce au norocul să îi fie prin preajmă, să lucreze în oameni. Actriță și poetă, Ioana Crăciunescu își poartă destinul ca pe un blazon, nu ca pe o cruce. Toată lumea o iubește pe Ioana... Și, în general, i se dă ceea ce merită. De curând, i-a fost decernat la Ploiești, de către Ministerul Culturii și Cultelor, *Premiul Național de Poezie „Nichita Stănescu”*.

e complicat să găsești bărbatul onaută sau o stea căzătoare..."

▼ Dragă Ioana Crăciunescu, sunt ani buni de când viața ta este o călătorie continuă între Paris și București. Ai ales să îți livrezi existența în două lumi. Există în tine un spirit nomad?

– Din păcate, sunt o cazonieră convinsă... o dictatură care interzice libertatea de a cunoaște, vedea, călători, te poate transforma în nomad. Nomadismul meu nu a fost înăscut, a devenit un fel de vestă de protecție față de gloanțele trimise pe o gaură de pușcă ruginită – nu sperie tare, dar funcționează încă. Altfel spus, naveta între lumi care au stadii de dezvoltare și civilizație diferite e un sport la fel de periculos ca și cel de a conduce fără carnet și fără a înțelege semnele salva-

toare la intersecții.

– Plecarea din țară este o opțiune riscantă pentru un actor. Ai plecat la Paris unde ai reușit să joci, să îți faci meseria în limba franceză. E foarte mare lucru. Cât efort și cât noroc au conlucrat la această reușită?

– Sunt obligată să recunosc faptul că îmi place să găsesc cu mirosul. Ele dau savoarea. Hazardul și inconștiența au fost mirosurile mele. Nu am ales, am acceptat Necunoscutul. Și această „acceptare” era imperativă. Anul 1990 a fost, cu ajutorul mineriadelor, un an în care plecarea aproape se impunea de la sine. Violența condusă conștient pentru a detrona imagini, aspirații, valori... aspiratorul de conștiințe voiam să-l scot

din priză. Sincer vorbind, deruta este, a fost și pare să continue pretutindeni. Reușită sau nu, sunt în picioare! Iar reușitele, le privesc cu suspiciune... nu știu niciodată când se opresc!

– Prezența ta în turnee, spectacole, festivaluri internaționale te fac să fii un cetățean al lumii. Și totuși, revii constant în România. Ce te cheamă, ce frison nu îți dă pace atunci când ești departe de țară?

– Poate cititorilor le-ar conveni oferta *dorului de țară*. Cel care ne dă frisoane, ne tulbură, ne gătuiește, ne omoară. Ei bine, nu! Revin mereu în țară cu sentimentul unui războinic obligat de propria conștiință să fie erou sau iscoadă, trădător sau ostaș îngropat într-o groapă comună și cu numele scris greșit pe cruce.

– Spui că poeta din tine se delimitează clar de actriță. Și totuși, sunt două ipostaze care îți definesc ființa. Ce să înțelegem, sunt două loane?

– Spre norocul meu, sunt clonată demult, cu mult înaintea lui Dolly. Am un instinct puternic de constructor. *loanele* mele vă zâmbesc de la mai multe ferestre și încă, pentru percepția vecinilor, nu le-am deschis pe toate!

– Cum ai început să scrii poezie, ce nevoie anume a declanșat în tine pornirea către scris? Erai actriță, jucai, aveai la îndemână o formă de exprimare, de strigăt, de exteriorizare...

– Eu trăiesc de când m-am născut în imaginar. Am și uitat de când scriu, iar actriță – artista sunt doar când sunt distribuită! În viața mea și în a voastră stănt distribuții și decoruri false! E destul de amuzant să vezi cât de curăț și naivi par spectatorii ale căror dosare nu le-ai citit – și tu vei juca, pe cât poți tu de bine, întotdeauna, chiar dacă în rândul din față îți recunoști uneori călăii.

– Dacă privești în urmă, fără mânie, din ce amintiri ai decupa cele mai autentice și profunde împliniri, bucurii, satisfacții care ți-au trasat armonios destinul?

– Ca orice artist, mă îndoiesc de realitate. Mai mult decât atât, realitatea mă deprimă (am motive). Tot ceea ce mă îplinește sunt lucrurile care rămân: un pom sădit, o grădină, o pădure... o casă, două, trei. A clădi, a recupera, a repara, a reamenaja, armoniza, a împlini prietenii, a îmbunătăți ceva din viața celorlalți! Sunt, în general, penibil de sentimentală.

– Este incredibil că tu acum ești o femeie singură. O femeie frumoasă, o învingătoare care cucerește spontan lumea din jur. Singură cu toată lumea alături, desigur... Ai vrea să spui ceva despre acest paradox?

– Nu e un paradox. Este un meci pierdut, deși am marcat un bun scor! Singurătatea nu este o opțiune, este o consecință! Prea multă căutare de sine! Apoi e complicat să găsești bărbatul dis-

pus să aștepte la sol o cosmonaută, sau o stea căzătoare. Se arde întotdeauna mâncarea!

– Iubirile tale trecute mai pălăie în tine sau sunt doar poezie...? Ai trădat, ai părăsit în vreo iubire?

– Trădarea ar fi fost un deliciu, o altă mirodeneie, dacă ne-am fi aflat în aceeași tranșee! Cred, mai degrabă, că fiecare dintre noi purta în ascuns o hartă greșită a celui alt. Labirintul iubirii nu seamănă cu o sală de jocuri mecanice!

– Aparții acelei specii rare, pe care aș numi-o castă... Nu vorbești pe nimeni de

ce urgență s-a născut, cum s-a dezvoltat ca proiect, ce îți propui, ce impedimente există, cine și cum te-ar putea ajuta?

– *Urgent* este un sentiment pe care îl posed, am impresia că ne aflăm într-o stare de urgență permanentă... Că trebuie să ajungem în prea multe direcții deodată, să salvăm, să dezamorsăm bombe artisanale în timp ce se confecționează. Știu perfect că trăiesc și acționez ca un sinucigaș îndrăgostit de utopia vieții. Elasticul cu care mă arunc de la înălțime îmi pare deseori o sfoară! Fundația e un început de conștientizare că poți face mult mai mult pentru ceilalți

atunci când îți dai seama câte proiecte se pierd în oceanul indifferenței. Intelectualii trebuie ocrotiți ca arborii seculari, așa cum vezi pancartele cu *Ocrotiți pădurea* ar trebui puse semne pentru a ocroti valori în toate domeniile. Se uită meserii vechi, obiceiuri, tradiții, se pun prea multe termopane și PFL-uri, OBS-uri, plastici pe turnul cetății. Ne trezim înecați în propriul nostru gunoi, în pierderea puterii de a medita, a crea. Cele două case parohiale restaurate își propun să găzduiască, sub formă de bursă, scriitori, traducători, regizori, artiști plastici, tabere de creație sau tabere de reînviat meserii aproape pierdute, încercând să implice și viața satului, cu specificul ei tradițional. Dorințele mele sunt multe dar entuziaștii sunt toți în vacanță! Cât despre voluntari, ar trebui să salvez sensul cuvântului, și abia apoi să caut sau să cercetez dis-

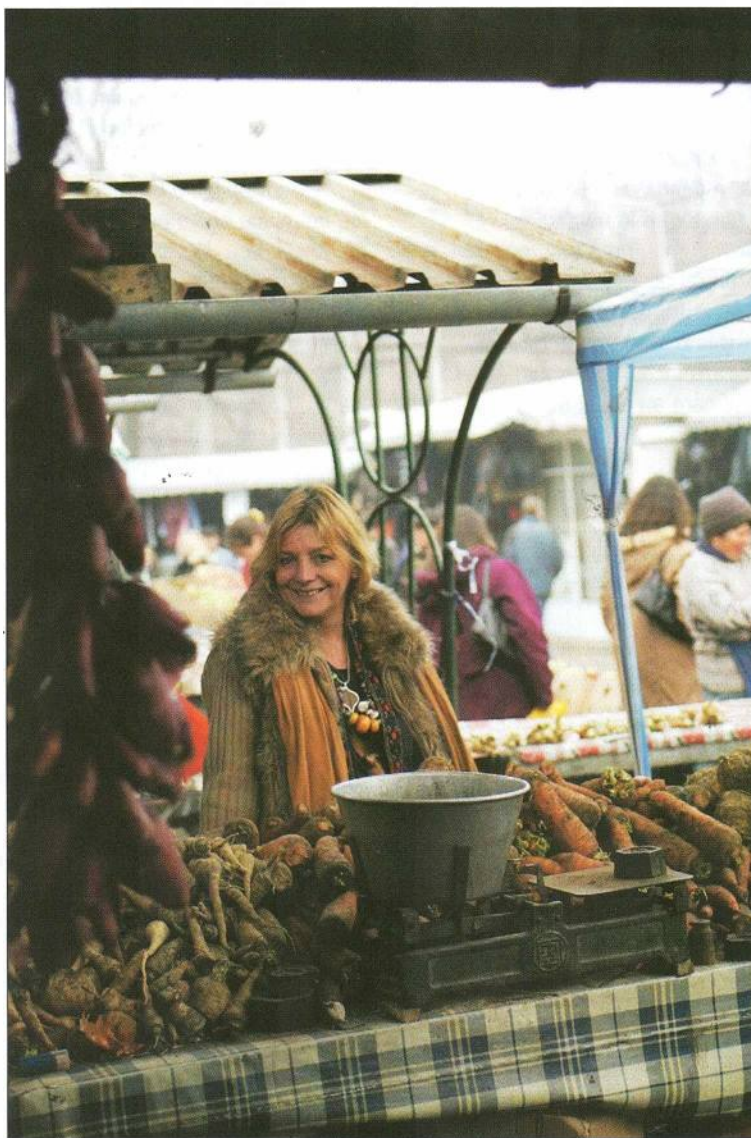
pariția acestui specimen.

– Ce faci cu clipele de angoasă, de singurătate, de sfârșit de bal...?

– A spera va fi mereu o monedă forte pe piața de schimb interplanetară! Eu acolo mă prezint frumos îmbrăcată de bal, cu prieteni și cu iubiri cu tot. Singurătatea stă pe altă bancă, având angoasele ei și carnețelul de bal nicio-dată deschis!

text: Clara Mărgineanu

foto: arhiva Ioana Crăciunescu

rău, pari a nu fi în conflict cu nimeni, nu disprețuiești, nu acuzi... e un dat genetic sau o formă de a te apăra de tot ce ți-ar putea face rău?

– E o formă de economie de energie. Cred că disprețuiesc profund bârfa, clănțaneala, suitul pe aripa rănită a celui alt, coaforul și ședintele de „spiritism” cu oameni încă vii.

– Vorbește-ne despre Fundația Culturală Ioana Crăciunescu – *Urgent*. Din

Prinde cele mai bune preturi!

plecări și din Cluj
și Timișoara spre
Creta și Corfu

ANTALYA 5★

avion, 7 nopți, all inclusive
27.06: de la 399€/persoană

ZAKYNTHOS 3★

avion, 7 nopți, mic dejun
12.06: de la 289€/persoană

CORFU 3★

avion, 7 nopți, demipensiune
16.06: de la 409€/persoană

BODRUM 4★

avion, 7 nopți, all inclusive
25.06: de la 329€/persoană

SANTORINI 3★

avion, 7 nopți, mic dejun
24.06: de la 379€/persoană

CRETA 4★

avion, 7 nopți, all inclusive
19.06: de la 459€/persoană

BUCUREȘTI
021 313 52 26

CLUJ
0264 411 101

TIMIȘOARA
0256 433 205

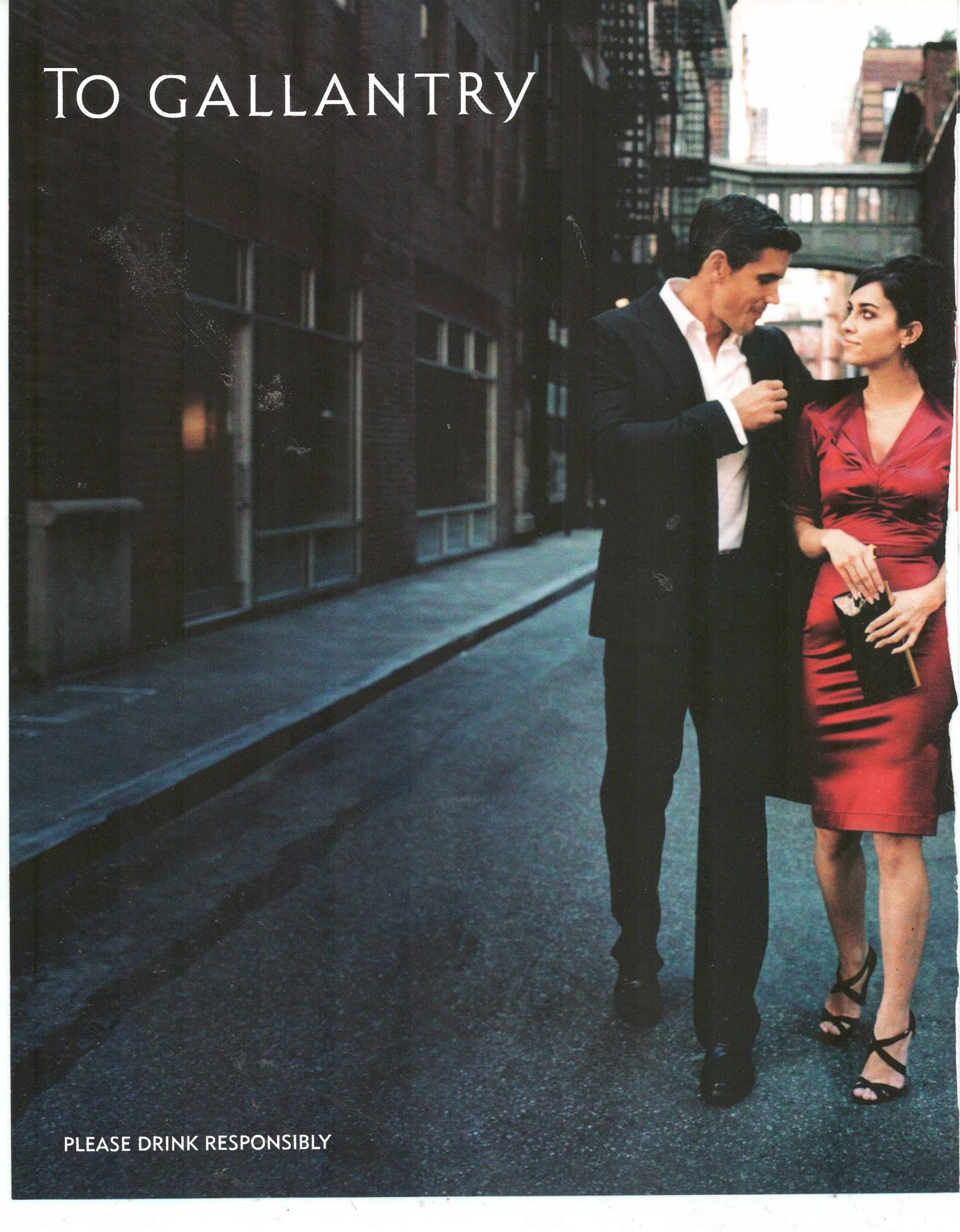
BACĂU
0234 525 298

www.christiantour.ro

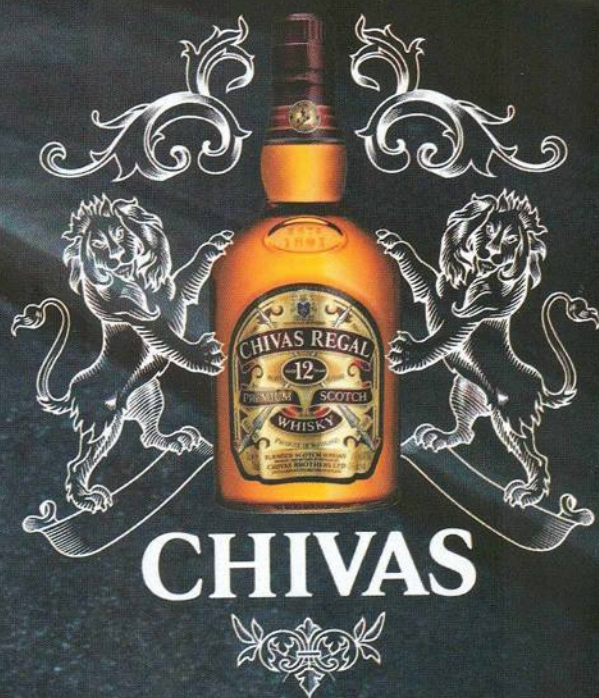

**CHRISTIAN
TOUR**

TO GALLANTRY

A man in a dark suit and white shirt is adjusting the lapel of a woman in a red dress. They are standing on a city street at night, with a brick building and a bridge in the background. The man is looking at the woman, and she is looking away. The scene is lit with warm streetlights, creating a romantic atmosphere.

PLEASE DRINK RESPONSIBLY

LIVE WITH CHIVALRY

Hristos a înviat și în arabă

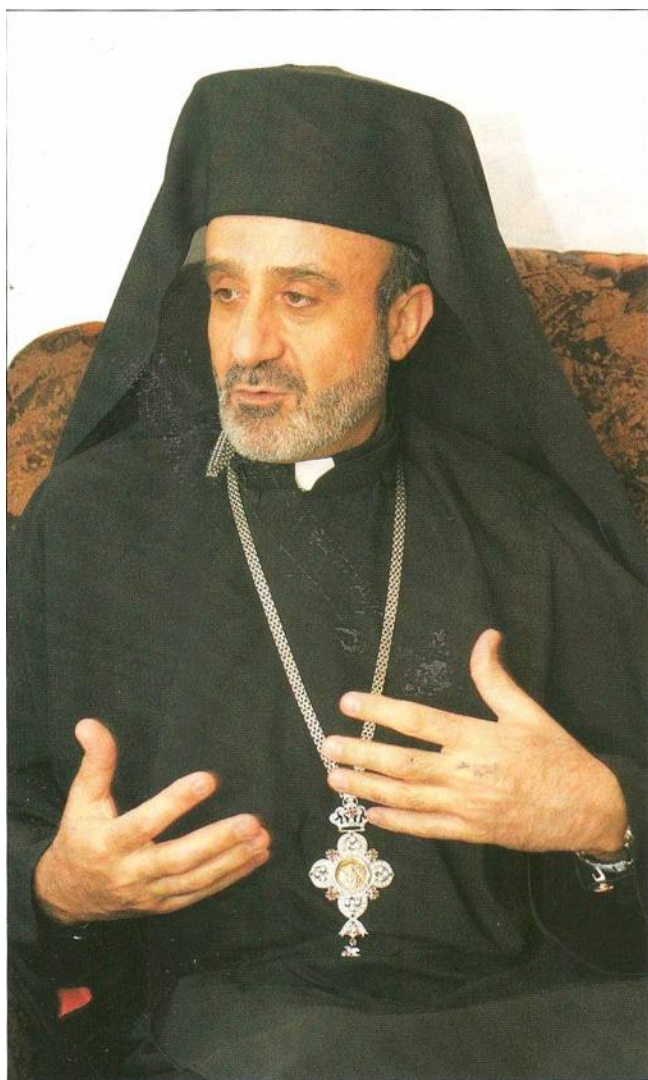
Când pleacă într-o altă țară, pe termen lung sau chiar definitiv, unui bun creștin îi va lipsi întotdeauna biserica de acasă. Sigur că o ia în *bagaje*, oriunde s-ar duce, metaforic vorbind, dar, totuși, tânjește mereu după slujba de duminică și rugăciunea spusă de preot în limba maternă. Arabii creștin-ortodocși din România, însă, nu mai au această durere sufletească. La Biserica *Sf. Spiridon Vechi*, din București, *Hristos a înviat*, anul acesta, și în limba arabă!

**Turmă
de credincioși
în căutarea
unui păstor**

**Ca un fel
de schimb religios,**
cei peste trei mii de
români din Siria s-au
bucurat, de Paște, de
o slujbă în limba
română, oficiată de
părintele George
Costea, trimis la
Damasc special pen-
tru *înviere*.

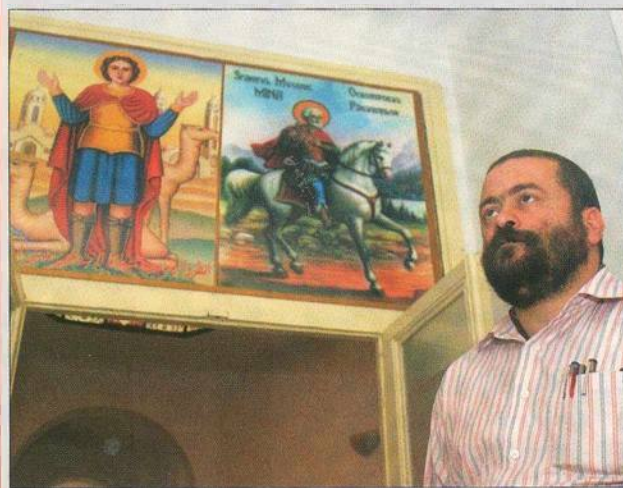

„Oamenii simt că are cineva grijă de ei, nu mai sunt străini“

Comunitatea arabilor ortodocși din România vă invită să participați la pelerinajele care vor fi organizate în Siria, Iordania și Liban, pe urmele Sf. Ioan Botezătorul și ale Sf. Petru.

În 1996, când a vizitat România, Patriarhul Antiochiei, PF Ignatie IV, s-a întâlnit, cum era și firesc, și cu niște reprezentanți ai arabilor ortodocși din București. Ei au susținut, printre altele, că ar avea nevoie de un preot din partea Patriarhiei Antiochiei. Pentru nevoile spirituale și religioase ale comunității, pentru spovedanie, îndrumare familială, nunți, botezuri, Doamne ferește de înmormântare. Că toate astea le simți, într-adevăr, doar în limba nașterii tale. Sigur că PF Ignatie a fost de acord și a adresat chiar o scrisoare, în acest sens, Patriarhiei Române. Vreme de mulți ani, însă, nu s-a mai auzit nimic despre acest subiect. Până în anul 2007, când arhimandritul prof. dr. Qais Sadiq, președintele Centrului de studii ecumenice din Amman, a venit la București pentru întâlnirea de 30 de ani de la absolvirea studiilor teologice. Printre foștii colegi de doctorat ai domniei sale se afla chiar Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române. Așa că PF Daniel i-a propus, simplu și direct, să administreze comunitatea arabilor ortodocși din România. După o discuție cu Patriarhul Ignatie, arhimandritul Qais Sadiq a revenit în România, în mai 2008 de această dată într-o vizită pastorală, pentru a cerceta nevoile credincioșilor.

Ortodocșii arabi din România sunt recunoscuți, deja, pentru implicarea lor în problemele sociale ale comunității. În zona Patriarhiei, într-o casă îngrijită și compartimentată corespunzător, funcționează, de peste trei ani, **Asociația ortodoxă coptă Sfântul Mina**, coordonată de dr. Talaat Takla Mourkus. Cu fonduri adunate doar din prietenii, de la români și arabi, deopotrivă, asociația sprijină

peste 200 de familii cu probleme. Asta înseamnă o grămadă de lucruri, de la bani și educația copiilor, până la mâncare gătită, în bucătăria proprie, și dusă pe la casele oamenilor bolnavi și neajutorați. Și români, în marea lor majoritate.

Se pare că arabii ortodocși din România își doresc cu toată ființa un preot al lor, de vreme ce s-au mișcat repede și bine, în acest sens. La slujba de Crăciun, în 2008, s-au adunat în jur de 30 de familii. La *Înviere* au fost peste 230 de iordanieni, sirieni și palestinieni. Vestea merge din gură în gură, de la suflet la suflet, ca o mare bucurie care se cere împărtășită. S-a înființat, deja, **Comitetul comunității ortodoxe arabe antiochiene din România**, format din cinci femei și șapte bărbați, cu atribuții precise în gestionarea nevoilor spirituale ale acestei turme. Impresionat de entuziasmul lor, PF Daniel a stabilit că Biserica Sf. Spiridon devine un fel de centru al comunității cu pricina. O alegere simbolică, pentru că la sfîntirea lăcașului, în 1996, a participat și Patriarhul Antiochiei. Tot aici a fost oficiată și slujba de *Înviere*, în aprilie, pe două voci, respectiv în

arabă și română. O experiență inedită, dar plăcută, și pentru părintele Ioan Iordache, parohul Bisericii Sf. Spiridon.

„Toate evenimentele despre care povestim s-au adunat în ceva foarte frumos”, susține arhimandritul Qais Sadiq. „Oamenii simt că are cineva grijă de ei, nu mai sunt străini. Am stabilit că revin în România, o dată la două-trei luni, pentru vizite pastorale. Să vedem ce se mai întâmplă, ce noutăți mai apar, fiindcă sunt arabi ortodocși și în Craiova, Timișoara și Cluj. Avem doi bursieri la Facultatea de teologie din București, poate unul va fi hirotonit și va rămâne preot permanent aici.” O idee pentru care arabii ortodocși din România se roagă de 13 ani, în fiecare zi lăsată de Dumnezeu. Și care, uite, acum este pe cale să se împlinească.

text **Liliana Petruș**

foto **Octavian Tibăr**

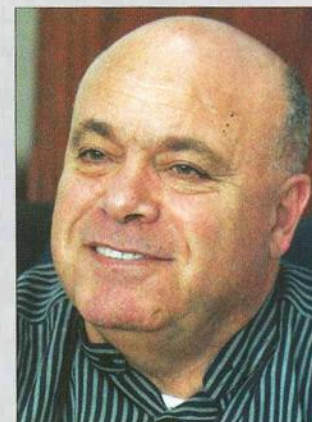

Bassam Khallouf, om de afaceri:

„Este o bucurie foarte mare să avem un preot care slujește în arabă, ne ajută să ne păstrăm religia și tradițiile, foarte importante pentru noi. Ca să vă dau un exemplu, în Siria actele de căsătorie se fac la biserică, altfel nu poți merge la nici o cununie civilă”.

Riad Altume, inginer mecanic:

„O rugăciune în limba maternă, spusă de un preot din țara ta, te face să te simți acasă oriunde te-ai afla. De *Florii* și de *Paște* a fost exact ca la noi, în Siria, cu lumânări mari, albe, cu flori, ca la nuntă!”

Coana «moda», depechista...

Enjoy the silence

sau hazardul trecutului

Au ajuns la al 12-lea album. Turneul *Tour of the Universe* nu face altceva decât să readucă în *Hall of fame*-ul muzical, stilul lor inconfundabil și să facă știut ultimul album, lansat în 2009, *Sounds of the Universe*. Iar dacă ar fi venit în România, ar fi fost pentru a doua oară, prima dată reprezentanța lor de pe Stadionul *Lia Manoliu*, în cadrul turneului *Touring the Angel*, din 2006, fiind una incendiară. De altfel, s-au aflat în topul celor mai bune concerte din anul respectiv. Acum, la concertul din 16 mai erau așteptați peste 40.000 de spectatori, care în momentul de față își păstrează biletele, în speranța că Dave Gahan va putea reveni în curând. Concertul va fi reprogramat, conform comunicatelor oficiale, iar turneul celor de la *Depeche Mode* va continua. Așa cum s-a întâmplat în mai toate colțurile lumii, *Depeche* au creat nu doar un stil muzical, ci și unul vestimentar și o isterie în rândul generațiilor de tineri.

Cu toții știm muzica celor de la *Depeche Mode*. De abia ieșiți din comunism, în '89, posturile muzicale ne făceau părtași la stilurile muzicale care luau naștere în Europa și peste

Ocean. Și era fabulos să poți sta lipit de ecran 24 de ore din 24, ascultând muzică de bună calitate. La fiecare câteva ore se repeta melodia favorită și începeai să ai preferințe muzicale. Să devii fan. Nu prea aveai înaintea fan-ului cui să fi fost. Poate al înghețatei *Polar*, înfășurată în hârtia în care doar untul se mai învelea. Te simțeai important dacă reușeai să ajungi cumva la rubrici precum *music by request*, fie că erau la radio sau la TV, și să ceri muzica favorită. Să-ți vezi numele sau să-ți auzi vocea! Cum tehnologia nu era încă pe măsura aparaturii din afară, a înregistra trunchiat sau „cu purici” o melodie devenea subiect de discutat cu prietenii. Se făcea schimb masiv de casete înregistrate astfel, amalgamuri din toate timpurile și toate posturile muzicale. Și *Depeche* erau purtați pe buzele tuturor. Tocmai lansaseră albumul *Violator* (1990) și single-urile lui: *Personal Jesus*, *Enjoy the silence*, *Policy of truth*, *Clean* sau *World in my eyes*.

Tot atunci aflam și de flageluri mai puțin cunoscute puritanilor sau generațiilor tinere din acele vremuri. De scandalurile ce roiau în jurul charismaticului Dave Gahan. De viciile și puterea talentului, un cocktail frecvent întâlnit și la alți muzicieni. Dar toate păreau invenții S.F., dacă nu se auzise și în România de cocaină, heroină sau alte ecstasy-uri. Erau doar cuvinte, pe care alții le aveau, iar noi... poate le aveam, dar nu știam.

Și nu numai că au creat un stil vestimentar, cu pantalonii evazați excesiv, purtați de foarte mulți adolescenți, dar *Depeche* se găseau și în piețe. Ca niște obiecte de cult. Posterele, pozele, articolele sau interviurile cu ei se vindeau ca pâinea caldă. Era, cum se spune, o isterie în masă. Te puteai certa cu prietenii dacă aveai alte preferințe. Sau dacă aveai preferințe în interiorul *Depeche*-ului. Cine îți place? Martin, Dave... Dave, Andy...

Imediat după '89 nimeni nu își putea imagina că formațiile care păreau utopice pe micile ecrane, vor păși vreodată în România. Sau că au auzit măcar de România. Singura organizație în sânul căreia te simțeai mai aproape de *Depeche Mode* erau fan cluburile. Era perioada în care a fi membru al vreunui fan club era ceva ieșit din comun. Cu întâlnirile la metrou, fără vreun management sau program de funcționare, cu spații inadecvate întâlnirilor dintre depeșari... toate acestea par acum de domeniul unei „bătrâneți fără tinereți”. Dar e cu atât mai palpitant să fi trăit vremurile acelea, când gustul muzical al adolescenților ce am fost era în formare, atâta timp cât formațiile acelor vremuri erau *Nirvana*, *Depeche Mode*, *Ugly Kid Joe*, *Guns 'n Roses*, *Pearl Jam* ș.a.

La început au fost doar trei adolescenți (Martin Lee Gore, Andrew Fletcher, Vince Clarke) care formau trupa *Composition of Sound*. Vince era solistul și compozitorul, Martin se ocupa de sintetizatoare, iar Andrew era basistul trupei. La scurt timp și-au inversat rolurile și au realizat că au nevoie de un solist mai bun. Acesta avea să fie Dave Gahan, un alt adolescent din Basildon, Marea Britanie.

Tot Dave va schimba numele formației în *Depeche Mode*, imitând un nume din revistele de modă ale vremii. Noul nume, traducibil prin „modă rapidă” a fost și cel sub titulatura căruia s-au impus pe piața muzicală. Primul lor single, după semnarea unui contract cu producătorul Daniel Miller de la *Mute Records*, *Dreaming of me*, a ajuns imediat în topurile britanice pe locul 57. Maniera electrop, dublată de vocea metalică a lui Dave Gahan, fac din *Depeche* o formație cu stil. Al doilea single, *New Life*, a ajuns pe poziția a 11-a, iar *Can't get enough* a ajuns unul dintre hiturile lor de început. Odată consolidată poziția lor în fața publicului, au lansat primul album, *Speak and spell* (1981). Odată cu lansarea acestui prim album, Vince Clarke părăsește trupa și este înlocuit cu Alan Wilder. Urmează înregistrările celui de-al doilea album, *A Broken Frame*, iar Alan e adoptat cu statut de membru permanent al formației. După o serie de albume de succes, precum *Construction time again* (1983), *Black celebration* (1986), *Music for the masses* (1987), *Violator* (1990), Dave se mută în SUA, în „orașul îngerilor”, și începe perioada „decendentă” a sa, conflictele cu colegii de trupă și cu stilul muzical care i se pare depășit pentru a mai continua în formula aceasta. Reconcilierea se produce în 1992, când Dave propune colegilor rock'n roll-ul drept condiție pentru a se alătura din nou trupei. *Songs of Faith and Devotion* (1993) e în mare parte compus sub influența rock'n roll-ului, iar albumul a luat prin surprindere publicul și critica de specialitate. Se preconiza o cădere liberă, și, cu toate acestea, formația a luat drumul unui turneu mondial, *Devotional Tour*. La întoarcerea din acest turneu Dave

**Depeche
prin ochii
copiilor
de după '89**

**Puțin istoric
DM**

**2000 - își
Depeche**

Gahan are prima tentativă de suicid, iar Andrew trece printr-o depresie severă.

Trupa se reunește din nou, trei ani mai târziu, și se pregătesc să scoată albumul *Ultra* (1997). Acesta pare însă însoțit de un hazard nefast: Dave își pierde vocea în timpul unui concert și, totodată, în urma unei supradoze de droguri, inima încetează să-i mai bată timp de două minute. Arestat și obligat apoi să urmeze un tratament de reabilitare, trupa pare din nou pe linia de plutire când melodiile de pe albumul *Ultra* urcă în topuri.

Componentii trupei se reunesc la Londra, New York și Santa Barbara în 2000 pentru a finaliza albumul *Exciter* ce va fi lansat pe piață în 2001. *Dream on* a devenit un hit care s-a plasat pe primele locuri în majoritatea țărilor. În SUA acesta a atins number 8, mai sus decât în Anglia, unde s-a plasat pe 9. Tot de pe acest album fac parte melodiile *I feel loved* și *Freelove*. Albumul a continuat și cu un turneu, *Exciter Tour*, după care formația și-a luat o bine meritată pauză. Componentii *Depeche* au încercat variante solo și proiecte individuale. Debutul lui Dave Gahan, *Paper Monsters*, cu influențe blues și rock, nu a impresionat, dar nici nu a dezamăgit excesiv. Anul 2005 îi readuce pe *Depeche Mode* împreună și își lansează cel de-al 11-lea album, *Playing the Angel*, cu unele piese compuse de Dave Gahan. Turneul acestora, care fusese inițial preconizat la o durată de cinci luni, se extinde, și, astfel, *Depeche* ajung pentru prima dată în România.

Ca vânzări, conform EMI (*Electric & Musical Industries Ltd.*), *Depeche Mode* a vândut de-a lungul timpului peste 75 de milioane de albume în întreaga lume, fiind și una dintre formațiile înființate în anii '80 care au rezistat cel mai mult pe piața muzicală. Turneul *Tour of the Universe* este încă așteptat nu doar în România, ci și în alte țări ai căror fani au crescut sau de abia cresc cu muzica acestora. Turneul *acompaniază* ultimul album lansat de *Depeche Mode* în 2009, *Sounds of the Universe*. Până atunci, așteptarea formației se poate caracteriza prin versurile formației, *Enjoy the silence!*

**Vocea
Depeche Mode
- Dave Gahan**

text **Andra Rotaru**

CREIERE CARE NE COAF

Julia Soós:

„Festivalurile atrag, anual, între 50.000 și 400.000 de vizitatori în Ungaria”

Ungaria, țara vecină cu România la vest, a reprezentat pentru români, chiar și în perioada comunistă, o atracție turistică deosebită. Era un fel de Occident. După Revoluție, pe măsură ce turistul autohton a început să călătorească mai des spre Vest, Ungaria nu a ieșit din topul preferințelor noastre. La rândul său, România are ceva de spus turiștilor maghiari și nu numai lor. Cum se vinde Ungaria la noi și de ce, iată câteva probleme dezbătute cu dna Julia Soós, directorul reprezentanței din România a Magyar Turizmus ZRT (Oficiul de Turism al Ungariei).

▼ Cum se promovează în România turismul din Ungaria (mai exact, ce întreprin-deți în acest sens)?

– Oficiul de Turism al Ungariei derulează, în fiecare an, o campanie internațională, având ca punct central o anumită tematică. În 2006 a fost *Anul Vinului și al Gastronomiei*, în 2007 am avut *Anul Turismului Ecologic*, 2008 a fost *Anul Apelor Termale*. În 2009 campaniile noastre au ca punct comun *Turismul Cultural*. 2010 va fi *Anul Festivalurilor*. Anual, în Ungaria se organizează în jur de 3.000 de manifestări și festivaluri. Ne-am propus ca în fiecare an să concentrăm mai multe evenimente într-o singură tematică de promovare. Această tematică, a turismului cultural din 2009, include tot ceea ce este cultură – de la spectacolele tradiționale de teatru, balet, operă, la arta secolului al XXI-lea, cultura băilor termale, cultura gastronomică, prezentarea tradițiilor și a artelor meșteșugărești. Încercăm să punem la punct campanii cu mesaje dedicate publicului din România. Scopul reprezentanței *Oficiului de Turism al Ungariei* din România este de a atrage cât mai mulți turiști din România către Ungaria. Pentru a prezenta oferta turistică, locurile atractive din Ungaria, organizăm tururi de studiu pentru reprezen-

door, la radio și în presa scrisă. Încercăm să facem cunoscute publicului larg posibilitățile turistice ale Ungariei, dar ajutăm și agențiile de turism și tour operatorii din România să-și găsească parteneri în Ungaria.

– Care sunt cele mai bine vândute destinații maghiare în România? Unde preferă

tanții mass-media și pentru agențiile de turism. Presa este un partener de excepție pentru noi. Ceea ce vede un jurnalist român în Ungaria, experiențele personale spun mai multe despre noi – despre ospitalitatea maghiarilor, despre calitatea serviciilor – decât orice reclamă. Organizăm campanii de publicitate out-

românii să meargă în Ungaria și de ce?

– Cea mai cunoscută destinație din Ungarie este capitala, Budapesta, fiind și una dintre imaginile de marcă ale Ungariei. Foarte căutate de turiștii români sunt băile termale din apropierea granițelor, în Regiunile Alföld de Sud și Nord. Nu există o localitate mai importantă în Ungaria care să nu aibă măcar o baie termală. Dar sunt cunoscute și foarte căutate și zonele de vinuri Tokaj sau Eger din Ungaria de Nord. Gastronomia maghiară este recunoscută și apreciată de oaspeții noștri din România. Ungaria nu se poate mândri cu munți înalți însă are peisaje extrem de variate, spectaculoase pe alocuri. Unii turiști se simt bine în mijlocul câmpiei maghiare, alții preferă dealurile și văile regiunilor nordice și ale teritoriului de dincolo de Dunăre. Balatonul, cel mai mare lac din Europa Centrală, este o atracție principală pentru familiile cu copii mici, dar și pentru iubitorii sporturilor nautice fără motor.

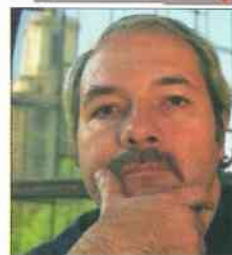
– Există și un feedback, adică promovarea turismului românesc în Ungaria? Eventual, există o înțelegere cu Ministerul Turismului de la noi?

– Oficiul de Turism al Ungariei are 22 de reprezentanțe în toată lumea, dintre care unul este cel din România. La fel și Direcția Generală de Promovare Turistică din cadrul Ministerului Turismului din România este reprezentat și în Ungaria, ca de altfel în mai multe țări. Există de mai mulți ani, la Budapesta, Biroul de Promovare Turistică al României, condus de dl. Kerekes Gábor.

– Cât se investește din partea Ministerului Ungar al Turismului în promovarea Ungariei în România?

– În Ungaria turismul este reprezentat la nivel de Secretar de Stat în cadrul Ministerului Administrației Publice și Dezvoltării Teritoriale. Bugetul reprezentanței Oficiului de Turism al Ungariei în România este anul acesta de

Mihail Gălățanu

mihail.galatanu@revistaflacara.ro

Viața — tabloid

aproximativ 90 de mii de euro. Pe parcursul anului, însă, cu ocazia campaniilor speciale, cum au fost *Budapest Winter Invitation* (Iarnă în Ungaria), se alocă fonduri suplimentare.

– **Care sunt atracțiile turistice românești pentru maghiari?**

– Ca de altfel pentru turiștii din întreaga lume, preferate sunt unicatele. Ceea ce nu găsim în altă parte: Delta Dunării, mănăstirile, Munții Carpați.

– **Organizați un festival al vinului în Ungaria sau manifestări de genul: cină cu dansuri maghiare, ce ne puteți spune despre astfel de evenimente? Cât de importante sunt ele în atragerea de turiști?**

– Anual organizăm peste 30.000 de evenimente și festivaluri. Fie că e vorba despre festivaluri precum e cel de operă, de teatru, fie alte manifestări culturale – festivalurile de gastronomie, toate atrag între 50.000 și 400.000 de vizitatori. Sunt foarte importante, pentru că genul acesta de evenimente contribuie și la creșterea gradului de ocupare a camerelor de hotel, dar și la creșterea veniturilor producătorilor locali, al restaurantelor. Pe pagina noastră web (www.hungarytourism.ro) cei interesați pot găsi toate evenimentele care se organizează anul acesta în Ungaria.

– **Cum reflectă presa autohtonă imaginea Ungariei în țara noastră? Există ceva asemănător și din partea presei maghiare despre România?**

– Experiența arată că presa este foarte corectă. În urma unor parteneriate, a tururilor de studiu, au apărut foarte multe articole frumoase. Pentru noi este de fiecare dată o onoare să avem presa drept oaspete. Și constatăm că tot ceea ce oferim este apreciat, colegii dumneavoastră se simt bine la noi, au parte de experiențe frumoase și se întorc la noi ca turiști împreună cu familiile sau cu prietenii.

– **Ați promovat Tokay, Eger, Balaton în presa românească. E dificil să faci promovarea unei regiuni din Ungaria în mass-media din România?**

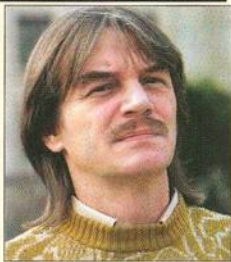
– Ungaria este tot mai apreciată ca destinație turistică. Turiștii români apreciază deosebit de mult serviciile de înaltă calitate. După ce au avut ocazia să profite de câteva zile de neuitat la noi, s-au odihnit în apele termale, au degustat vinurile ungurești lângă o cină plăcută, au participat la evenimentele culturale organizate în toată țara, au avut o mică parte din ceea ce oferim în domeniul turismului, sperăm să-și mai programeze o vacanță la vecini. Noi îi așteptăm cu mult drag și vă dorim sejur plăcut în Ungaria. Semnat: Oficiul de Turism al Ungariei.

text: Alice-Claudia Gherman

foto: arhiva Oficiului de Turism al Ungariei în România

Da, viața noastră amenință să se transforme într-un tabloid. Iubirile noastre încep să fie, și ele, tot mai tabloide, fotbalul românesc a ajuns, de multă vreme, un tabloid, mai rămâne, mâine, să ne trezim că și filosofia se tabloidizează, devine *cool-fancy-trendy*. Dar să le luăm pe rând, totuși. Top-modelele, asemeni fotbaliștilor de meserie, au alunecat în tabloid fără nici o problemă, aproape de la sine. Și cum presa a început și ea să facă, mai mult, caragată – și mai puțin presă –, ei bine, a tras, cumva, după ea, și aerul rarefiat (mental) al televiziunilor. Aproape că puteam spune că tembelizunile s-au bucurat, de fapt, în grup. Nu mai consumă, suplimentar, creier. Au curs în aceeași gaură neagră a tabloidizării extreme editurile. Au început să scoată cărți pentru acefalici, cocteiluri de doi bani, povești cu monștri de râsul curcilor, povești de după doispe noaptea, în alcove – și alea proaste. Au pus botul la cărțile cele mai „subțirele”, venite direct de la mama lor, din Ocident, împreună cu chixul lor de marketing. Și femeile noastre se tabloidizează, pe zi ce trece, sunt din ce în ce mai puțin predispuse la eseu (lovitură de picior căzută) care e viața noastră, de zi cu zi, cu ele. Bine că, încă, n-a apucat să se tabloidizeze și natura. Măcar mediul înconjurător, dacă verifici, e cât de cât, la locul lui. Măcar pescuitul, vânătoarea, stau, încă, în afara tabloidelor. Sunt, însă, unele domenii care gâfăie. Care abia mai rezistă. În fața valului uriaș al tabloidizării. De exemplu, limbajul. E asaltat cu atâtea ineptii, majoritatea venind dinspre parlamentari, euro sau băștinași, că îți stă mintea în loc și se agită singură, ca o pasere speriată, pe bigudiuri. Și cea mai proastă veste este că tabloidizarea este cu adevărat un fenomen global. Nu privește numai România. E un fel de tsunami, deloc fermecător, mai degrabă imund, care baleiază planiglobul. Mătură pe jos, prin lume. Și televiziunile din afară „varsă” continuu din înțelepciunea popoarelor, cu Paris Hilton și Bazi Piți. Cine nici nu gândeai cu dureroasa minte a capului a ajuns vedetă, se dă în bărci, baloane & stampe cu alte diverse vedetuști-femeiuști-vipulețe-tze-tze. Popii, unii, se dau și ei în vânt după sfânta noastră shpăgutză (am dzis GUTZĂ?) de toate zilele. Manelele se iau dă pă noi ca omizile, prostia+neamprostia+mârlănia+golănia prezintă o crustă/pojghită fetidă, imundă, de jeg depus precum gheața la mal. Aflăm că Oltul e poluat cu o armată de peturi, care sunt un eminent simbol al civilizației noastre. PET-CULTURE, PET-SHOP. Și, de data asta, chiar nu mă refer la animale. Ele sunt cumintî. Și netabloidizate. Dar ce să caute mormanul de plastice nebiodegradabile pe râul Olt? Mie mi se pare un fel de lucrare de artist plastic post-post-modern. O metaforă, ce-i drept, extrem de reușită, a lumii în care trăim, a țării în care ne ducem zilele. Și, mai mult, a culturii în care văcuim. Cultură de piață, de tranziție, de presimțire, de nesimțire, de ebuliție, de inaniție, cultură jalnică, sinistă, care nici măcar cultură nu este. Nu trăim. Supraviețuim. Și nici măcar nu mai avem timp să ne mai fie, din când în când măcar, rușine de asta. S-o fi tabloidizat, până la urmă, și nu știm noi, și bunul-simț?

Tudor Călin Zarojanu

Personaje, persoane, personalități

Atunci când stai de vorbă, în particular, cu un politician al cărui viitor public este evident zero absolut, dar îți vorbește cu însuflețire despre perspectivele sale strălucitoare, la început, firește, ești stupefiat, fascinat și gata să pufnești în râs. După o vreme, însă, un soi de curiozitate științifică te presează să încerci să înțelegi despre ce e vorba:

a. Omul știe perfect cât valorează (el și/sau partidul lui) și ce șanse are, dar – dintr-un motiv sau altul (obținerea de fonduri pentru campanie, expunere mediatică benefică afacerilor sau altor interese, distracție etc.) – se face că ar crede în viitorul lui politic;

b. Ți s-a organizat o farsă, ești la *Camera ascunsă*;

c. Omul habar n-are pe ce lume se află.

Nu am reușit până acum să identific o altă variantă.

În fața situației de la punctul c. m-am aflat de mai multe ori. N-aș vrea să dau exemple dintre persoanele aflate în activitate, așa că am să mă refer doar la un meteorit care a trecut cândva pe firmamentul României. Lia Roberts era o doamnă

respectabilă, coborâtă din paradisul democrației americane, dar dialogul cu domnia-sa m-a convins imediat că va pleca din România imediat după alegeri fără să înțeleagă ce i s-a întâmplat.

Am întâlnit, anterior și ulterior, la fel ca oricare dintre colegii care activează sau măcar au trecut prin teritoriul jurnalismului politic, destule alte personaje care, de pe amănunțimile culmi ale unui 0,5% ori „și alții”, rostesc discursuri sofisticate în care descriu, cu o siguranță năucitoare, rolul major pe care îl vor juca în scurt timp pe scena țării, eventual a continentului sau a lumii. Câtă vreme acel 0,5% a fost atins la trei luni de la înființarea formațiunii – la naibai, orice e posibil, poate chiar a apărut Messia politicii. Dar ce te faci când jumătatea de procent are în spate ani, dacă nu decenii? Asta ca să nu mai vorbim despre cei care, de la revoluție încoace, afirmă cu tărie, de fiecare dată, nu că vor fi pe-acolo, prin frunte, ci chiar că vor câștiga alegerile – iar după ce nu se întâmplă asta (ce surpriză!) susțin că alegerile au fost furate. Cu 20, 30, 40, 50 de procente? Pe când era în Divizia B, *Rapidul* a bătut odată principala contracandidată la promovare, *Metalul*, cu

5:1. Adversarii au acuzat că unul sau două goluri au fost invalide. La care un giuleștean hătru a replicat: „Bine, mă, punem că am avut trei din ofsaid. Tot v-am bătut!”

O submulțime specială este cea a personajelor – am vorbit recent cu unul dintre ele – care nu numai că se cred capabile (și chemate) să salveze națiunea și mapamondul, dar anunță asta într-un mod agresiv, agitându-se, dând din mâini, jignind pe toată lumea și începându-și majoritatea intervențiilor cu formule precum „Să vă spun io cum se face asta!” – manifestări amintind izbitor de modul în care se discută într-o crâsmă.

A fost odată un om, pe nume Ioan Aurel Stoica, care, după ce funcția de ministru al Muncii l-a obligat să semneze cu sindicatele un acord despre care știa că nu poate fi respectat, a doua zi și-a dat demisia.

A fost odată un om, pe nume Corneliu Coposu, care, și mai mult, a refuzat să semneze orice document care l-ar fi încalcat convingerile și care n-a cerut nici o funcție:

A fost odată...

Nici unul nu vor

După ce Traian Băsescu și-a asumat public, „alături de clasa politică”, eroarea promulgării Legii privind majorarea cu 50% a salariilor cadrelor didactice, invocata clasă politică nu și-a asumat nimic. Apoi, profii au renunțat la grevă, primind oarece promisiuni. Teza unică la română a rămas însă amânată. Dacă tot era amânată, în textul unui subiect s-au încurcat Niță Ghițescu cu Ghiță Nițescu, dintr-o schiță a lui Caragiale care ironiza tocmai astfel de bâlbe. Spre liniștirea spiritelor, ministrul Educației a declarat că

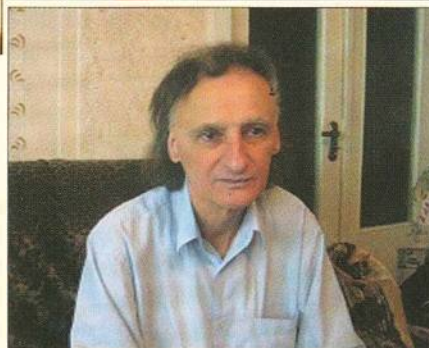
„nici unul dintre elevi nu vor avea de suferit”.

În română, însă, se acordă subiectul cu predicatul.

Grigore Vieru, omagiat

Am fost la concertul în memoria lui Grigore Vieru, în ciuda numeroșilor defetiști care strigau „ce să căutăm noi acolo”? Ei bine, aveam ce: Vieru a fost un prieten și un apropiat al Revistei FLACĂRA, care ne-a găzduit în modeta lui casă țărănească de la Pererâta, pe Prut. Avem, de altfel, și poze, de atunci, cu el. Oricum ar fi, Vieru rămâne un mare poet național și popular, iar dacă îl „cadrezi” între acești termeni, nu ai nici o problemă cu opera sa. Concertul a fost, realmente, un omagiu bine venit celui care a însuflețit simțirea națională românească. ■

Până aici!

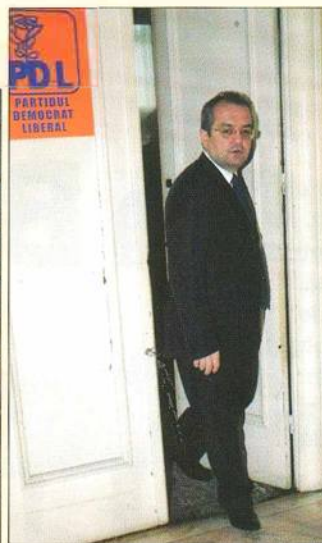
Miniștrii de Finanțe din statele UE au aprobat împrumutul de 5 miliarde de euro pentru România, sugerând însă că acordarea lui efectivă ar putea fi condiționată de reformarea

Justiției, adoptarea noilor Coduri și grăbirea marilor dosare de corupție. Reformă – ok, că tot nu știe nimeni în ce-ar consta, Coduri noi – nu-s o problemă, dar la fața cu corupția ne-au enervat rău. Drept care mai multe voci ale scenei politice, printre care și Mircea Geoană (foto) au declarat că este

anormal și nedrept ca împrumutul de la CE să fie condiționat. Din păcate, chiar dacă noi avem dreptate, ei au banii.

Pour les **connaisseurs**

Mădălin Voicu a declarat că Marlean Vanghelie e un „gherțoi”. Drept urmare, Vanghelie l-a dat afară din partid. Drept urmare, Voicu a spus că excluderea e nestatură, iar Vanghelie ar fi un „homosexual și pervers inversionist”. Drept urmare, Vanghelie i-a cerut, într-o conferință de presă, să i-o trimită pe iubita lui, ca să îi arate „cum se mișcă”. Continuarea dialogului la nivel înalt va avea loc, cu siguranță, la televiziune, pe bloguri, pe Twitter, pe SMS și la ușa cortului. Și vorbim deocamdată de mici frecuşuri în interiorul aceluiași partid!

Va face Guvernul „Boc!”?

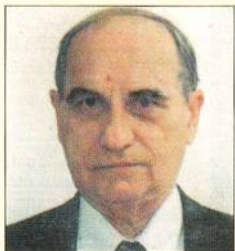
Unii dintre miniștrii PSD au criticat public decizii ale Guvernului din care fac parte. În replică, liderii PDL au zis că, dacă nu le place, pot să-și ia jucăriile și să plece – cu referire expresă la câțiva dintre deținătorii de portofolii, care ar fi urmat să fie remaniați. În replică la replică, conducătorii PSD au ieșit la atac împotriva partenerilor de coaliție, dar mai ales a lui Traian

Băsescu. Culmea e că, la finalul unei ședințe în care urma să se tranșeze lucrurile, Dan Nica a negat existența unor tensiuni în coaliție! Una peste alta, Emil Boc (foto) călărește un cal cu două capete. Și nu amână două la același capăt al calului.

Lărgire cu definire

Angela Merkel și Nicolas Sarkozy s-au întâlnit la Berlin, ocazie în care și-au exprimat opoziția față de aderarea Turciei la Uniunea Europeană. Mai mult, președintele francez, cunoscut adversar al aderării Ankarei, s-a pronunțat împotriva „lărgirii indefinite” a Uniunii. Într-un fel are dreptate, căci, în trendul de până acum, nu era exclus să vedem Bătrânul Continent întinzându-se până la Pacific. Pe de altă parte, Turcia a fost bună de NATO, dar nu e bună de UE? Încurcate sunt căile politicii internaționale.

Bazil Ștefan

Agonia ziarelor

În ultimii câțiva ani, renumitul cotidian nord-american *The New York Times* a acumulat pierderi totalizând un miliard de dolari. Mai grav, în pofida măsurilor drastice ce se iau de regulă în asemenea cazuri (concedieri masive, reduceri de salarii, vânzări de active etc.), în primul trimestru al acestui an situația nu s-a ameliorat mai deloc, managementul NYT anunțând tot pierderi, în sumă de 74,5 milioane dolari, deci un deficit mediu de aproape un milion de dolari per zi de apariție, și estimând o evoluție similară și pentru trimestrul în curs. Nici alte glorii ale presei americane, ca *Boston Globe* sau *Los Angeles Times*, nu stau mai bine din punct de vedere material. Asta ca să nu mai vorbim de cotidienele regionale mai modeste, dintre care unele sunt scoase deja la vânzare, fără prea multe perspective de a găsi cumpărători. Dincoace de Atlantic, inclusiv la noi, se „descurcă”, prin mijloacele cunoscute, nu prea onorabile, doar tabloidele de mic scandal (și mare prost gust), în timp ce nume grele ale publicisticii de calitate, ca parizienele *Libération* sau *Le Monde*, își datorează supraviețuirea, după gurile rele de la *Le Canard enchaîné*, exclusiv subvenției oferite de statul francez.

Probabil de aceea Dean Singleton, mare boss la *Associated Press*, declara ritos, anul trecut, că

„în viitor nu vor mai exista decât două categorii de jurnale: jurnale care supraviețuiesc și jurnale care mor”. Cuvintele „moarte” și „sfârșit” sunt, de altfel, tot mai frecvent folosite când vine vorba despre viitorul ziarelor de calitate. Este și cazul lui Bernard Poulet, redactor-șef al revistei *L'Expansion* și autor al cărții *Sfârșitul ziarelor*, apărută recent la editura franceză *Gallimard*. În ceea ce mă privește, prefer termenul de agonie pentru că este mai puțin definitiv, implicând măcar o luptă cu moartea, deci și o minimă speranță de a o învinge.

Pentru cei din afara branșei: drama ziarelor – și în general a presei scrise – de calitate (pentru care cuvântul „informare” nu înseamnă punerea și ținerea la curent a cititorului despre fapte, întâmplări, aspecte sau personaje triviale, greu de prezentat ca fiind de interes public, ci că acest cuvânt implică noțiunea de formare), nu își are originea în criza financiar-economică mondială actuală, care a venit doar parcă pentru a înrăutăți și mai mult situația. Este înainte de toate o criză specifică a presei scrise, provocată în primul rând, aici toată lumea este de acord, de imensul succes mondial al internetului. Netul a atras, cu o putere de absorbție uriașă, nu numai o parte din ce în ce mai mare de cititori, îndeosebi tineri, ci și o parte

considerabilă din reclama comercială a firmelor, cât și din anunțurile de mică publicitate. (Cu 15–20 de ani în urmă, marile ziare germane considerau ca fiind un lucru de rușine sau un eșec dacă nu-și asigurau minimum 70 la sută din venituri din publicitate. Aș fi curios ce venituri mai au acum din publicitate.)

La această hemoragie de venituri au găsit un răspuns (derizoriu, totuși salvator) doar tabloidele, atrăgând măcar suficienți cititori, dintre cei care au mai puține pretenții de la viață, chiar dacă nu în aceeași măsură și publicitate. Marea problemă a presei noastre rămâne supraviețuirea ziarelor de calitate, generaliste, fiindcă ele oferă informație amplă, variată, verificată, o analiză mai aprofundată a chestiunilor și evenimentelor de interes public real. Guvernul nostru știu, desigur, sau ar trebui să știe că acest gen de ziar, deși uneori incomod, prin curajul cu care abordează și subiecte „delicate” pentru puterea politică, este strict necesar pentru cultivarea spiritului civic și pentru formarea unei clase politice noi, pentru viitorul democrației în România. Și nu ar trebui să ezițe în a le arunca colacul de salvare atunci când ajung la ananghie, pur și simplu fiindcă nu poate aștepta asemenea rezultate de la instituții de presă de tipul *Cancan* sau *OTV*.

Mica Elveție a Bucureștiului

Ar fi cazul să vă hotărâți să mergeți un pic în Elveția. Știți, așa până la *Saint Moritz*. Nu luați bagaje! Nu aveți nevoie de ele! Asigurați-vă doar că aveți papilele gustative în plină formă. Vă invit într-o călătorie culinară alături de un maestru bucătar elvețian, Jakob Hausmann. Mergem în *Mica Elveție-Saint Moritz* din București, un loc liniștit și intim, unde puteți descoperi un colț din spectaculoasa Elveție.

Nu se poate să nu-l cunoașteți pe Jakob Hausmann! Nu se poate să nu fi urmărit măcar o dată emisiunea sa, de pe TVR 1, *Hai să bucățăm*. Iar dacă sunteți cumva din-

tre cei care apreciază cunoscutul *Campionat de Gătit Internațional în Aer Liber*, care se ține de vreo doi-trei ani în România, e puțin probabil să nu-l fi remarcat printre membrii juriului acestui concurs culinar. Hausmann nu e doar o vedetă din TVR, ci un bucătar adevărat, maestru în arta culinară, un om de afaceri care deține o companie de consultanță în gastronomie pentru a-i ajuta pe profesioniștii acestei arte să aibă succes în afacerile cu restaurante.

Primul restaurant *Mica Elveție-Saint Moritz* și-a făcut apariția în Capitală în 1998, dar s-a închis și s-a redeschis sub același nume în 2006, într-o altă locație, iar de atunci clienții s-au îndrăgostit pur și simplu de Elveția. De *Mica Elveție* a Bucureștiului.

Jakob Hausmann a dorit să aducă în România un strop din farmecul țării natale. În acest scop a creat, ajutat de soția sa Crenguța Hausmann, un local cald și primitiv, nu departe de Piața Presei. „Îmi plac restaurantele mici, care respiră o atmosferă caldă și transmit asta clienților”, povestește Jakob Hausmann. „Ideea a fost aceea de a oferi clienților specialități din bucătăria elvețiană în funcție de sezon – există un timp al asparagusului, un timp al salatei etc. – ca în Elveția, filosofia mea fiind: produse de sezon sănătoase și gustoase. Pentru a fi un bun bucătar trebuie să fii creativ, deschis la nou, să vrei mereu să înveți, să îți respecti echipa din respect pentru client, să îți placă ceea ce faci. Un bucătar este asemenea unui pic-

Salată asortată cu legume de vară (dovlecel, vânăță, morcov, bulb de fenicul, praz, ardei gras roșu, galben și verde, ceapă, roșii cherry, ulei de măsline, rozmarin, oțet balsamic alb, sare, piper);
tiramisu cu fructe de sezon.

săptămânal. Totul e inspirat din bucătăria țării cantanelor. De altfel, în salon tronează mare un tablou cu harta Elveției, presărată cu steagurile celor 26 de cantoane, iar în cele patru colțuri ale hărții sunt patru simboluri foarte dragi lui Jakob Hausmann: steagul Elveției la un colț, semnul heraldic al familiei Hausmann – un leu cu o clepsidră între labe, în

altul o floare de colț, iar în cel de al patrulea însemnele Elveției. „Am vrut ca harta asta să îmi amintea- scă mereu de țara mea”: La gustări oferta este: *platou cu carne afumată cu specific elvețian* – 78 de lei, *roast beef cu sos tartar* – 54 de lei, *car-*

tor sau compozitor, iar preparatele sunt asemenea unui tablou sau unei melodii. Doar că un bucătar are mai multe ingrediente la dispoziție decât, să spunem, un compozitor și notele sale muzicale.”

Într-o casă veche românească a fost amenajat un salon micuț și cochet cu 28 de locuri, plus 48 de locuri pe terasa din spatele casei, în perioada anotimpului cald. În salon, Jakob Hausmann are un colțșor al său din vechea sa bucătărie din Elveția. Aici își primește oaspeții și se simte precum acasă. Iar oaspeții săi nu sunt de ici de colo: Jean-Claude van Damme, Gică Popescu, Bogdan Chiriac și multe alte VIP-uri care au rămas încântate de *Mica Elveție*. La *Mica Elveție* meniul se schimbă

paccio de vită – 68 de lei, *salată de roșii cu mozzarella* – 45 de lei sau *file de pește în sos de bere* – 39 de lei. Specialitatea casei? *Preparate din carne pe piatră*: de la mușchi de vită – 107 lei la piept de pui – 69 de lei, mușchi de mistreț – 76 de lei, mușchi de urs – 105 lei sau *platou cu pește* – 79 de lei. Să nu uităm de specialitățile elvețiene: *Raclette* – brânză plus trei feluri de carne – 98 de lei, *frigărui de vită* – 64 de lei, *șnițel umplut* – 69 de lei, *cârnați cu sos de ceapă* – 54 de lei. Nu uitați să încercați *Fondue for 2* (fondue cu carne de vită și patru sosuri – 156 de lei sau fondue cu trei feluri de carne și ou – 138 de lei). Stropiți totul cu vinuri românești. Iar la desert aveți de ales între 11 preparate săptămânal, mândria casei fiind *fondue de Mascarpone*, dar puteți alege la fel de bine un *tiramisu cu fructe de sezon* – 18 lei, dar și un *șerb de lămâie gătit în casă* – 13 lei. Ei, ce ziceți? V-am stârnit curiozitatea? Poftă bună!

text Alice-Claudia Gherman

foto arhiva Mica Elveție

Publicație garantată la milimetru. BRAT dă valoare publicității în presa scrisă din România.

- auditarea tirajelor este un standard al presei scrise
- acesta este unul dintre cele peste 300 de titluri auditate de BRAT
- pentru clienții de publicitate, tirajul auditat este un avantaj competitiv
- logo-ul BRAT este simbolul credibilității, auditarea datelor de tiraj fiind o condiție esențială pentru competiția corectă în presa scrisă din România.

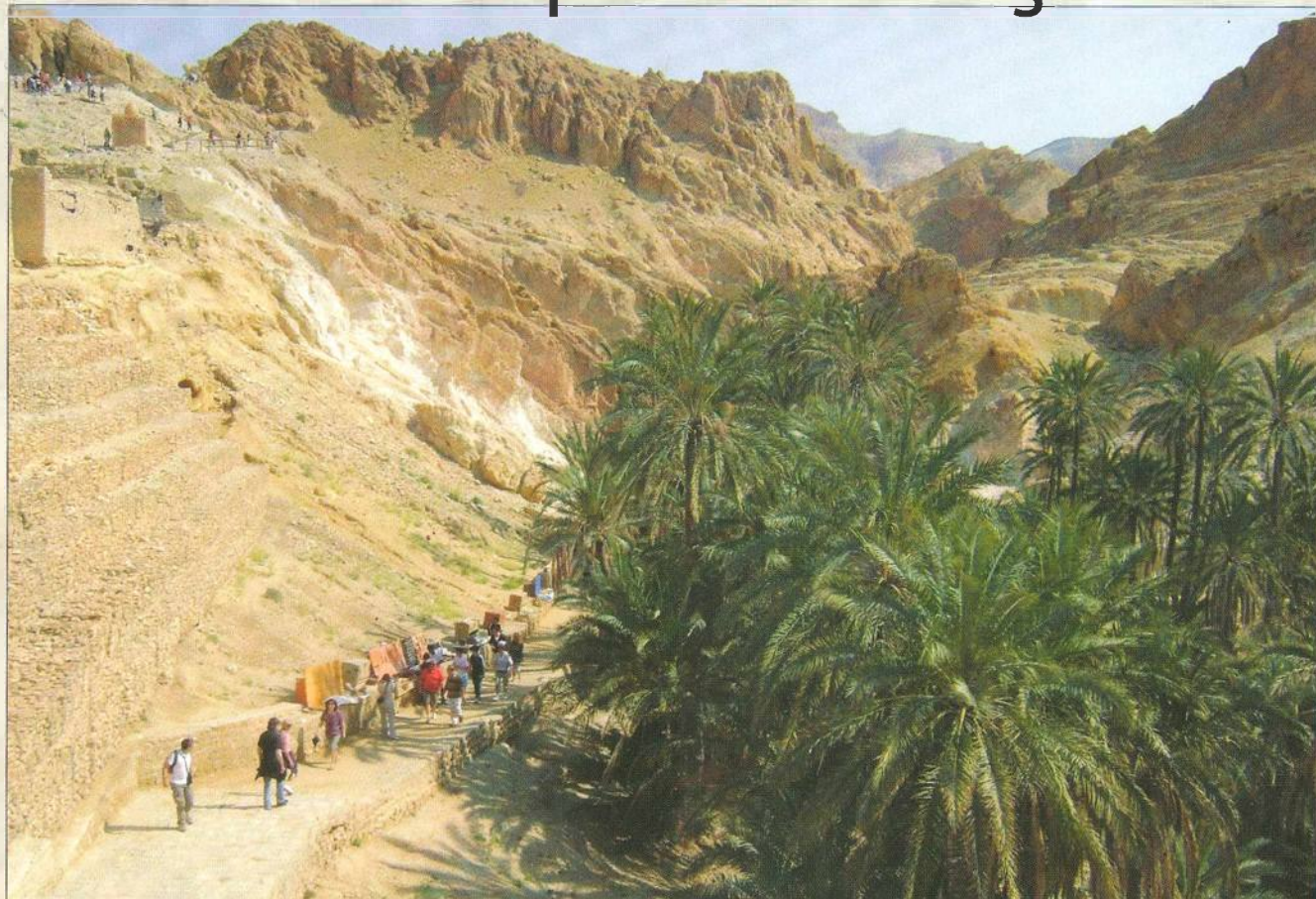
FLACĂRA

BRAT

www.brat.ro

Tunisia, tărâmul experiențelor

*O vacanță
în decor alb
și albastru
sau în
decorul din
Războiul
Stelelor...
În țara
contrastelor
înlocuiești
hotelurile de
cinci stele
cu nopțile
incendiate
din deșert,
străbați
oazele
labirintice,
iar cămila
și jeep-ul
sunt
prietenii cu
adrenalină!*

**Sidi Bou Said,
orașelul
alb-albastru**

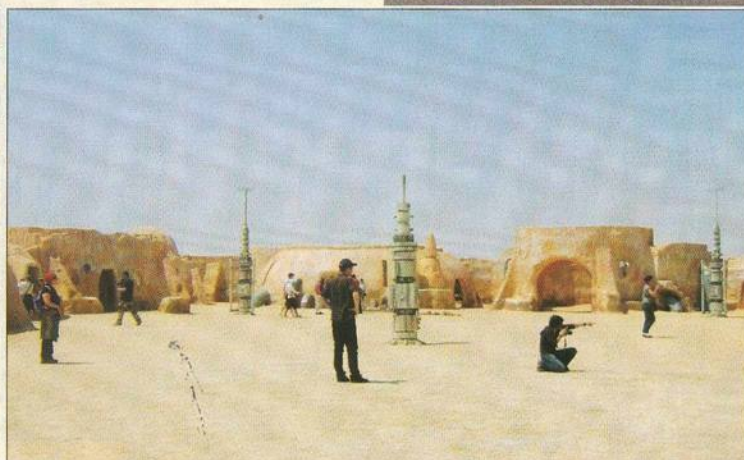
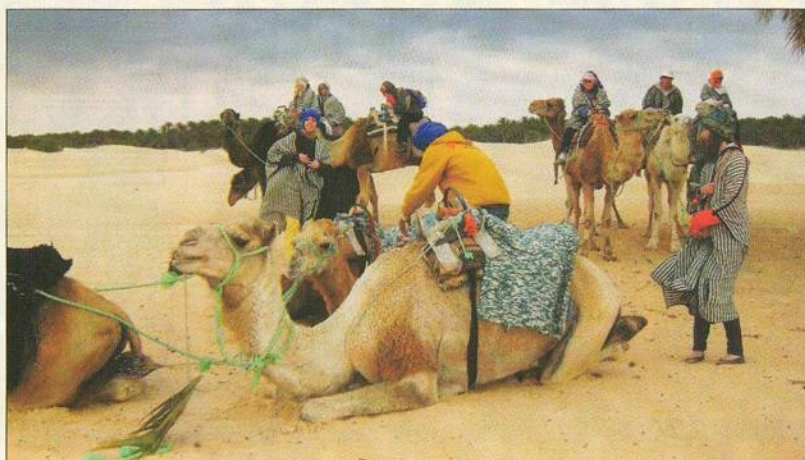
Când auzi „Românii lui Janos!” ai tendința de a răspunde „Da, Măria Ta!” și te apropii pentru a asculta fascinante povești ale ghidului, deschizător de drumuri pe pământ tunisian. E român, locuiește în Sousse și știe tot ce mișcă în Tunisia. În orice moment îți vinde ponturi despre țara cu o cultură atât de diferită de cea europeană. Bancnotele de 10 dinari sunt de trei feluri, așa că nu e cazul să te impacientezi dacă la exchange-ul din hotel vei primi astfel de bancnote, nu ai voie să fotografiezi polițiștii pe stradă, altfel riști să ai o conversație nu tocmai prietenoasă cu ei. Și dacă ai senzația că i-ai fotografiat, ai putea să le zâmbești frumos, să le arăți câteva poze cu peisaje și apoi îi inviți pe bune la poză, se vor aranja minuțios, doar trebuie să dea bine în imagine. Apa de la chiuvetă nu este tocmai bună de băut, așa că apa plată rămâne singura alternativă. Bazarul te

îmbie cu numeroase suveniruri de la magnetul de frigider sub formă de cămile tolănite la soare până la celebrele covoare zburătoare; este locul unde poți negocia până la ultimul dinar, dar și locul unde trebuie să fii cu ochii în patru la geantă.

În apropierea Cartaginei, la doar câțiva kilometri se află un orașel în stil andaluz: *Sidi Bou Said*. Înainte de a străbate la pas strada Habib Thameur, trebuie să faci un popas la *Café des Nattes* pentru a savura deliciosul ceai de mentă cu muguri de pin. Tot farmecul Sidi Bou Said-ului îl găsești pe această stradă în pantă cu numeroase cafenele care au o priveliște fantastică asupra Golfului Tunisului și asupra portului de iahturi. Totul este foarte bine conservat, casele sunt albe, cu ușile și ferestrele toate colorate în albastru azuriu, brăzdate cu flori și plante care contribuie la pitores-

cul străduțelor liniștite. Iar comercianții, care mai de care mai iscusiți în arta negocierii. Dacă îți arăți talentele de bun negociator poți obține bijuterii chiar și cu 10 dinari, de la 48 de dinari, și o invitație pe terasa magazinului pentru a surprinde în fotografii frumusețea orașului. Și cum să treci cu privirea cofetăria cu sortimente delicioase de înghețată, de îți vine să iei în brațe întreaga vitrină?

De cum ai făcut poze la intrarea în Matmata și te-ai simțit exact o vedetă pe dealul Hollywood-ului, deșertul își face simțită prezența. Vegetația săracă parcă duce lipsa unor stropi de ploaie pe care doar un european ar putea să-i aducă. Ploaie în Sahara! Adevărat semn divin! Și cum să nu râzi la gluma ghidului care te îndeamnă să cotizezi pentru că ai adus ploaia în deșert, fenomen rar întâlnit? Pe

Sahara
aventura
deșertului

Adrenalină
pe cămilă
sau în jeep-uri

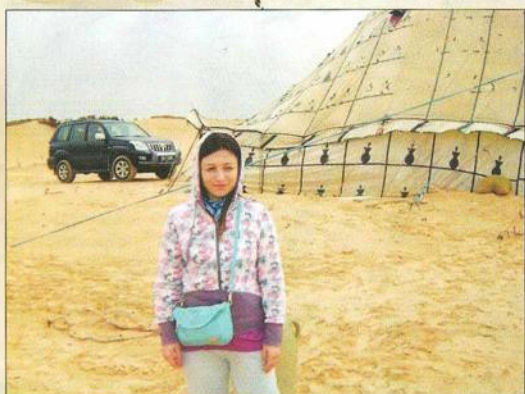
drum spre Douz cerul se înseninează, iar drumul îmbracă o haină de nisip, din ce în ce mai aurie. Ai senzația că te desparti de civilizație și intri într-o lume care te face să plutești, să vîsezi și să strigi cât poți de tare tot ce-ți trece prin gând. Înlocuiești modernul autocar cu o căruță trasă de cai care te conduce chiar spre camping. Și nu orice fel de camping, gazdele te poftesc prima dată în *Bar*, un cort din lemn de palmier unde te îmbie cu whisky și *shisha*, narghileaua cu aromă de măr sau de cireș. Te cuprinde o senzație plăcută de căldură, uiți că ai un strat fin de nisip pe tot corpul și nu-i mai dai atenție vântului care se tot încapătanează să aducă nisip. Glumele curg lanț și amurgul se întrepătrunde cu noaptea, așa că e cazul să te prezinti la *Recepție*, un birou înalt din lemn aflat chiar în fața *Barului* pentru a primi cortul în care vei dormi. Iar pentru a ajunge la corturi trebuie să străbați coridoarele create de dunele de nisip. Fiecare cort are

șase paturi, semn că distracția va fi în toi chiar și târziu în noapte. După ce ți-ai luat în primire patul din cort, dotat cu pături călduroase, *dining-roomul* te așteaptă cu cina. Și ce dacă ești în deșert? Gazdele s-au pregătit cu salate de legume și *tajine*, o mâncare ca o prăjitură gătită în cuptor, *brik* (clătită umplută cu ou și verdeță), dar și fructe din belșug.

Voia bună e la loc de cinste așa că băieții care au servit cina se pregătesc numaidecât și pentru întreținerea atmosferei. Cântă melodii arăbești și directorul lor artistic se apropie de grup, pronunță câteva cuvinte antrenante în arabă și așteaptă cu nerăbdare să le pronunți la fel ca el. Și ce poate fi mai amuzant decât să dai tonul unei melodii tipic românești gen *Săracă inima me* sau *Aseară ți-am luat basma...*, chiar în mijlocul deșertului? Focurile de tabără dau savoare nopții și poveștile sunt mai picante dacă sunt udate cu vin și whisky, *Johnny Walker-ul* din Douz.

După ce ai petrecut o noapte în plin deșert, e momentul să te împrietenești cu una dintre cămile, care te va purta pe spatelui ei timp de aproximativ o oră. Și nu te ia oricum la drum! Trebuie să ai costumație de beduin cu șal înfășurat fistichiu pe cap și un caftan larg în care mai intră alte două persoane. După care trebuie să faci poză cu cea mai frumoasă cămilă. De regulă, tunisienii care se ocupă de cămile îți aleg una pe măsura înălțimii și greutateii, dar poți avea și surpriza de a te vedea pe o cămilă destul de înaltă și bine făcută care mai trage după ea alte două mai mici. Și mai e și orgolioasă și cu pretenții de șefă, dacă celelalte două cămile încearcă să i-o ia înainte, imediat le pune la respect. Ce-ai zice dacă ai vedea viața de pe cea mai înaltă dună de nisip? Călătoria cu jeep-ul va fi plină de senzații tari exact ca în *montagne-russe*, iar dacă șoferul vede că te bucuri de moment, face manevre îndrăznețe. Nu uita să te fotografiezi la volanul jeep-ului și apoi dă o fugă pe platourile de filmare de la *Războiul Stelelor*! Acestea sunt încă atât de vii, încât ai impresia că în curând iese Luke Skywalker din căsuța lui. Vezi tot felul de mici rachete legate cu diferite sârme și pictate cu albastru și roșu, dar și ruinele unde s-a filmat această producție. Pentru un strop de răcoare, încearcă Oaza Chebika cu izvorul pitoresc și cascada, aflate chiar la umbra palmierilor!

lexi **Steluța Năstase, www.besttourism.ro**

Cele mai bune oferte:

Agencia Kartago Tours,

www.kartagotours.ro, tel.: 021 314 78 97

● **Tunisia, Hotel 3*** – 149 euro/pers., transport cu avionul, transferuri, 7 nopți cazare cu demipensiune, asistență turistică.

● **Tunisia, Sousse, Hotel 4*** – de la 439 euro/pers., transport cu avionul, transferuri, 7 nopți cazare cu all inclusive, asistență turistică.

Excursie facultativă de 2 zile în Sahara – de la 110 euro/pers. O astfel de excursie se organizează doar pentru grupurile care merg în *team-building*.

Ofertă specială!

- CS 1** - Zâmbet ucigaș - Lisa Scottoline
- CS 2** - Dansul morții - Linda Fairstein
- CS 3** - Filiera grecească - Bogdan Hrib
- CS 4** - Crima Zen - Oliver Bottini
- CS 5** - În gura presei - Robert B. Parker
- CS 6** - Sunetele morții - Alex Mihalcea
- CS 7** - Atac în bibliotecă - George Arion
- CS 8** - Masca Morții Roșii - Edgar A. Poe
- CS 9** - Câinele din Baskerville - Sir Arthur Conan Doyle
- CS 10** - Spada - Bogdan Teodorescu
- CS 11** - Atingerea Sultanului - Hakan Yel
- CS 12** - 3 cu ghinion - Emil Simionescu
- CS 13** - Dreptate fără lege - Edgar Wallace

Nr. cărți	1	2	3 sau mai multe
Preț (fără taxe poștale)	9 lei	15 lei	7 lei/carte

TALON DE COMANDĂ (cu plata ramburs)

cod
carte

Nume prenume
 localitatea strada
 nr. bloc sc. ap. județ/sector
 cod telefon

Trimiteți talonul la: **S.C. Publicațiile Flacăra S.A., Piața Presei Libere nr. 1, cod poștal 013701, sector 1, București, O.P. 33, C.P. 12.** Menționați pe plic: **CRIME SCENE.** Pentru orice detalii legate de comanda dumneavoastră vă rugăm să ne contactați la 004/021/317.91.37, persoană de contact: Robert Pandelea, e-mail: abonamente@publicatiileflacara.ro

Pentru împătimitii de mister. Dar și pentru connaisseur-i literaturii adevărate. Pentru ahtiații de hard boiled și de romane negre. Dar și pentru fanii thriller-elor de orice fel. Tuturor, vă oferim prilejul de a vă întâlni cu maeștrii literaturii polițiste, într-o selecție girată de George Arion, cel mai bun autor român al genului. Ești gata să intri în scena crimei?

la dispoziția dumneavoastră

real,- Quality + Winery

Mai e luna în care s-a declanșat ofensiva *real*-ului. E vorba, firește, de *real*-Hypermarket. O ofensivă pe care o puteți vedea, în detaliu, și pe site, www.real-hypermarket.ro, are și un nume: *Colecția vară 2009*. O conferință de presă, la care am fost invitați și noi, a fost *punctul de lansare* al noii campanii, în care liderii societății (în frunte cu Theerd Jegen, căruia revista *Flacăra* i-a și luat un interviu, într-unul dintre numerele trecute!) au prezentat proiectul. Un al doilea proiect, diferit de primul, a fost prezentarea, în fața ziariștilor de specialitate, a

vinului și a enomatului din dotarea magazinului *real* din Vitan (București). Evenimentul a reunit, în jurul unei foarte *profi* mese de degustare, mai bine de doisprezece jurnaliști din breasla celor care scriu despre vin. Virgil Dumitrașcu și Andrei Tache, „oamenii de meserie” ai *real*-ului, împreună cu Adriana Pita și Mirela Surghie, au contribuit la buna depănare a poveștii. (M.G.)

La campionatu' de gătit

Am fost la campionatul de gătit în aer liber. Am făcut parte din echipa unor colegi de la Clubul Român de Vin, împreună cu Sofia și Cosmin Zidurean, cu Gabriela Mariș, Ștefan Gânju... De fapt, noi am fost suporteri. I-am suportat pe copiii noștri care au gătit. Cu ajutorul plantelor și „mirodeniilor” de la Universitatea de Științe Agronomice și Medicină Veterinară București. Și a vinurilor de la Pietroasa Veche, Cotnari, Alcovin, Carl Reh, Domeniile Coroanei-Segarcea. Și au luat și niște premii. În Parcul Izvor, s-au întâlnit cele mai haioase mirosuri, izuri și arome cu puțință. A fost gloată ca la obor. Și, la standul nostru, omlete. Și clătite. Făcute la un „foc de tabără”, unul cu lemne tăiate de noi, cu un câț se poate de dostoevskian topor. (M.G.)

Silimarina Extra Forte 300 mg - pentru un ficat sănătos -

Indicații: hepatită acută și cronică, hepatită etilică, convalescență și sechele din hepatita virală.

Omega 3 FORTE 1000 mg - protejează inima -

Indicații: funcționarea sănătoasă a inimii, contribuie la scăderea colesterolului, susține sistemul nervos și funcțiile cerebrale.

Calciu+vitamina D FORTE - calciu pentru fiecare -

Indicații: perioada de creștere, carențe de calciu și vitamina D, reglează funcționarea mușchilor, asigură o bună funcționare a inimii.

Glucosan - glucoză pentru sănătate -

Glucoză 10g/20ml, soluție orală, flacon unidoză. Indicații: stări hipoglicemice de diferite cauze.

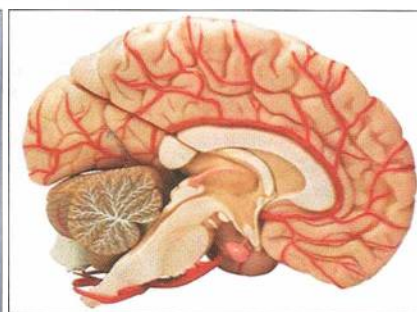
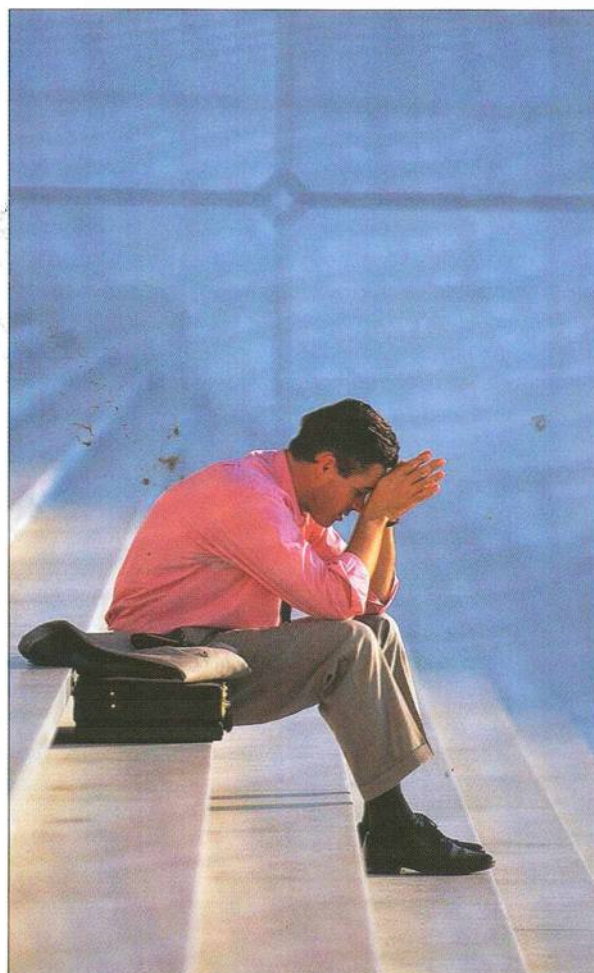

Laropharm
INDUSTRIE FARMACEUTICA

Trimiteți taloanele pe adresa redacției: **SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 26.06.2009**
Cele două premii acordate, constând în suplimente nutritive care nu au nevoie de prescripție medicală, se vor acorda prin tragere la sorți.

Memorie sau uitare?

Prima seară romantică petrecută alături de iubit rămâne un episod de neuitat în viața noastră. Primul sărut, la fel. Mai greu e să-ți amintești numele cuiva întâlnit de dimineață sau ce ți-a zis șeful ieri. Memorie și uitare. Uitare și memorie, una fără cealaltă nu se poate. Cercetătorii spun că ori de câte ori ne amintim de ceva, noi călătorim în trecut, la momentul în care s-a format amintirea cu pricina. Din păcate, ne amintim lucruri care s-au petrecut cu mult timp în urmă, dar chestiuni recente se șterg cu ușurință.

Uităm informațiile care își pierd actualitatea, care se devalorizează, care nu mai au semnificație pentru noi și nici pentru rezolvarea problemelor practice. De asemenea, uităm informațiile neesențiale, amănuntele, detaliile, ceea ce, de obicei, reprezintă un balast. Se uită și informațiile care sunt dezagregabile și care, prin continua lor reamintire, pot duce chiar la depresie.

Prin antrenament, memoria poate fi însă îmbunătățită: ● Încercați să asociați nume cu obiecte și imagini ● Repetați în gând ceea ce știți că e bine să rețineți, repetiția e mama reținerii ● Explorați-vă amintirile și încercați să refaceți diverse scene petrecute în ultimul timp în viața voastră ● Cafeaua băută fără excese e un psihostimulent foarte bun ● Concentrați-vă atenția pe ceea ce auziți sau faceți, fiindcă atenția e foarte importantă în memorare ● Nu ezitați să vă notați lucrurile importante ● Fiți ordonați cu activitățile zilnice și astfel se evită uitarea ● Nu faceți un lucru având gândul la un altul ● Aveți grijă să dormiți măcar opt ore pe noapte fiindcă doar așa vă puteți concentra, deci veți reține! ● Încercați zilnic să luați o pauză și să faceți liniște în creier, încercați să meditați.

text **Alice-Claudia Gherman**

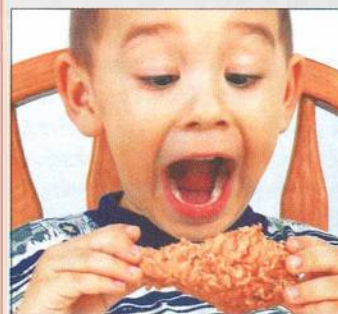
Dacă am memora totul, ne-am nenoroci! Da, ar fi un dezastru. Așa că maxima *timpul le vindecă pe toate*, mare dreptate a avut. Până la un punct uitarea este necesară, fiindcă astfel dăm posibilitatea creierului să acumuleze noi cunoștințe. Prin urmare, uitarea este un fel de *Recycle Bin*, din care dacă nu dăm *Delete* definitiv s-ar putea să mai recuperăm ceva în timp. Iar când am dat *Delete*, clar, nu mai avem ce recupera. Doar că, spre deosebire de calculator, când se ajunge la *Delete* din *Recycle Bin* definitiv avem de-a face cu cazuri patologice. De obicei, memoria tinde să păstreze totul – dar nu există om care să rețină absolut totul – pe când uitarea presupune ștergerea parțială a unor informații care nu au mai fost actualizate demult, totuși nu există om care să uite totul! De asemenea, se poate întâmpla ca unele informații să nu fie considerate importante de creierul nostru și, deci, să le uităm, după cum, în unele cazuri,

există uitarea de moment, adică informații pe care le-am știut la un moment dat, le uităm tocmai când avem mai mare nevoie de ele și ni le reamintim totuși mai târziu, când, de fapt, nu ne mai sunt atât de folositoare. În plus, procesul uitării mai depinde și de cât de intens am trăit o anumită experiență, cât de atenți am fost la anumite lucruri și ce interes am avut pentru ele. Evident, când uităm exagerat de mult și repede, cea mai bună soluție este să ne adresăm medicului neurolog. Acolo unde cauza o reprezintă proasta oxigenare a creierului sau probleme cu circulația la nivel cerebral, *gingko biloba* poate face minuni. În general, combinația dintre vitamine, minerale, *ginseng*, *gingko biloba* are efecte benefice asupra memoriei. Excesul sau deficitul de alimente scade capacitatea de concentrare, după cum și deficitul de fier și zinc duce la o memorare mai slabă pe termen scurt.

După unele studii, pe parcursul a 24 de ore, uităm cam 80% dintre ceea am învățat sau observat.

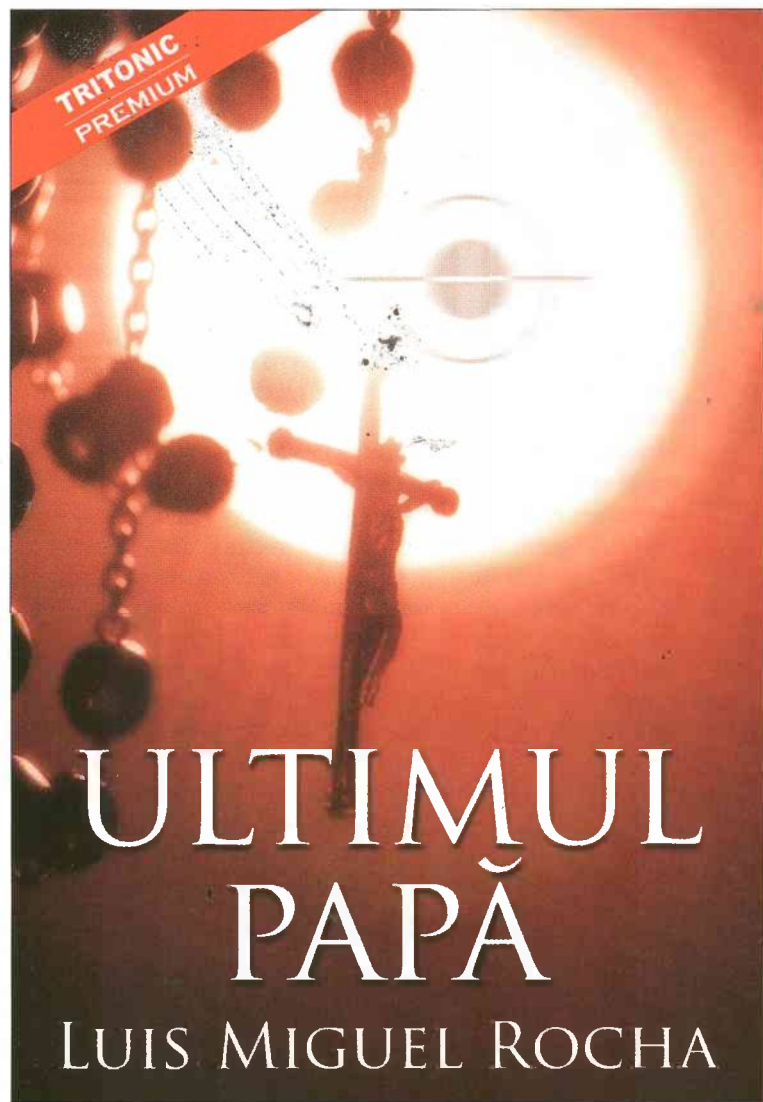
Ești o persoană supraponderală?

Centrofarm, unul dintre cele mai mari lanțuri de farmacii din România, a lansat campania *Tu ești o persoană supraponderală? Dar copilul tău?* Realizată în colaborare cu Clinica *Polisano*, campania a avut ca obiectiv declarat informarea și educarea publicului privind riscul de a dezvolta afecțiuni legate de nutriție. Noutatea adusă anul acesta este componenta de pediatrie, o condiție din păcate necesară în țara noastră, unde se apreciază că până la 17% dintre copii sunt afectați de o formă de obezitate. De altfel, se estimează că peste 300 de milioane de adulți din totalul populației mondiale suferă de o formă de obezitate. Mesajele campaniei *Centrofarm* au ajuns la peste 700.000 de clienți, atât prin discuțiile cu consultanții din farmacii, cât și prin intermediul materialelor documentare puse la dispoziție în farmacii, iar peste 40.000 de clienți au beneficiat de serviciile gratuite de determinare al indicelui de masă corporală și consiliere.

Ultimul Papă,

de Luis Miguel Rocha

În septembrie 1978, la doar 33 de zile de la înscăunare, Vaticanul anunță moartea Papei Ioan Paul I – un atac de cord, conform certificatului de deces, un mister rămas nerezolvat, conform altor opinii.

Douăzeci și opt de ani mai târziu, ziarista Sarah Monteiro, la întoarcerea acasă, la Londra, din vacanță, găsește un plic cu o listă

**Un thriller
într-un ritm
amețitor,
bazat pe fapte
veridice.**

serios percepția asupra vieții și asupra graniței dintre bine și rău.

Cartea încearcă să dezvăluie ce s-a întâmplat cu adevărat în cele câteva zile de conducere a lui Ioan Paul I, planurile

cui au fost brusc distruse în acea noapte și cine a beneficiat de dispariția lui. Ediția spaniolă a apărut împreună cu o broșură de 30 de pagini scrisă de către renumitul jurnalist și scriitor Juan Arias, fost corespondent pentru *El Pais Italia*, căruia guvernul italian i-a decernat *Premio a la Cultura*.

Ultimul Papă nu oferă indicii. Constituie un indiciu în sine și lasă multe să fie descoperite înăuntrul cărții, inclusiv un epilog scris de omul care susține că l-ar fi ucis pe Papa Ioan Paul I în noaptea de 29 septembrie 1978. Totodată, cartea aruncă puțină lumină asupra unei realități întunecate care ne arată că nu putem ști cu adevărat cine ne conduce. Cine are puterea reală? Rocha afirmă: „Când va gândiți să vă învinuiți președintele pentru ceva, gândiți-vă din nou, gândiți-vă mai departe. E important să avem o doză sănătoasă de scepticism atunci când vine vorba de ceea ce aflăm din știri și din ceea ce ne spune guvernul nostru. Nu totul este alb și negru. Lumea în care ne aflăm e mult mai complicată.”

Luis Miguel Rocha s-a născut în Portugalia, la Porto, în 1976. Studiind științe umane, a lucrat în departamentul de producție pentru televiziunea TVI. A petrecut mai apoi câțiva ani la Londra supervizând scenarii pentru diverse case de producție britanice. În acest moment, scriitorul se dedică exclusiv scrisului și își împarte timpul între Porto și Londra. Primul său roman, *Um Pais Encantando*, a fost publicat în 2005. *Ultimul Papă* este primul volum din *Trilogia Vaticanului* și va apărea în colecția *Tritonic Premium*. Următorul roman, *Glonțul sfânt* – despre atentatul asupra Papei Ioan Paul al II-lea, va fi editat tot la *Tritonic*, în 2010.

ORGANIZATORI

REGIONAL AIR SERVICES
www.regional-air.ro

Parteneri organizare

Parada aeronavelor Regional Air Services
Acrobatie aviatică solo și în formatie
Demonstrație de zbor cu parapanta
Lansare de parașutiști
Vânătoare de baloane

22 - 23 august

plaja Mangalia!

Un eveniment Regional Air Services
Air-show organizat cu sprijinul Primăriei Mangalia

FLACĂRA

Constanța

JEVEL
www.flylevel.eu

Parteneri media

FORRICHONLY

pilotshop.ro

CASINO

Eveniment organizat de

10-12 iulie 2009
FAI Mamaia
World Elite Aerobatic Formula

Powered by **HONDA**
The Power of Dreams

Senzatii tari
Distractie maxima

Vino pe plaja hotelului VEGA din Mamaia

În afara concursului: Parada aeronavelor Regional Air Services, lansare de parașutiști, demonstrație de zbor cu parapantă, vânătoare de baloane

Eveniment organizat de

Regional Air Services, Primăria orașului Constanța și Consiliul județean Constanța

Parteneri media

FLACĂRA

JEVEL
www.flylevel.eu

Constanța

CASINO

GT

FORRICHONLY

PILOT

TopGear

PLAYBOY

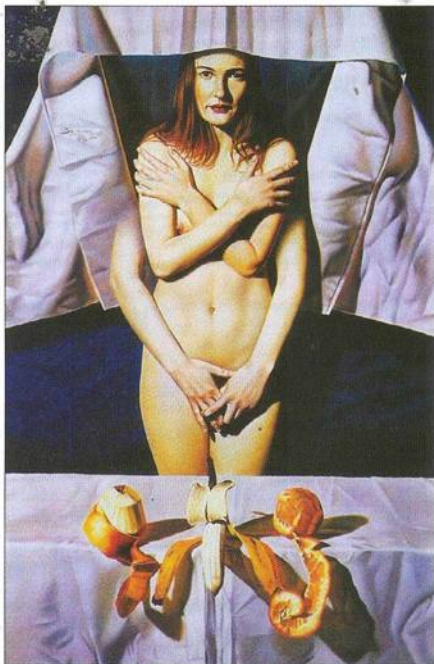
Parteneri organizare

Erosul și recuperarea sublimului, la **Veroniki Art**

Pe simezele Galeriei *Veroniki Art* a poposit, pentru o lună (27 mai – 28 iunie) *Erosul verii*. Acesta este titlul expoziției ce reunește peste 80 de lucrări de pictură, grafică și sculptură, semnate de cinci pictori – Nicolae Maniu, Rodica Toth Poiată, Florian Lucan, Marilena Murariu, Laurențiu Midvichi, și sculptorița Reka Dup. Expoziția a fost concepută sub pecetea definitorie a recuperării sublimului ce sălășluiește în eros, ca principiu generator al lumii; ca năzuință înspre veșnicie și cale către frumusețea supremă; ca „program” încifrat care întreține focul celui mai puternic instinct – cel de reproducere. Curatorul (și directorul Galeriei) Veronica Marinescu, a ales, în acest sens, drept „emblemă” și punct de plecare, tabloul pictorului francez, reprezentant al academismului, William Bouguereau (1825-1905): *Jeune fille se défendant contre l'Amour (Tânără apărându-se de Amor)*, pictat în 1880. Fiecare pictor a interpretat, în propria viziune, tabloul lui Bouguereau. Participarea la expoziția de la *Veroniki Art* a lui Nicolae Maniu, unul dintre cei mai mari artiști români contemporani din afara granițelor țării, este o premieră absolută: artistul expune, pentru prima oară, într-o galerie particulară din România (tabloul *Ambiguitate – foto*, și interpretarea după Bouguereau, *Confuzia lui Eros*). În lucrarea sa după Bouguereau, Maniu „definește” eternul eros printr-o inspirată compoziție care îi prinde, în vârtejul iubirii, când pe Eros-copilul, îndrăzneț, lipsit de prejudecăți, ce face până și lumina să vibreze de plăcerea jocului, când pe junele și pe adultul Eros, derutați de fantoma eșecului și de nebunia acestui secol.

(C.A.)

Juniorii Seniorului

Ar fi împlinit, pe 20 mai, 95 de ani. Și, având o constituție fizică remarcabilă, cu siguranță că i-ar fi împlinit, dacă n-ar fi suferit atât cât a suferit. Anul trecut, fundația care-i poartă numele și cinstește memoria a avut ideea aparent hazardată de a lansa un concurs printre elevi pe tema personalității lui. Ce să știe despre el niște copii de 14-15 ani!? Rezultatul a fost tulburător. Într-adevăr, nu știau nimic. Nici despre el, nici despre pușcăriile politice și nici măcar despre comunism. **Dar s-au interesat acum!** Și s-au lămurit cu ceea ce părinții nu le prea spusese, iar școala nici atât. Lucrările au fost atât de bune, încât Fundația Corneliu Coposu a decis să le publice, sub coordonarea lui Tudor Călin Zarojanu. Lansarea cărții *Juniorii Seniorului* a avut loc la Muzeul de Istorie al României, în cadrul unei suite de manifestări care, de-a lungul lunii mai, l-a omagiat pe cel care rămâne cel mai credibil reper contemporan de moralitate.

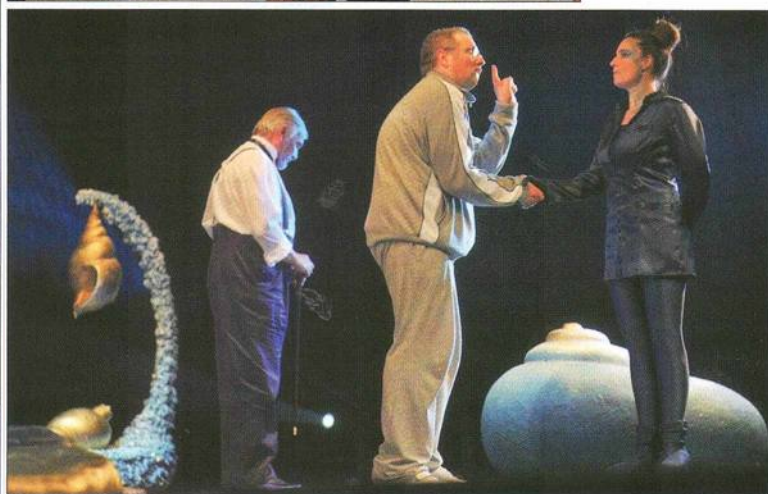
(T.C.Z.)

Klip-a din fotografii

21 de operatori tv au făcut stop cadru surprinzând momente de eternitate și efemer, de frumusețe și speranță, portrete de oameni celebri sau anonimi, pe care le-au reunit într-o expoziție intitulată *klip-a*, găzduită de *Uniunea Cineaștilor*. Printre aceștia: Daniel Anton, Mihai Buzura, Mihai Costea, Andrei Coruț, Mihai Covrig, Doru Iacovescu, Marius Neacșu ș.a. Fiecare dintre cei 21 de operatori au schimbat pentru câteva minute camera de luat vederi cu aparatul foto, au urmărit

clipe de viață, le-au imortalizat pentru a ni le comunica nouă, celor care trecem prin viață adesea prea grăbiți pentru a acorda atenție momentelor cu adevărat pline de farmec ale vieții. (A.G.)

Hotelul dintre lumi

O nouă premieră la Teatrul Mic

Nici un client nu știe cum a ajuns la *Hotelul dintre lumi*. Nimeni nu știe când va putea pleca și nici care îi va fi destinația. În acest loc straniu, totul e posibil, chiar și miracolul. Infirmii se pot mișca fără probleme și mincinoșii spun adevărul. Un suspans metafizic între vis și realitate, viață și moarte, comedie și tragedie. O nouă piesă de teatru pe scena Teatrului Mic, scrisă de Eric Emmanuel Schmitt, pentru care Alice Barb semnează regia, scenariul și ilustrația muzicală. Un nou spectacol despre care Alice Barb ne mărturisește: „Eu cred că a spune o poveste de iubire în vremuri atât de cinice poate părea o provocare. A oferi unor actori roluri de *contra-emploi* este o provocare. Acest spectacol s-a născut dintr-o sumă de provocări care au făcut ca repetițiile să fie extrem de vii. Iar după două luni am descoperit că fiecare dintre noi e puțin mai înalt, puțin mai bun, puțin mai frumos, puțin mai înțelept și că suntem o familie. Eu cred că acesta este rostul adânc al teatrului. Și mai cred că teatrul este mărturisesc că singurul lucru care face ca viața și moartea să fie suportabile, ne înalță, ne apropie de îngeri și ne așază în palma lui Dumnezeu, este iubirea.” Din distribuție fac parte: Ovidiu Niculescu, Valentina Popa, Mihai Dinval, Adriana Șchiopu, Bogdan Talașman, Liliana Pană, Ana Bart, Traian Vlaș și Carmen Lupei. Coregrafia, Răzvan Mazilu.

(C.A.)

Lumea întreagă în 2 ore,
aceeași lume. altă perspectivă.

6! vine presa!

cu Livia Dilă și Mbela Nzuzi

luni - joi ora 18.00.

bi

aceeași lume. altă perspectivă.

Pe domeniul prinților Știrbey

Am plecat spre domeniul Știrbey cu inima strânsă pe jumătate. Întâziasem, iar de la Pitești am apucat pe un drum lăturalnic, prin cartierul Trivale. Aflasem că e calea cea mai scurtă. Când am *discălicat* noi, ceilalți jurnaliști apucaseră să ajungă, deja, de vreo jumătate de ceas. Se adunaseră pe o terasă a reședinței Știrbey și erau la ora de degustare. Vinurile *Agricolei Știrbey* au deja un ștaif, pentru cine se interesează de licorile alese.

DE LA NEGRU,
VIN VÂRTOS,
LA
CRÂMPOȘIE,
VIN ZGLOBIU

Dacă am face o recapitulare, cred că toată lumea a auzit (sau ar fi trebuit să audă) măcar de *Crâmpoșie* sau de vestitul *Negru* de la Drăgășani. *Crâmpoșia* s-a împământat și pe alte zări, de pildă la Murfatlar. Dar cea de la Drăgășani rămâne, totuși, referința istorică. Cu *Negru* se întâmplă, de la un punct, ușor diferit: mai mult i s-a dus buhul. Vreau să zic că mai multă lume va fi auzit de el, decât să fi gustat. Dar și *Crâmpoșia* de aici, din Drăgășania, e diferită de cea de la Murfatlar: este un vin mai acid, mai viu și mai plin de viață, mai burzului și mai „zgomotos”.

Negru e un vin vârtos (și virtuos), venind din genuri istorice. Cât privește *Crâmpoșia*, e un vin zglobiu. Un cunoscut specialist (în viață) în vinurile românești a lansat ipoteza că, pe stema Daciei, strugurul de acolo ar fi fost un ciorchine de... *Crâmpoșie*. Dar să lăsăm palpitanta aventură a vinurilor și să amușinăm (adulmecăm) dintr-odată locul. Adică *terroir*-ul, cu toate ale sale. Parcurgând drumul de la Pitești la Drăgășani, vezi că încep să se insinueze, în peisaj, dealurile. Și un anume gen de văioage, care simulează abruptul. Șoseaua șerpuiește printre jaloane, umeri deluroase cu livezi, iar cu vreo câteva zeci de kilometri înaintea Drăgășanilor, izbuc-

nesc vile. Și câteva crame care îmi amintesc de „pensiunile viticole” din nordul Sloveniei. Parcă începe, în minte, să cânte și Nelu Ploieșteanu, *La crama din Drăgășani*. Sau Fărâmiță Lambriu. Cu un vin de zile mari. Dar să lăsăm să meargă banda:

„La crama din Drăgășani
Cu un vin de zile mari
Of-ul meu aş vrea eu Gică
Să mi-l potolesc c-o sticlă
Parfumat, dar nu mort beat,
Cu un vinișor curat of
O bădăcă de fetească
Sau vaea călugărească
Of of of of, of of of of
Că de mă doftoricesc
Of of of of, of of of of
Cu paharul ce-l golesc
Păi știu neică că trăiesc
Cât un arbore domnesc
Vesel tot mereu de-o fi
Trec de anul două mii.”

Nu știu: am trecut de anul două mii? Și mai e o dilemă (trilemă?): care e sexul lui Gică? Parfumat, dar nu mort beat. Că doar suntem oameni, nu suntem animale: nu mergem să ne îmbătăm, ci să degustăm. Aflăm din cîntecul popular și despre un soi care tronează p-acolo. *Feteasca. Regală*, mai cu seamă. Și e pă bune: e *vin de vin*. Premiat. Medaliat. Mândrie a ținutului. Intrăm în Drăgășani dinspre est-nord-est. Orașul are, ca un fel de linii ale tranșeelor, niște ghetto-uri populate, *mostly*, cu parfum gitan. Rătăcim de câteva ori drumul. Ajungem, după prețioase „indicății”, la *Avicola Știrbey*. Și nu la *Agricola*, acolo unde, de fapt, voiam. Ținem legătura, prin telefon, cu trupa Clubului Român de Presă de Vin. Aici Houston, acolo Pământul. Cape Canaveral ne dirijează la ieșirea dinspre Râmnicu Vâlcea a orașului, unde găsim

„CASTING” DE VINURI NEOAȘE

Cele mai interesante experiențe, dacă ajungeți acolo, le puteți avea cu un Rose destul de diafan, dar și cu un Novac zdravăn, strămoșesc. Geniul Loci își spune cuvântul. Dintre vinurile cu care ne-am delectat în conacul familiei Știrbey ar trebui să nu uităm să menționăm o Tămâioasă Românească aromată, dar și un Sauvignon Blanc cu izuri campestre.

bucla temporală & spațială convenită. Am întrebat la o benzinărie, altfel nu ne descurcam, localnicii încurcând frecvent (credem cu tărie că e un joc de societate!) dreapta cu stânga, atunci când ne explică. O fi din cauza Crâmpoșiei, cine știe. De altfel, voroava îndigenă (*fusei/făcui/măduse!*) dice că soiului îi spune Crâmpoșie după faptul că îți „crâmpoțește” gura. Gura localnicilor e crâmpoțită gata. Și pecetluită. Ne-ar trebui, probabil, un translator de romales. E olteni aici cât încape. Sub cinci zeci. Și, cum dăm de ieșim din oraș, facem la stânga și urcăm vajnic, cu Dacia noastră strămoșească, pe un promontoriu. De aici se vede și cuibul familiei Știrbey. Și se vede și orașul, pe un cot de Olt fumuriu. Băieți dotați, au poluarea la ei. Și ceturile, ceturile... Șoseaua e strâmtă ca o ață. Ne apropiem de conac. Mai înainte, salutăm locul de pândar. Unde stau de șed câțiva oameni, așa, la clacă. Paznici năimiți. Alea către conac valsează magistral și umbros sub picioarele noastre

Pe terasă, vinul pare răcoritor. Ne înfigem într-un vin roșu. E un Cabernet Sauvignon, „barbar” al locului. Oliver, cum îi spune, familiar toată lumea, e neamț

de-al nostru. Oliver Bauer îl cheamă. P.R.-ul este asigurat de Raluca Bauer. Oliver prezintă distribuția. Și „casting”-ul e format din vinuri neoașe. Oliver e enologul care și-a făcut cuib aici. L-am mai întâlnit, mai demult, la o prezentare, tot de vinuri făcute de AGRICOLA ȘTIRBEY, la clubul de la Muzeul Țăranului Român. Se poartă așa frumos cu vinurile de parcă el ar fi țăranul român. Terasa se topește sub soare. Stăm în picioare, orânduiri într-un fel de potcoavă articulată pe lațuri. Mă abțin să fumez, cel puțin la început, îți virează „răsuflarea” papilelor. Când dădeam să intrăm, mai-mai să ne ciocnim, cu viteza noastră de croazieră, de un bărbat înalt, uscățiv, deșirat, cu „favoriți”. Care e, de fapt, stăpânul locului. „Baronul”. Dar nu local. Ci german. Acum, da, ei bine, putem zice că s-a transplatat. Transhumat. E baronul Jakob Kripp. Familia Știrbey-lor deține, de pe la o mie șapte sute, domeniul, vii și pământuri prin partea locului. Se mândresc că vinurile lor ajunseseră deja, de mai demult, pe mesele de la curțile regale. Baroana Ileana Kripp-Costinescu are distincție. Rasă. Incontestabil, e o femeie rasată. O doamnă, adică. Vorbește fluent, impecabil, franceza. Are o înfățișare de

măslină oltenească, alergată, de mică, de copil, de svârlugă, prin vii și prin livezi. Ne-am împrietenit rapid cu soiurile locurilor. Și, plecând, am rămas cu nostalgia vinurilor bine făcute. Din 2001, Ileana Știrbey s-a întors și „a preluat proprietatea strămoșilor săi”, cum singură și zice. Iar asta se cunoaște. Cunoșcătorii locului (și Ileana Kripp printre ei) afirmă că *terroir*-ul are cumva cevașlea asemănări cu regiunea Toscana. Pantele sunt expuse în toate direcțiile. Și, după punctele cardinale ale expunerii, este recomandată plantarea de soiuri albe sau, dimpotrivă, soiuri roșii. Variațiunile de temperatură între vară și iarnă sunt și ele foarte mari, de la minus 20 de grade, pe vreme de iarnă, la peste 40 plus, pe vară. Cel mai cunoscut vâstar al Știrbey-lor este chiar fostul domnitor Barbu Știrbey. Nepotul său, Barbu Alexandru Știrbey, a jucat un rol însemnat în modernizarea României, fiind și unul dintre apropiații Reginei Maria, consilier al regilor etc. Prințesa Maria Știrbey, fiica lui Barbu Alexandru, a moștenit, în 1946, la moartea tatălui ei, viile și domeniile. Ileana Kripp este nepoata Mariei și a venit să își grijească pământul strămoșilor ei.

text și foto: Mihail Gălățanu

Gad Tour te trimite în Corfu

Agenția de turism Gad Tour (www.gadtour.ro, tel. 0727.753.734) îți rezervă o surpriză și te trimite în Corfu. Fii gata să te cazezi în localitatea Roda la hotelul Blue Lagoon. Câteva cuvinte despre locul unde poți merge: este vorba despre un hotel dotat cu piscină și bar. Sperăm să te simți cât mai bine într-o atmosferă intimă și plăcută.

Poți să mergi și tu aid pentru 7 zile (un sejur complet), răspunzând corect la întrebarea:

Care este site-ul agenției? (Și numește încă o destinație din Grecia, practică de aceeași agenție.)

(Produsele turistice se comercializează prin agențiile colaboratoare din toată țara). Câștigătorul, aflat prin tragere la sorți, va fi anunțat în timp util.

Trimiteți talonul la adresa: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București, până la data de 26.06.2009

Contour's
Gad Tour

Universitatea de Științe Agronomice și Medicină Veterinară București

Tradiție, performanță, prestigiu

www.usamv.ro

157 de ani, atât se împlinesc anul acesta de când domnitorul Țării Românești, Barbu Dimitrie Știrbei, a decis înființarea primei școli agronomice românești – Institutul de Agricultură de la Pantelimon. Un vultur care ține între gheare un mănunchi de spice a reprezentat emblema noii școli, iar acest simbol se regăsește în sigla a ceea ce numim astăzi: **Universitatea de Științe Agronomice și Medicină Veterinară București**. O universitate românească de prestigiu care, în ciuda schimbărilor de sedii, sistem, denumiri etc. intervenite în timp, s-a adaptat nevoilor societății devenind o instituție modernă care pregătește, prin studii de licență, masterat și doctorat, profesioniști în horticultură, agricultură, medicină veterinară, biotehnologii, zootehnie, îmbunătățiri funciare și ingineria mediului, management, inginerie economică în agricultură și dezvoltare rurală.

**O școală în
bună legătură
cu natura**

**O scurtă istorie
a USAMV
BUCUREȘTI**

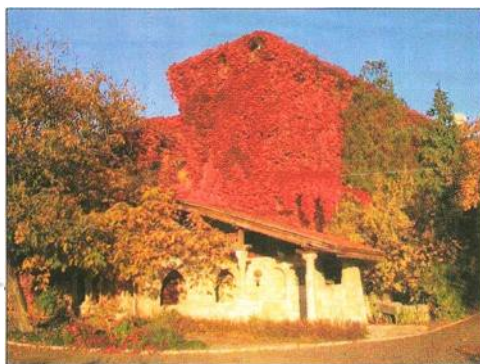
Universitatea de Științe Agronomice și Medicină Veterinară București este cea mai veche și cea mai mare instituție de învățământ agricol superior din România. Contrar multor prejudecăți, această universitate prestigioasă a format și continuă să formeze nu doar profesioniști pentru mediul rural, ci și pentru cel urban, inclusiv pentru mediul academic și în cercetare. Ce altceva sunt inginerii de la Facultatea de Îmbunătățiri Funciare și Ingineria Mediului sau cercetătorii de la Facultatea de Biotehnologii, dacă nu profesioniștii de care are atâta nevoie populația din ce în ce mai urbanizată a țării și mediul înconjurător din ce în ce mai viciat de noxe, tăieri de păduri și poluări de lacuri? Și ar mai avea orașele României, implicit Bucureștiul, parcuri frumos amenajate dacă nu ar fi horticultorii/ inginerii peisagiști, specialiștii în arta grădinăritului? Și cum să se refacă fondul

cinegetic și piscicol al țării, dacă nu ar exista specialiști în aceste domenii? Și, oare, nu e nevoie de medici veterinari într-o Capitală în care numeroși oameni aleg să aibă un animal de companie? Am mai avea acces la cele mai noi biotehnologii dacă nu ar exista această specialitate la **USAMV București**? Să nu uităm că **USAMV București** a dat țării și lumii personalități de mare valoare. În cadrul universității au predat personalități precum academicianul Petre S. Aurelian, Constantin Sandu-Aldea, academician Gheorghe Ionescu-Șișești, academician Traian Săvulescu ș.a.

Domnitorul Barbu Știrbei a semnat actul de naștere al **USAMV București** în anul 1852, prin înființarea Institutului de Agricultură de la Pantelimon care și-a început activitatea în 1853. În 1855, și-a deschis porțile și Școala pentru Învățătură Veterinară. Cele două

domenii și instituții au evoluat o vreme în paralel. În anul 1867, apare și Școala Centrală de Agricultură și Silvicultură. În cadrul ei s-a înființat prima fermă didactică experimentală din țară – 1873, iar, în 1886, ia ființă prima instituție de cercetări agricole din România, cunoscută sub denumirea de Stațiunea Agronomică București, care în anul

**Centrul viticol
Pietroasă**
permite cultivarea cu
succes a numeroase
soiuri de struguri pen-
tru vinuri de calitate.
Viitorii specialiști au
posibilitatea să facă
practică în fermele
pe care **USAMV
BUCUREȘTI**
le deține.

**Dotări
de excepție**

**Cine, cum,
ce devine?**

**Studentii
se pregătesc
în laboratoare dotate
cu tehnică
de ultimă oră**

1869 se mută la Herăstrău. Din 1893, prin separarea învățământului silvic, școala capătă denumirea de Școala de Agricultură de la Herăstrău, iar începând cu anul 1904, Școala Centrală de Agricultură de la Herăstrău. În anii ce s-au adăugat, învățământul agronomic s-a dezvoltat, iar titlaturile sale au fost pe rând: Școala Superioară de Agricultură de la Herăstrău (1915), Academia de Înalte Studii Agronomice (1929), Facultatea de Agronomie – integrată Școlii Politehnice din București (1938), Institutul Agronomic București (1948), care, din 1952, a primit și numele de Institutul Agronomic Nicolae Bălcescu. După revoluție, din 1992, institutul primește titlatura de Universitatea de Științe Agronomice, iar în 1996, *Universitatea de Științe Agronomice și Medicină Veterinară din București*.

Învățământul veterinar s-a dezvoltat în a doua jumătate a secolului al XIX-lea, prin înființarea secției veterinare în cadrul Școlii Naționale de Medicină și Farmacie (1861) și apoi a Școlii de Medicină Veterinară (1883). În 1922 s-a înființat Facultatea de Medicină Veterinară, iar în anul 1948, Institutul de Zootehnie și Medicină Veterinară, cu două facultăți distincte: Zootehnie și Medicină Veterinară. În același an, 1948, se înființează și Facultatea de Horticultură în cadrul Institutului Agronomic. În anul 1952 Institutul de Zootehnie și Medicină Veterinară a intrat în componența Institutului Agronomic din București. În anul 1970, în cadrul Institutului s-a înființat și Facultatea de Îmbunătățiri Funciare, care din 1990 a devenit Facultatea de Îmbunătățiri Funciare și Ingineria Mediului. Facultatea de Biotehnologii a fost înființată în anul 1994, iar Facultatea de Management, Inginerie Economică în Agricultură și Dezvoltare Rurală, s-a înființat în anul 2000.

Astăzi, *USAMV București* cuprinde șapte facultăți: Facultatea de Agricultură, Facultatea de Horticultură, Facultatea de Zootehnie, Facultatea de Medicină Veterinară, Facultatea de Agricultură, Facultatea de Îmbunătățiri Funciare și Ingineria Mediului, Facultatea de Biotehnologii și Facultatea de Management, Inginerie Economică în Agricultură și Dezvoltare Rurală plus un Departament pentru Învățământ la Distanță. Baza materială actuală de care beneficiază studenții *USAMV București* cuprinde *Campusul Agronomie-Herăstrău*. El se întinde pe o suprafață de 38 ha, cuprinde șase dintre cele șapte facultăți ale universității, iar cele nouă cămine studentești găzduiesc circa 4.000 de studenți. Căminele sunt dotate cu centrale termice, camere cu cablu tv, prize pentru acces la internet, iar masa se servește în Complexul Alimentar *Agronomie* într-unul dintre cele două restaurante, *Rustic* sau *Salonul Albastru*, în regim *à la carte*. Pe lângă biblioteca având un amplu fond de carte – inclusiv lucrări de patrimoniu, în campus se află, de asemenea, o biserică studentească, un complex sportiv (sală polivalentă, sală de fitness, un stadion de fotbal la dimensiuni regulamentare și unul de tenis cu piciorul) și un *Student Club* – discotecă și sală de biliard. Al doilea campus se numește *Medicină Veterinară-Cotroceni* și are o suprafață de 5,5 ha. Aici se află atât sediul facultății, dotată cu laboratoare performante, cât și Clinica Veterinară Universitară plus un cămin care poate caza 200 de studenți, dotat ultramodern: două cantine, o bibliotecă imensă cu peste 180.000 de volume și o sală de lectură modernă cu acces la internet.

Pe lângă toate acestea, *USAMV București* deține mai multe filiale și centre de cercetare, producție și practică, printre care, cele

mai reprezentative sunt: *Stațiunea de Cercetare și Dezvoltare pentru Viticultură și Vinificație Pietroasa*, *Ferma Pomicolă Istrița* și *Ferma Didactică Moara Domnească*. *Ferma Pomicolă Istrița*, din județul Buzău, aflată pe teritoriul comunei Săhăteni, este recunoscută pentru soiurile de pomi înmulțite aici, precum: perele *Kaiser (Untoasă Bosc)* sau *Cure*, merele *Golden Spur Delicious*, *Florina*, *Generos*, *Romus 3*, soiurile de cireș *Rubin*, *Germersdorf*, *Boambe de Cotnari*, *Van*, sau soiurile de caise *Carmela*, *Dacia ori Tudor*, dar și multe altele. *Ferma de la Moara Domnească* are o suprafață de peste 500 ha de teren arabil, 65 ha de livadă și, aspect foarte important, deține un depozit cu o capacitate de 1.000 tone pentru păstrarea fructelor în atmosferă controlată. În cadrul fermei, unde se află și un lac, există un centru, de importanță națională, pentru conservarea palmipedelor (rațe, găște, lebede etc.) din cele mai diverse rase. *Stațiunea de Cercetare și Dezvoltare pentru Viticultură și Vinificație Pietroasa*, care face parte din Podgoria Dealu Mare, a fost înființată în 1893, imediat după atacul filoxerei în România, fiind prima stațiune de cercetare de acest fel din țara noastră. Ea a jucat un rol important atât în selecția unor soiuri de viță-de-vie și perpetuarea soiurilor nobile autohtone și de import, cât și în obținerea unor vinuri de mare clasă. Acum, la *SCDVV Pietroasa* se produce, sub marca *Pietroasa Veche*, cea mai bună *Tămâioasă Românească* – am spune chiar, autentică *Tămâioasă Românească* – dar și *Busuioaca de Bohotin*, *Feteasca Regală*, *Riesling*, *Merlot* și *Cabernet Sauvignon* – singurele vinuri „academice” din România.

text: **Alice-Claudia Gherman**

foto: **arhiva USAMV București**

real,- Hypermarket

lansează produsele marca proprie real,- Quality.

Danish cookies 500 g
Preț 18,99 lei

SPITZEN LANGKORNREIS
parboiled, fertig in 9 Min.
500g e

Tortelloni cu prosciutto cu brânză și spanac 250 g
Preț 6,99 lei

Orez bob lung prefierit 4 x 125 g
Preț 5,99 lei

CAFEA MĂCINATĂ arabica
500g e

HALTBARE MILCH
1 l e

Musli crocant cu miere 600 g
Preț 8,49 lei

KNUSPER MUSLI
600g e

Lapte UHT 0,3% grăsime - 1 l
Preț 2,89 lei

HALTBARE MILCH
1 l e

Cafea măcinată 500 g
Preț 2,99 lei

Câștigătorii concursurilor din Flacăra nr. 5/2009:

Editura Prestige
Negruți Fekete Octavian
- Tg. Mureș, jud. Mureș
Albu Letcă Ioan
- Slobozia, jud. Ialomița
Florea Ecaterina
- Slobozia, jud. Ialomița
Uștea Mariana
- Tg. Mureș, jud. Mureș
Andrei N. Stelian
- Oltenița, jud. Călărași

Laropharm Stănică Mariana
- Slobozia, jud. Ialomița
Fecioru Elena Gabriela
- com. Coarnele Caprei, jud. Iași

Sprider Stores Moldovan Andreea
- Lechința, jud. Bistrița
Baca Liviu
- com. Daneș, jud. Mureș

The Body Shop Mărgineanu Silvia
- Copșa Mică, jud. Sibiu

La Boema Rodica Bălăiță
- București,

Tractări Auto Ivan Lucian Manuel
- Botoșani

La Boema

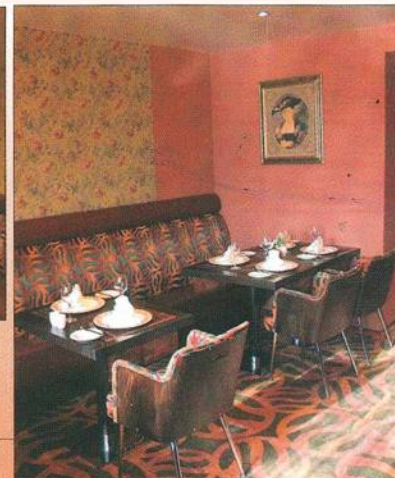
În 2007 își făcea intrarea în scenă *Rin Grand Hotel*, amplasat în Calea Vitan-Bărzești 7D. Odată cu noul hotel s-au deschis și câteva restaurante amplasate în aceeași clădire, printre care și restaurantul *La Boema*, etaj I. Un local elegant, rafinat în care puteți savura delicioase preparate din meniul internațional sau mediteraneeen. Prânzul se poate servi între orele 12.00 și 15.00, iar cina între orele 19.00 și 23.00. Muzica ambientală vă va însoți discret pe tot parcursul șederii în restaurant.

Puteți petrece momente deosebite în compania cuiva drag luând masa la restaurantul *La Boema*, dacă răspundeți corect la următoarea întrebare:

Care este adresa restaurantului **La Boema**?

Trimiteți taloanele pe adresa redacției: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 26.06.2009

Premiul constă într-o masă în doi la restaurantul **La Boema**. (Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți)

La Boema

Deichmann

sandale Stylish
zum Altar
Preț 79 lei

sandale Stylish
zum Altar
Preț 79 lei

Ladylike zum
Altar
Preț 69 lei

Mr. Right
Preț 219 lei

Mr. Right
Preț 219 lei

sandale
Glänzende
Nebenrolle
Preț 69 lei

sandale
Glänzende
Nebenrolle
Preț 79 lei

Ladylike zum
Altar
Preț 69 lei

Pantofi
Modedebüt
Preț 49 lei

Pantofi
Deichmann 1 323 570
Preț 79 lei

The Earth Collection

100% fibre naturale

Maiou
Preț 89 lei
Cămașă **Preț 109 lei**
Pantaloni **Preț 129 lei**

Pantaloni **Preț 149 lei**
Bluză
Preț 119 lei
Eșarfă mătase
Preț 89 lei

Rochie
Preț 125 lei
Colier pandantiv
cocos
Preț 36 lei

The Earth Collection

The Earth Collection a deschis cel de-al doilea magazin în România, după cel de la Mamaia acum un an. Acesta se află pe Bd. Magheru nr. 8-10. Este un concept inedit pentru România fiindcă aici totul este într-adevăr 100% produs natural. De 1 iunie The earth Collection te ajută să faci un mic cadou prichindeilor abia sosiți pe lume. Acum The Earth Collection face o bucurie mamicilor dăruindu-le o bluziță sau o pereche de pantalonași 100% din fibră naturală (bumbac).
Trimiteti talonul împreună cu răspunsul la următoarea întrebare și puteți câștiga unul dintre cele două premii oferite de magazinul The Earth Collection:

Care este adresa noului magazin The Earth Collection?

Premii: o bluziță sau o pereche de pantalonași 100% din fibră naturală (bumbac) pentru copilași de șase luni.

Trimiteti taloanele pe adresa redacției: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 26.06.2009

Concurs
The Earth Collection

Mini Blu

Jucărie de pluș
Preț 35,90 lei

Cărucior
Preț 1.629 lei

Cărucior
Preț 199,90 lei

Jucărie de pluș
Preț 34,90 lei

Jucărie de pluș
Preț 11,99 lei

Landou
Preț 799,90 lei

Jucărie de pluș
Preț 21,90 lei

Cărucior
Preț 499,90 lei

Premii: trei pernuțe Mini Blu pentru copii, prin tragere la sorți.

Trimiteti taloanele pe adresa redacției: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 26.06.2009

horoscop

Cristina Vanea

Caracteristica lunii iunie

Conjunctura astrală din această perioadă favorizează afacerile de orice fel și mai ales investițiile pentru confortul personal. Participarea la activități sociale va înregistra unele blocaje în a doua jumătate a intervalului.

Berbec (21.03. - 20.04)

Drumurile scurte vă vor favoriza, indiferent că este vorba de divertisment sau de rezolvarea unor chestiuni profesionale. Ați putea face o cheltuială de mai mari dimensiuni pe la jumătatea lunii. Atenție, căci n-ar fi exclus să vi se fure portofelul. Sănătatea v-ar putea crea neplăceri.

Taur (21.04 - 20.05)

Capacitatea dv. de a vă mobiliza este mare, așa că ați putea să demarați activități dintre cele mai diverse. Din punct de vedere intelectual situația încă nu vă favorizează, așa că nu este cazul să luați decizii. În a doua jumătate a lunii evitați cu orice chip să vă implicați în activități riscante.

Gemeni (21.05 - 21.06)

Din punct de vedere mental nu veți fi prea eficient în această lună; mintea vă va fi cam împrăștiată, așa că puteți greși cu ușurință. La serviciu ați putea să vă implicați în activități noi, dar vă va fi foarte greu să vă descurcați. Unul dintre șefi vă va pune bețe-n roate.

Rac (22.06 - 22.07)

Din punct de vedere fizic funcționați excelent, ceea ce vă permite să vă implicați în activități dintre cele mai diverse. Ceea ce veți demara în această perioadă se va finaliza greu sau cu mare întârziere. Trebuie să aveți răbdare, altfel nu veți reuși mai nimic. Pe cât posibil, evitați călătoriile.

Leu (23.07 - 23.08)

Comunicarea cu ființa iubită va evolua chiar așa cum vă doriți. Nu ar fi exclus să faceți o impresie excelentă unei persoane de sex opus. Pe la mijlocul lunii ați putea avea o problemă legată de o călătorie. În plan financiar șansa este de partea dv.: ați putea obține un plus la salariu.

Fecioară (24.08 - 22.09)

Veți dispune de o mare cantitate de energie, pe care, dacă veți ști cum să v-o utilizați, ați putea obține avantaje mari. Pe cât posibil, evitați să vă implicați în colaborări; cel mai bine ar fi să faceți lucrurile de unul singur, mai ales în domeniul serviciului, unde colegii nu se vor arăta prea cooperanți.

Balanță (23.09 - 23.10)

Este o bună perioadă pentru a lua legătura cu prietenii de pe alte meleaguri. De altfel, relația cu străinătatea vă favorizează în această lună. Acordați ceva mai multă atenție chestiunilor financiare. Nu este o perioadă bună pentru a da sau a lua bani cu împrumut.

Scorpion (24.10 - 22.11)

În această perioadă veți fi energic și gata în orice moment să demarați ceva nou. Aveți tendința, însă, de a vă risipi în chestiuni minore care nu vă vor aduce nici un avantaj. Pentru timpul liber veți primi oferte care vă vor da ocazia să vă relaxați.

Săgetător (23.11 - 21.12)

Nemulțumirile pe care le aveți la serviciu se vor accentua spre sfârșitul lunii. Încercați să vă manifestați cu mai multă răbdare pentru a evita eventualele evenimente neplăcute. Aveți toate șansele de a obține un succes într-o activitate care necesită inspirație și creativitate.

Capricorn (22.12 - 20.01)

Veți avea unele neînțelegeri cu cei din familie și va fi nevoie de toate abilitățile dv. pentru a evita un conflict. Nu ar fi bine să încercați să vă impuneți punctele de vedere, căci până la urmă toate vor ieși așa cum vă doriți. În plan intelectual sunt create toate condițiile pentru o reușită.

Vărsător (21.01 - 18.02)

Se vor înregistra tot felul de probleme în ceea ce privește comunicarea dv. cu cei din jur. Dacă aveți de gând să plecați la drum, atenție, căci mijlocul de transport v-ar putea crea neplăceri mari. Pe acasă veți avea parte de discuții în contradictoriu.

Pesti (19.02 - 20.03)

Chestiunile financiare vă vor crea neplăceri serioase. Mai ales în a doua jumătate a lunii ar fi de dorit să nu faceți investiții sau cheltuieli de mare amploare. Acordați ceva mai multă atenție și sănătății. Nu semnați acte în a doua jumătate a lunii.

Cărțile noastre sunt oferite gratuit tuturor cititorilor revistei **Flacăra**!

Suspans.

NUMAI
8,90 lei

Un roman gratuit
cu fiecare
revistă

În Flacăra

Pentru împătimitii de mister. Dar și pentru *connaissance*-ii literaturii adevărate. Pentru cititorii care devorează pagină cu pagină. Dar și pentru cei cărora le place o carte tipărită exemplar. Pentru toți cititorii revistei *Flacăra*. Dar și pentru cei care, astfel, vor deveni cititori ai revistei *Flacăra*. Pentru ahtiații de *hard boiled* și de romane negre. Dar și pentru fanii *thriller*-elor de orice fel.

Tuturor, revista *Flacăra* vă oferă prilejul de a vă întâlni cu maestrul literaturii polițiste, într-o selecție girată de George Arion, cel mai bun autor român al genului.

Ești gata să intri în scena crimei?

Aflat la o recepție tipic britanică, Lordul Arthur Savile e convins de un ghicitor în palmă că, pentru a se putea căsători cu iubirea vieții sale, trebuie să-și omoare o rudă, nu neapărat apropiată. Urmează o cursă terifiantă în lupta cu destinul, în care sunt puse în joc toate armele, de la otrăvă la explozibili. O povestire în care, așa cum afirmă George Arion, „nu știi ce să admiri mai întâi: umorul – uneori negru, ironia fină, fantezia luxuriantă sau satira mușcătoare?”

crime scene 14

Oscar Wilde

...și alte povestiri

Crima Lordului Savile

„Wilde a hotărât să facă din minciună o operă de artă.”

André Gide

crime scene

un imprint al grupurilor FLĂCĂRA și

calitate garantată de

PUBLICATIILE
FLĂCĂRA

by

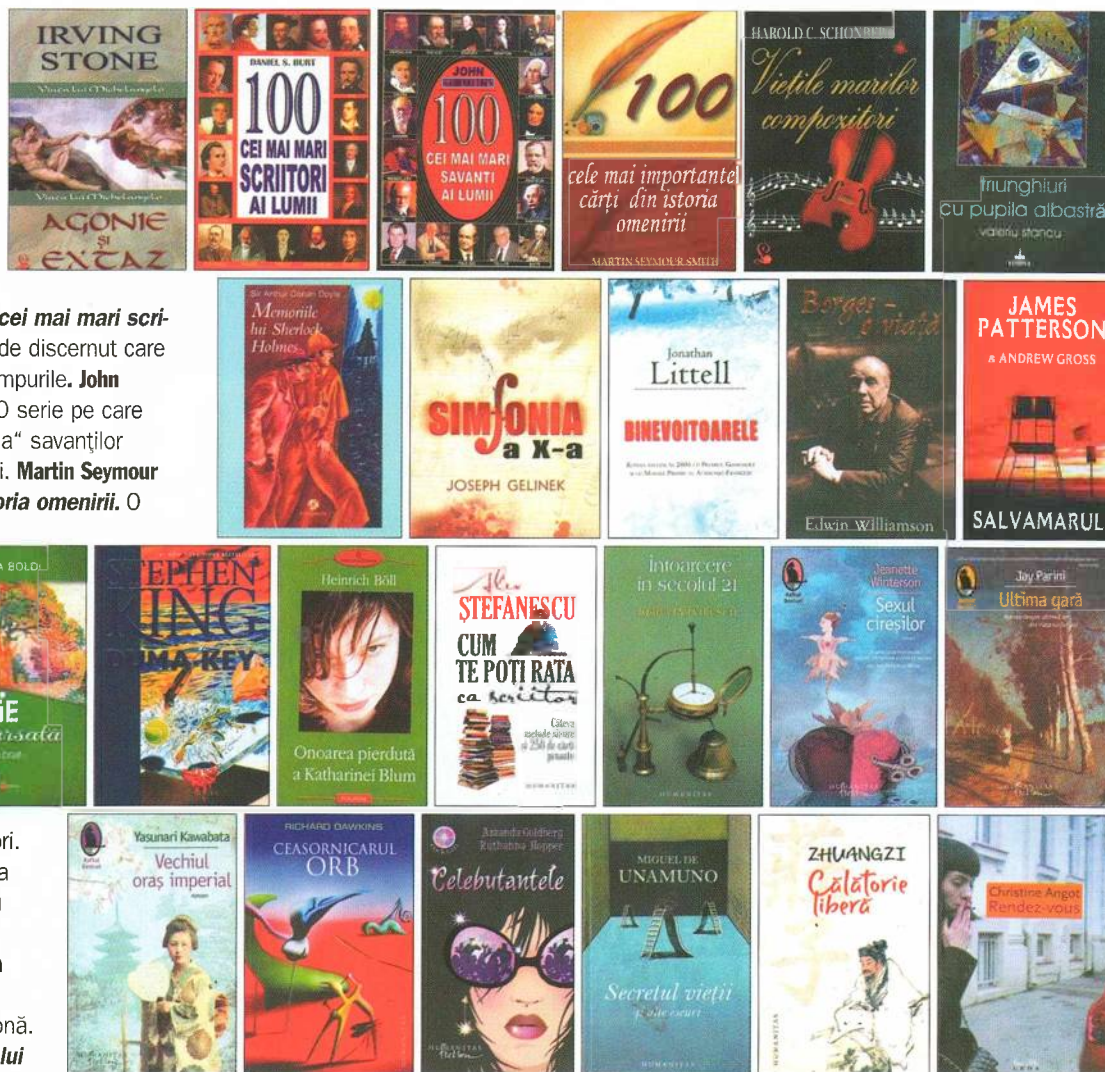
Oglinda cărților

LIDER: Irving Stone, *Agonie și extaz*. O carte absolut

delicioasă. Care făgăduiește un regal literar întins pe cât mai multe pagini, visul oricărui lector îndrăgostit. **Daniel S. Burt, 100 cei mai mari scriitori ai lumii.** Lucrare de sinteză. Greu, însă, de discernut care sunt cei mai mari scriitori ai lumii din toate timpurile. **John Simmons, 100 cei mai mari savanți ai lumii.** O serie pe care merită să o cumperi pe toată. Să alegi „crema” savanților înseamnă să dai contur unei evoluții a științei. **Martin Seymour Smith, 100 cele mai importante cărți din istoria omenirii.** O misiune și mai grea. Să alegi doar o sută de cărți din istoria umanității, trebuie să recunoaștem, e mai greu chiar decât să alegi oamenii, scriitorii.

Harold Schönberg, Viețile marilor compozitori. O carte pe care nu am socotit-o cât de valoroasă era decât după ce am parcurs-o, fiindcă, inițial, ești tentat să îi atribui doar sensul unui catalog de compozitori. E mai mult decât atât. Să ne gândim numai la viețile pictorilor după Vasari... **TIMPUL: Valeriu Stancu, Triunghiuri cu pupila albastră.** Valeriu Stancu este unul dintre cei mai buni poeți din Iași. Și unul dintre cei mai prețuiți din străinătate. Mai cu seamă din lumea francofonă.

COMPANIA: Sir Arthur Conan Doyle, Memoriile lui Sherlock Holmes. Dintr-o dată, editura COMPANIA devine asociată gusturilor noastre, devreme ce, cu puțin timp în urmă, **FLACĂRA** și-a înfoliat ediția cu *Căinele din Baskerville*. Ce copil sau adolescent nu visează să citească memoriile celui mai fascinant personaj-detectiv? De aceea, nici nu vă închipuiți ce mult m-am bucurat atunci când cartea a poposit pe masa mea de lucru. **RAO: CLASS: Joseph Gelinek, Simfonia a X-a.** O carte pe care, mai întâi, mi-a lăudat-o nimeni altul decât George Arion. Și el știe cu mingea în materie. **Jonathann Littell, Binevoitoarele.** Când unui roman i se decemează Premiul Goncourt și, mai mult, Marele Premiu al Academiei Franceze, aproape că nu mai are nevoie de nici o prezentare. **Edwin Williamson, Borges – o viață.** Cartea mi-a parvenit prin intermediul traducătorului, Petru Iamandi, proaspăt membru al Uniunii Scriitorilor din România. Este tradusă excelent. Și este o lectură absolut cuceritoare. **James Patterson & Andrew Gross, Salvamarul.** Firul narativ pornește de la viața unui salvamar „banal” (dacă meseria de salvamar poate fi banală!) și funcționează după principiul unui thriller: la un moment dat, se întâmplă ceva, toate personajele din viața eroului fiind omorâte cu brutalitate. Apoi... **NOUĂ: Felicia Boldi, Emoție revărsată.** O antologie trebuie, într-adevăr, să aducă, în fața noastră, un florilegiu liric. Desigur, cartea nu poate fi, pe întreg parcursul, egală cu ea însăși. Dar sunt și versuri de ținut minte: „Inima era cățărâtă/ pe un fir de trestie./ Ne plimbam pe lac/și voia să rămână acolo/în aburul cald al răsufării.” („Pe-un fir de trestie.”) Acolo să ne rămână inima. **NEMIRA: Stephen King, Duma Key.** Sunt dator cu o precizare: traducătorul cărții, excelentă de altfel, una dintre cele mai bune cărți ale lui King, este scriitorul Mircea Pricăjan, colaborator și al publicației noastre. Traducerea însăși merită o mențiune pentru realizarea sa strălucită. **POLIROM: Heinrich Boll, Onoarea pierdută a Katharinei Blum.** O carte care este, efectiv, aidoma unui vin de vinotecă. Am citit-o pe când aveam șaisprezece ani și locuiam la liceul militar. Impecabil e prea puțin. **HUMANITAS: Alex. Ștefănescu, Cum te poți rata ca scriitor.** E un fel de manual. Da, acum, când toată lumea scrie un fel de „cum să...” O carte savuroasă, ca și autorul. Din care poți gusta. Din amândouă, vreau să

zic. Un dicționar de ratări din penalty. **Ioana Pârvolescu, Întoarcere în secolul 21.** Cu Ioana te poți întoarce în orice timp. De la timpul trecutelor vieți de domnițe până chiar în timpul tău/nostru personal. Ne putem întoarce, cu ea, până și în jurnalul ei. **HUMANITAS FICTION: Jeanette Winterson, Sexul cireșilor.** Cine a citit *Scriș pe trup* va căuta cu interes și ardoare orice nouă carte, scrisă cu o debordantă și inteligentă senzualitate, de Jeanette. **Jay Panini, Ultima gară.** În spatele acestui titlu neutru din categoria filmelor „vagzal dlea dvuh”, se ascunde un mic secret. Când am aflat că ea, cartea, se ocupă, de fapt, de ultimul an din viața lui Tolstoi, uau, mi-am zis, sigur că... Sigur că merită cumpărată! **Yasunari Kawabata, Vechiul oraș imperial.** Oho, cred că aici, practic, chiar nu am mare lucru de adăugat: un scriitor realmente de Premiul Nobel, pe un subiect care ne anunță, încă din prezentare, pasiune & tensiune. E cineva care își dorește mai mult? **Richard Dawkins, Ceasornicarul orb.** O carte care are îndestulă mîgală pentru a explica misterul evoluției, care, firește, se dezghioacă, la rândul său, în mai multe mistere. **Amanda Goldberg, Ruthanna Hopper, Celebutantele.** Cândva, un foarte bun scriitor, Horia Pătrașcu, mi-a spus că îl delectează enorm cărțile din colecția **COCKTAIL**, de la **HUMANITAS FICTION**. Sper să vă delecteze și pe dumneavoastră. **Miguel de Unamuno, Secretul vieții și alte eseuri.** Iată o carte din care putem să aflăm mai multe despre noi, trebuincioasă ca o pilulă pentru suflet. Noi, în relația cu universul. Noi, în relație cu viața. Și, mai cu seamă, cu viața noastră. **Zuangzi, Călătorie liberă.** Cine nu cunoaște acea mică parabolă zen a celui care s-a visat fluture – și care era atât de fericit? Avem, în față, o carte de/ și despre înțelepciune. Adică acel lucru care ne trebuie mai întâi. **CORINT/LEDA: MAESTRII LEDA: Christine Angot, Rendez-vous.** Angor a fost găzduită cu un interviu în *Flacăra*. Este o persoană cu convingeri foarte originale. Cred că, în fața noastră, e o lectură care se adresează unui target feminin, prin excelență.

Angajamentul acestei rubrici este următorul: NICI O CARTE TRIMISĂ LA REDACȚIE NU RĂMÂNE NEPREZENTATĂ!!!

(M. Gălățanu)

**„Thriller în adevăratul sens al cuvântului!
Perfect credibil. Terifiant.**

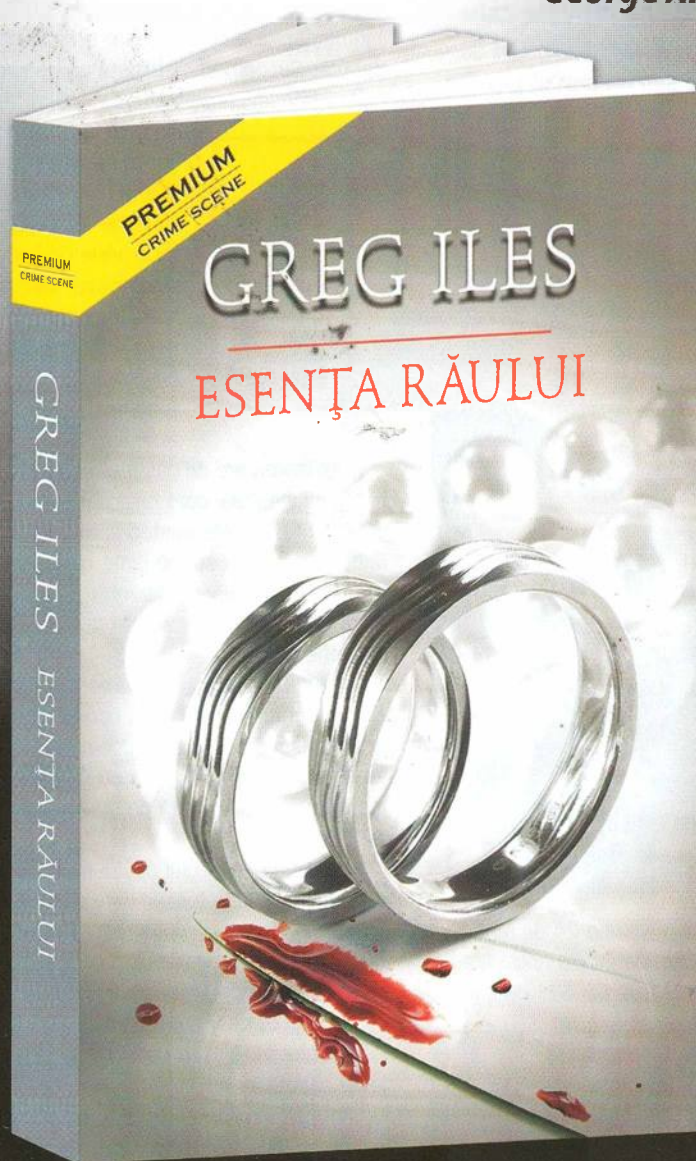
O conspirație în căutarea crimei perfecte și un agent FBI
decis să lupte până la capăt pentru a dezvălui esența răului.
Un roman care investighează latura întunecată a naturii umane
scris de un maestru al suspansului și al răsturnărilor de situație.”

George Arion

Crimescene Publishing

FLACĂRA

t...
TRITONIC

**Comandă acum
și primești**

35% reducere

**Preț întreg: ~~55 ron~~
Preț redus: 36 ron**

Completează formularul de mai jos și trimite-l la
Editura Tritonic, Strada Coacăzelor nr 5,
Sector 2, Cod poștal 022651, București
ca să beneficiezi de reducere.

TALON DE COMANDĂ

Doresc să comand volumul Esența Răului de Greg Iles la prețul de 36 ron

Nume

Prenume

CNP

Strada

Nr.

Bloc

Scara

Etaj

Sector/Județ

Cod poștal

Localitate

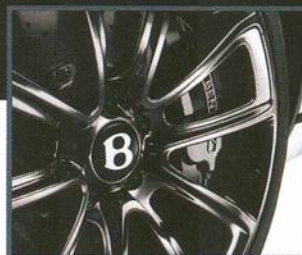
Număr telefon

Datele dumneavoastră personale vor fi folosite de Tritonic Grup Editorial numai în scopul declarat al acestui talon de comandă. Tritonic Grup Editorial se obligă să nu facă publice și să nu vândă baza de date referitoare la datele dvs.

Biontley

Supercar pentru ecologiști

Bentley a prezentat publicului cea mai puternică și rapidă mașină pe care a produs-o vreodată. Continental Supersports este Bentley-ul extrem, un automobil cu două locuri care oferă performanțele unui supercar și poate fi alimentat și cu biocombustibil...

Bentley susține chiar că folosirea de biocombustibil (E85) duce la o reducere a emisiilor poluante de dioxid de carbon de până la 70%. E genul de chestie la care o să te gândești când ai o viteză de 300 km/h...

Continental Supersports a debutat ca un proiect secret care dorea să exploreze ideea reducerii greutateii modelului Continental GT la care să se

mai adauge și un plus de putere și cuplu. Un experiment

care s-a materializat în intervalul a 24 de luni într-un proiect oficial pentru un model nou.

Rezultatele sunt dramatice. Cu 621 de cai

putere și o nouă transmisie „Quickshift” care înjumătățește timpul necesar schimbărilor de treaptă, Supersport stabilește noi recorduri pentru marca Bentley. Accelerația de la 0 la 100 km/h

se face în 3,9 secunde, iar viteza maximă ajunge la 329 km/h. Performanțele extreme sunt asigurate și de o serie de îmbunătățiri ale șasiului care includ modificarea direcției și suspensiei pentru folosirea de componente mai ușoare, amortizoare întărite și bare antiruli.

Agilitatea are de câștigat și de pe urma tracțiunii integrale care favorizează transmiterea a 60% din forță către puntea spate. Aceasta a fost lătită, iar mașina stă pe jante cu un diametru de 20 inch. Un rol esențial pentru plăcerea șofatului îl are și programul de stabilitate care intervine cu discreție.

Frânele ceramice din carbon reprezintă o dotare standard și își aduc contribuția atât la controlul mașinii, cât și la reducerea greutateii. De altfel, per ansamblu, inginerii au reușit o reducere a greutateii cu 110 kg față de modelul Continental GT Speed.

Evoluția design-ului noului model este un exemplu clasic de funcție care dictează forma. Astfel, puterea crescută și cuplul motorului W12 solicitau un plus de aer care să ajungă la cele două turbocompresoare și la sistemul de răcire. Designerii Bentley au răspuns prin desenarea unor fante de aerisire verticale și a două decupa-je pe capotă.

În mod similar, noile aripi dorsale care fac loc punții mai late cu 50 mm sunt create pentru a sublinia alura puternică a acestui coupé. Rezultatul este un Continental GT cu un exterior mai dinamic și mai puternic care exprimă destul de bine herghelia ascunsă sub capotă. În plus, la Supersports toate elementele cromate ale GT-ului au fost vopsite în negru.

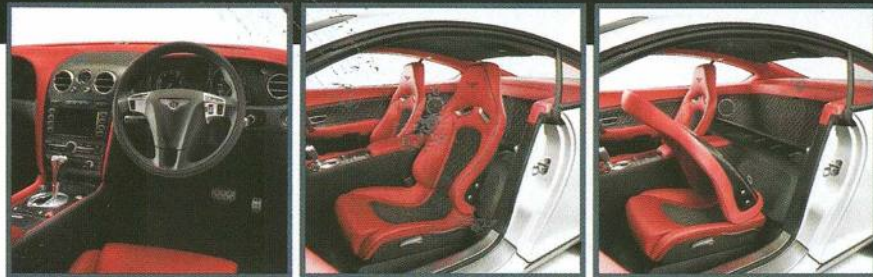
O nouă ambianță a fost creată și la interior pentru o interpretare mai dramatică a luxosului Bentley. Cockpitul este dominat de fibra de carbon și Alcantara, cu efecte plăcute atât asupra ochiului, dar și asupra greutateii totale a automobilului.

Mașina este creată pentru doar doi ocupanți care sunt

Volvo S60, cel mai frumos concept

Automobilul concept Volvo S60 a fost desemnat cel mai frumos concept de către 200 mii de cititori ai revistei *Auto Bild*. La selecție au participat cititori din 27 de țări europene care și-au exprimat preferințele prin intermediul faxului, telefonului și internetului. Conceptul S60 a fost prezentat publicului pentru prima oară la Salonul Auto de la Detroit de la începutul acestui an și reprezintă un capitol nou în design-ul suedezilor de la Volvo. În plină armonie cu principiile scandinave, exteriorul creează o combinație atractivă cu silueta de coupé și accentele sportive. Elementele clasice ale mărcii Volvo, precum capota în formă de V și umerii proeminenți sunt parte din noua imagine alături de elementele complet noi. Acestea includ linia geamurilor și ușile care, la o apăsare de buton, glisează pe lângă mașină către roțile din spate. Interiorul este dominat de consola centrală, construită din sticlă, care parcă plutește unduindu-se către locurile din spate. Premiul acordat de nemți se oferă anual, iar Volvo a mai avut parte de un premiu similar în 2006 prin modelul C30.

disponibilă pe toată plaja de turații. În plus, frâna de motor poate fi mai ușor de folosit în șofatul sportiv.

„îmbrățișați” de scaune sport cu suprafața posterioară din fibră de carbon. Scaunele din spate au fost înlocuite de un spațiu dedicat bagajelor de mici dimensiuni.

Motorul cu 12 cilindri dedicat acestui coupé luxos are o capacitate de 6 litri și dezvoltă o forță de 621 CP și un cuplu de 800 Nm ce poate fi atins de la 1.700 de turații pe minut. Noua transmisie automată „Quickshift” a fost creată exclusiv pentru modelul *Continental Supersports* și este de două ori mai rapidă decât modelul inițial.

La trecerea într-o treaptă superioară, combustibilul și aprinderea sunt oprite pentru un scurt răgaz ca să ofere timpi de schimb mecanici mai rapizi prin reducerea cuplului. În timpul trecerii într-o treaptă inferioară, cuplul este obținut prin controlarea electronică a interacțiunii dintre motor și cutia de viteze. Timpii de accelerare sunt îmbunătățiți, iar forța este

Așa se face că *Supersports* ajunge la 160 km/h în 8,9 secunde și face o depășire între 80 și 120 km/h în doar 2,6 secunde.

Iar *Bentley* susține că toate acestea nu sunt influențate de folosirea unui combustibil obținut din plante. În funcție de prezența acestuia în diverse combinații cu benzina clasică, unitatea de control a motorului își stabilește parametrii de funcționare și păstrează performanțele la același nivel. Așa că, pentru aproximativ 200.000 de euro, puteți beneficia de primul supercar disponibil și cu biocombustibil. Și, astfel, o să salvați planeta o dată pe lună când găsiți biocombustibil și când emisiile voastre poluante o să fie cu 70% mai mici. Adică echivalente cu cele ale unei berline de familie.

text: **Mugurel Mărgărit-Enescu**

Ai rămas cu mașina în pană?

Mobil: 0748.28.00.28
www.platforma-auto-tractari.ro

CONCURS:

**Citește
AICI:**

**Răspunde la următoarea întrebare:
Ce servicii practică firma de mai sus?**

Astfel participi la tragerea la sorți a unui premiu de 100 lei!

Trimiteți acest talon pe adresa redacției:

SC.Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, sector 1, cod 013701, București
până la data de 26.06.2009

TRACTĂRI AUTO INTERN ȘI INTERNAȚIONAL NON STOP

NOI ȘTIM CĂ:

- sunteți mai mult decât un **CITITOR DE PRESĂ**
- vă doriți mai mult decât o **RELAXARE PASIVĂ**

DE ACEEA,

mai mult decât lectură,
mai mult decât divertisment,
vă oferim:

- **PLĂCEREA JOCULUI**
- **BUCURIA** de a vă **CONFIRMA**
- INTELIGENȚA** și
- bagajul de **CUNOȘTINȚE**

REBUS

DE 78 DE ANI, CEA MAI CITITĂ PUBLICAȚIE
REBUSISTĂ DIN ROMÂNIA

REBUSACHE

„PUIL” REVISTEI REBUS,
PENTRU TINERI ȘI ÎNCEPĂTORI

RE BUS
58 de **Buzunar**
CAREURI DE DEFINIȚII

SUDOKU!

O COLECȚIE DE GRILE CU CIFRE PENTRU
TOȚI ÎMPĂTIMIȚII ACESTUI JOC AL MINȚII

REBUS BIS

UN MINI-ALMANAH CU PROBLEME REBUSISTE
ȘI GENURI LITERARE DE DIVERTISMENT

**INTEGRAME
& SUDOKU**

CIFRE ȘI LITERE, JOCURI LOGICE
ȘI CUVINTE, DEZLEGĂRI PE LOC

CÂTE O REVISTĂ PENTRU FIECARE
Revistele de divertisment editate de trustul
FLĂCĂRA se „devorează”, nu doar se citesc

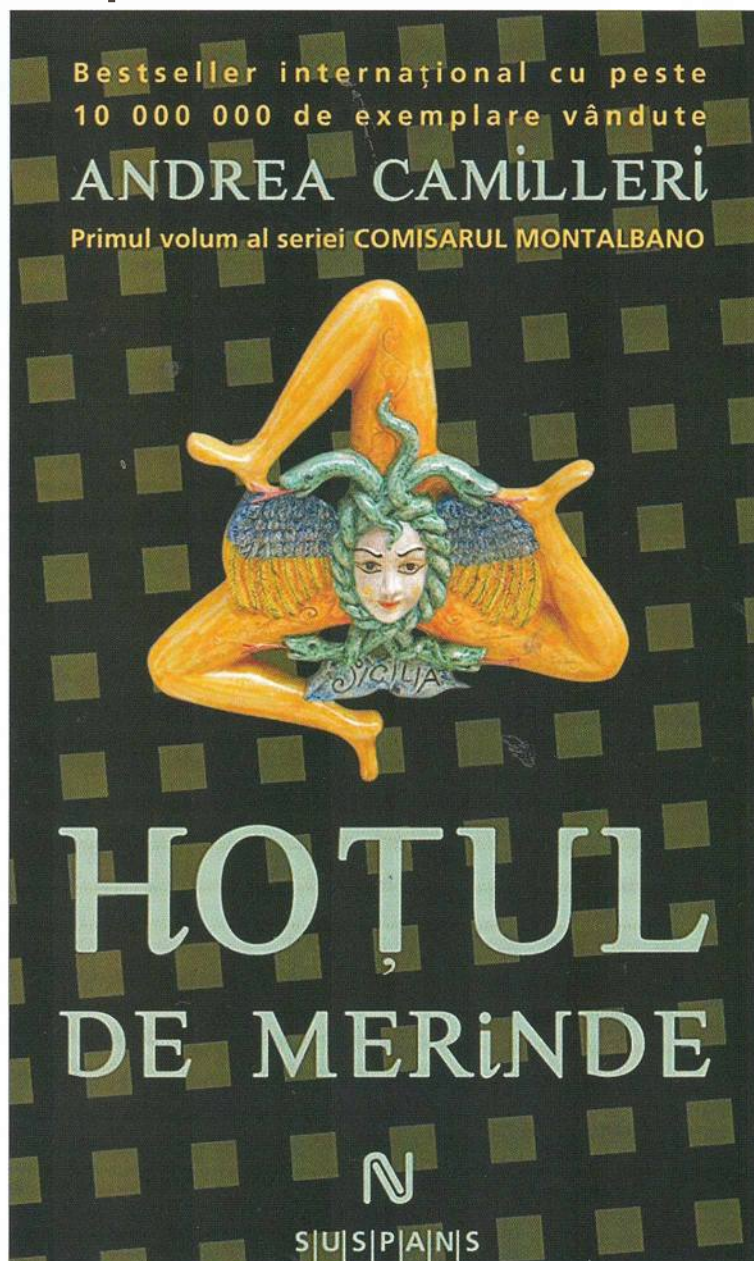
calitate garantată de **PUBLICAȚIILE
FLĂCĂRA**

Hoțul de merinde

o carte semnată Andrea Camilleri în traducerea lui Emanuel Botezatu, apărută la Editura Nemira, în colecția **Suspans**

Andrea Calogero Camilleri (născut în Porto Empedocle, la 6 septembrie 1925) este unul dintre cei mai populari scriitori italieni contemporani. Poet promițător în tinerețe, apoi regizor de teatru, scenarist și producător de radio și televiziune, Camilleri a început târziu să scrie romane, după patruzeci de ani. Astăzi, „Bătrânul”, cum îl numesc, cu tandrețe, contemporanii, este considerat un nume de referință al genului polițist, rafinându-l spre ficțiunea literară. Primul său volum, *Il corso delle cose*, a fost publicat abia în 1978 (deși fusese scris cu zece ani mai devreme), însă consacrarea literară a cunoscut-o după alți cincisprezece ani, odată cu romanul *La stagione della caccia* („Sezonul de vânătoare”). În 1994, a apărut *La forma dell'acqua*, primul roman din seria *Comisarul Montalbano*, personaj care avea să se transforme în scurt timp într-un adevărat cult. Comisarul Montalbano (numit în onoarea scriitorului Manuel Vázquez Montalbán) a devenit atât de popular (la aceasta contribuind și un serial de televiziune de mare succes), încât Andrea Camilleri a ajuns în situația de a nu mai putea renunța la el (asemenea lui Arthur Conan Doyle cu personajul său Sherlock Holmes). Prin urmare, Camilleri ar fi luat hotărârea ca ultima aventură a lui Montalbano s-o încredințeze editorului său, cu indicația de a fi închisă într-un seif și publicată abia după moartea autorului. În onoarea sa, orașul natal Porto Empedocle, care stă la baza localității fictive Vigàta unde Montalbano își desfășoară activitatea, și-a schimbat denumirea în Vigàta.

Până în prezent, seria cuprinde optsprezece titluri: *La forma dell'acqua* (1994), *Il cane di terracotta* (1996), *Hoțul de merinde* (1996), *La voce del violino* (1997 – în pregătire la Editura Nemira), *Un mese con Montalbano* (1998), *Gli arancini di Montalbano* (1999), *La gita a Tindari* (2000), *L'odore della notte* (2001), *La paura di Montalbano* (2002), *Il giro di boa* (2003), *La pazienza del ragno* (2004), *La prima indagine di Montalbano* (2004), *La luna di carta* (2005), *La Vampa d'Agosto* (2006), *Le Ali della Sfinge* (2006), *La pista di Sabbia* (2007), *Il campo del vasaio* (2008). În anul 2008, din aceeași serie a apărut *L'età del dubbio*, pentru viitorul apropiat fiind anunțat *La danza del gabbiano*.

Seria *Comisarul Montalbano*, Bestseller internațional cu peste 10.000.000 de exemplare vândute

ajunge în grija comisarului sicilian, dar viața lor este pusă în pericol pe măsură ce iese la lumină implicarea serviciilor secrete în afacere.

Andrea Camilleri este autorul italian al momentului. Seria ce îl are ca protagonist pe Salvo Montalbano – un amestec unic de umor, cinism, compasiune și dragoste pentru mâncăruri rafinate – a devenit un adevărat fenomen internațional. Cel mai iubit detectiv italian trăiește în Sicilia zilelor noastre, unde aventurile tipice unui roman polițist se împletesc cu tradițiile locale. Atmosfera unică este încununată de dialectul sicilian, o vorbire insolită și niciodată banală.

Comisarul-șef Salvo Montalbano... bănuiește că există legături între cele două victime ucise cu violență: un tunisian imbarcat pe un pescador italian din Mazara del Vallo, împușcat, și un bătrân din Vigàta, înjunghiat în lift.

Investigația... duce către frumoasa Karima, o menajeră care oferă clienților și „servicii” suplimentare. Când Karima dispare fără urmă, fiul ei, înfometat, începe să fure pachetele de prânz ale altor copii. Tânărul hoț de merinde

„Să rezolvi o crimă în Italia este mult mai complicat decât în filmele americane (...). Iar dacă situația e încurcată pe continent, ea devine și mai încurcată în Sicilia. Unde altundeva ar putea un polițist să se bucure de o masă apetisantă, pregătită de un hoț devenit bucătar peste noapte, «sub inspirația directă a Fecioarei»? Seria *Comisarul Montalbano* ne poartă într-o lume stranie, plină de culoare și de personaje memorabile.”

Library Journal

În pas de deux de la Monaco, la Festivalul Enescu

Baletul din Monte-Carlo

Les Ballets de Monte - Carlo a devenit compania oficială a Principatului Monaco în 1985, reînființată prin decizia Alteței sale Regale, Prințesa de Hanovra, în acord cu dorința mamei sale, Luminația Sa Prințesa Grace de Monaco.

Începuturile companiei **Les Ballets de Monte - Carlo** sunt legate de celebrul impresar rus Diaghilev care, după succesul pe care l-a obținut în stagiunile sale pariziene din primăvara anului 1909, a înființat la Paris o companie de balet, alcătuită din câțiva dintre cei mai buni dansatori din St. Petersburg și Moscova. În 1911 compania a fost prezentată sub numele propriu al lui Diaghilev, și a vizitat

În cadrul Festivalului Internațional George Enescu 2009, **Baletul din Monte-Carlo** va fi prezent pe scena Teatrului Național, în zilele de **19 și 20 septembrie, ora 19.00, cu spectacolul**

foto Laurent Philippe

foto Laurent Philippe

Londra pentru prima oară. Reședința sa oficială a devenit Monte-Carlo.

Stagiunile din Paris și turneele au continuat, iar în anii 1916 - 1917 îi regăsim pe membrii companiei pe continentul american. Timp de douăzeci de ani, Diaghilev și colaboratorii săi - scriitori, compozitori, pictori ai momentului, coregrafi și dansatori, toți celebri, au stabilit noua orientare artistică în balet; perfecțiunea atinsă prin tehnica și estetica actului coregrafic a generat noi repere, capabile să ducă la reorientarea baletului timpului său în toate formele sale. Totul s-a încheiat însă la moartea sa, survenită în 1929, când compania se dizolvă.

În 1932, însă, o nouă companie ia naștere prin fuziunea **Ballets de l'Opéra de**

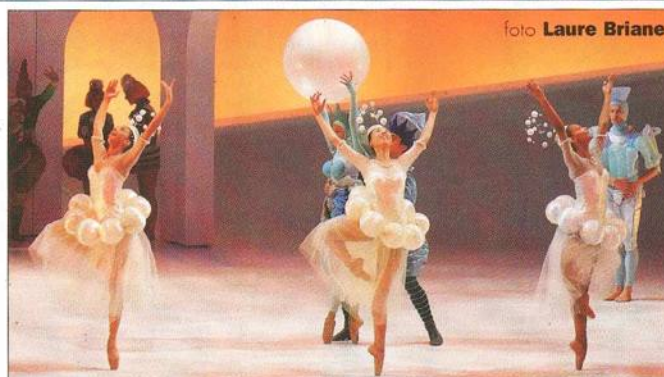

foto Laure Briane

Cenușăreasa, de Prokofiev, coregrafia fiind semnată de Jean-Christophe Maillot.

Monte-Carlo și Ballets de l'Opéra Russe à Paris, având director pe Colonel de Basil, iar pe René Blum în calitate de director artistic. Când Massine a devenit director artistic în 1938, compania și-a schimbat numele în **Ballet Russe de Monte-Carlo** și

a plecat în Statele Unite. De aici încolo istoria ansamblului de balet cunoaște sușuri și coborâșuri, premiere de senzațional succes, dar și dizolvări și reînființări spectaculoase; până în 1985, când **Baletul din Monte-Carlo** devine în mod oficial compania Principatului Monaco.

Prima reprezentare a avut loc la 21 decembrie 1985, având pe afiș artiști invitați de la Opera din Paris. Condusă de Ghislaine Thesmar și Pierre Lacotte, compania a repetat în studioul Diaghilev, susținând reprezentații atât pe scena Sălii Garnier a Operei din Monte-Carlo, cât și în numeroasele turnee prin lume. Repertoriul include lucrări preluate de la **Ballets Russes** și piese contemporane ale coregrafilor invitați, printre care: John Clifford, Kevin Haigen, Jean-Christophe Maillot, Dieter Amman, Uwe Scholz.

În 1989, Jean Yves Esquerre a fost numit director artistic, iar în 1992, Jean-Christophe Maillot s-a alăturat companiei, devenind, în septembrie 1993, director-coregraf. Patru ani mai târziu, grație viziunii și energiei sale, Baletul din Monte-Carlo a părăsit sediul istoric, care devenise pe atunci prea mic, și s-a mutat în propriul centru de dans: L'ATELIER. Apoi, în decembrie 2000, artiștii au inaugurat prima lor stagiune de balet pe uriașa scenă din **Salle des Princes**, de la noul centru de congrese din Monaco, Grimaldi Forum. Au fost două momente de cotitură în istoria modernă a Baletului din Monte-Carlo și începutul unei noi ere a dansului în Monaco...

JexL Corina Anghel

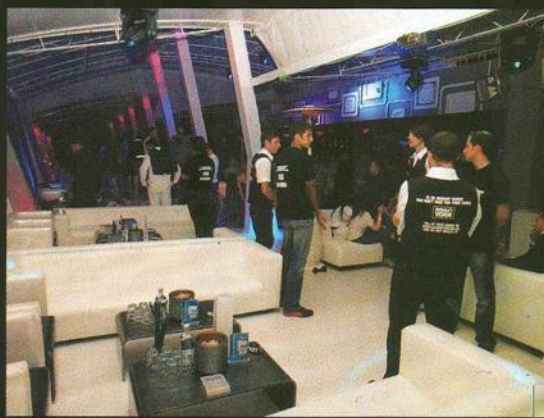
Fiți vizionar într-o lume

Dacă sunteți vizionar și simțiți că imaginația dumneavoastră vă ajută să creați o altă lume, atunci este cazul să vă refugiați în lumea ABSOLUT VISIONARIES. Aici veți avea ocazia de a face un exercițiu de imaginație alături de persoane publice precum Kanye West, Paris Hilton sau Eddie Izzard sau alături de oameni obișnuiți cu care vă întâlniți pe stradă, la birou sau la cinema. Puteți da fuga și în lumea virtuală pe www.absolutvisions.ro unde veți găsi descrieri ale universului ideal, plăsmuiri parcă desprinse din vise sau din lumea poveștilor.

Pentru a păși în lumea vizionarilor nu trebuie să faceți prea multe eforturi. Lăsați-vă purtați de imaginație pe covorul fermecat al viselor și nu va trece mult până ce totul va deveni realitate. Totul începe cu 1, cu o viziune. Un pas, un vis sau o dorință, de aici pornește o revoluție, o mișcare ideologică, un nou curent artistic. Marile idei se nasc în momente neașteptate, atunci când cineva are curajul să treacă dincolo de convenții și să privească dintr-o nouă perspectivă lucrurile care până atunci păreau banale. Este nevoie de optimism, umor și puțin curaj pentru a construi o lume care prinde viață mai întâi în mintea fiecăruia.

Să nu vă gândiți că marii inventatori ai lumii au obținut rezultatele pe care le-au obținut stând mult timp cu mâna la tâmplă și gândindu-se. Poate că descoperirile lor au fost niște scilipiri de moment care, odată materializate, le-au adus faimă și recunoaștere în întreaga lume. Așa că nu mai stați pe gânduri și puneți-vă imaginația la treabă.

Pentru a susține această platformă în România și a realiza cât mai multe viziuni, ABSOLUT va organiza o serie de petreceri IN AN ABSOLUT WORLD. Prima a prins viață în 1 mai, în Mamaia, în clubul *Crush*. Așa că de Ziua muncii, cei mai tineri, mai visători, mai plini de imaginație

IN AN ABSO

ABOUT IN AN ABSOLUT WORLD

ABSOLUTĂ!

ABSOLUT WORLD

SHARE YOUR VISION

au deschis ochii și și-au văzut visul împlinit. A fost ca și cum ai spune *abracadabra* și totul s-a realizat grație echipei **ABSOLUT**. În timpul zilei, alea pietonală a fost luată cu asalt de băieții care îndeplineau viziunea Danielei: *IN AN ABSOLUT WORLD* fetele ar primi o floare în fiecare zi. Doamnele au primit și invitația la *party*ul din *Crush* care, în acest univers, începe la apus și nu se sfârșește niciodată.

Drumul către club și înapoi acasă, de dimineață, a fost parcurs de către cei mai norocoși într-o elegantă limuzină albă, pentru că în viziunea Clarei, așa ar arăta toate taxiurile. Echipa **ABSOLUT** a avut grijă ca Oana, și alături de ea fetele din club, să fie la fel de frumoase de la începutul petrecerii până la finalul ei, pentru că ea visa să existe un make up profesionist care are grijă ca machiajul să fie intact cât mai mult. Invitații au beneficiat de tratament VIP, având bodyguardul propriu pentru a îndeplini viziunea lui Cristi sau chelnerul dedicat pentru cei care își doresc, asemeni Mihaelei, să nu aștepte foarte mult *cocktail*-ul preferat. Atmosfera a fost plină de energie și petrecerea a durat până la răsăritul soarelui. Cu siguranță, toată lumea care a participat la acest eveniment nu va uita așa ușor momentele petrecute alături de ceilalți visători care și-au scris ideile pe adresa www.absolutvisions.ro.

„Am primit până acum prin intermediul site-ului mai multe viziuni foarte interesante. Sunt gânduri sincere, ale oamenilor care îndrăznesc să viseze și acesta este primul pas pentru ca un vis să devină realitate. **ABSOLUT** a susținut întotdeauna creativitatea și a inspirat oamenii să privească dincolo de aparențe și să depășească convențiile. Prima petrecere din Mamaia a fost un succes, însă *IN AN ABSOLUT WORLD* nu sărbătorim numai 1 Mai, ci fiecare zi și pe fiecare vizionar. Astfel, la evenimentele **ABSOLUT**, vom încerca să transpunem în realitate viziunile prietenilor noștri.” a declarat Radu Moldovan-Petruț, Brand Manager **ABSOLUT**.

Așadar, **ABSOLUT VISIONARIES** este o invitație adresată tuturor, dar mai ales vizionarilor, dispuși să accepte provocări și să se raporteze la experiențele lor cu aceași îndrăzneală și nonconformism cu care este construită și identitatea brandului.

Lumea absolută și minunățiile ei a început să fie cunoscută de public la începutul anului, când și-a răsfățat invitații cu un festin al aromelor combinat cu vodcă, și asta ca să nu mai vorbim de dulciurile parcă desprinse dintr-o poveste în care munți de zahăr și frișcă s-au transformat în niște bunătăți rar întâlnite.

Text: Raluca Spătareanu

Jinduind la fotbalul adevărat

Simptomatic, Ladislau Bölöni și Mircea Lucescu, antrenorii propuși la Națională mai mult de presă și doar la garagață de federați, au reușit să câștige titlul de campioană cu Standard Liège, respectiv să obțină trofeul (ultim) al Cupei UEFA cu Șahtior Donețk.

În timp ce Dan Petrescu și Meme Stoica exultă...

A **jindui** = verb de conjugarea a IV-a exprimând o dorință intensă, poftă (de ceva greu de obținut). Ei bine, acest sentiment de a **jindui/răvni** îl încearcă tot mai mult iubitorii fotbalului de la noi urmărind la televizor pasionantele dispute din campionatele străine. Dacă ar fi să ne referim doar la *Premier League*, aceleași *Manchester United*, *Liverpool* și *Chelsea* au ocupat podiumul și vor participa direct în grupele *Champions League*, iar *Arsenal* în ultimul tur preliminar. Și ce meciuri spectaculoase ne-au oferit acestea în fazele superioare ale competiției europene de prim rang! (Ca o curiozitate, *Middlesbrough*, fosta adversară a *Stelei* acum trei ani în semifinalele Cupei UEFA, a retrogradat în *Championship*!) Dar întrecerile din *Bundesliga* nu ne-au ținut și ele cu sufletul la gură? După un tur în care noua promovată *Hoffenheim* (echipa unei așezări cu vreo patru mii de suflete) a cochetat cu primele locuri), a triumfat (în premieră) surprinzătoarea for-

mație din *Wolfsburg* (120.000 de locuitori) în dauna răslaureatei *Bayern München* (21 de titluri). (Întâmplător sau nu, campioana Germaniei este aceeași echipă care, în toamna trecută, a eliminat *Rapidul* din *Cupa UEFA*.) În Hexagon, după cele 7 (șapte) **succesuri** consecutive, *Olympique Lyon* se vede nevoită să se mulțumească doar cu poziția a treia. Îl *Il calcio*, la aproape 41 de ani, după 901 meciuri jucate **numai** la *AC Milan*, Paolo Maldini și-a anunțat retragerea. (Apropo de longevitate: Sir Alex Ferguson strânge trofeu după trofeu, de 23 de ani, cu *Manchester United*.)

Iar noi, noi ce facem? Trăim din nostalgia puținelor bucurii: „sfertul de finală” la *World Cup* '94, cele două finale susținute de *Steaua* în '86 și '89 (prima, câștigată), aniversăm centenarul Federației de Fotbal, visăm la organizarea unui Campionat European prin... 2024, sau, mai rău, „săr-bătorim” (suporterii dinamoviști) incendierea unei peluze în Ghencea...

Între timp, iată-ne în fața ultimelor două etape din campionatul de pe **plaiurile noastre mioritice** (odioasă sintagmă, nu-i așa?, repetată obsedant). Tocmai se încheiase partida *Unirea Urziceni* – *Dinamo* 1-0 în urma căreia ialomițenii deveneau lideri, cu un punct avans în fața învinsei lor. Începusem să facem calculele de rigoare în ceea ce privește ierarhia finală, când, pe linia Marian Iancu – Gigi Becali, a explodat *bomba/gluma/petarda/farsa* anului. Patronul timișorean își exprima convingerea că echipa lui Dan Petrescu va câștiga titlul, deși urma confruntarea directă cu această chiar pe malurile Begăi, dar, mai mult, lansa ipoteza unei **fuziuni prin absorbție** între *Steaua* și *Unirea* astfel încât roș-albaștrii să participe direct în grupele *Champions League*, în dauna „câinilor roșii”. A naibii treabă, ultima etapă, din 10 iunie, programează taman întâlnirea dintre *Unirea* și *Steaua*, în care oaspeții ar ceda deliberat! Imediat, patronul din Ghencea a marșat la idee, asumându-și chiar paternitatea acesteia. Edificator, Gigi Becali declara că *Unirea* „le va spulbera și pe Timișoara, și pe cealaltă echipă cu care mai are de jucat”. Iar ca pălălaia să se întindă, hop și investorul Adrian Porumboiu cu mariajul Vaslui – Craiova, „Oltenia Terra Moldova”.

Am mai întârziat (la limita limitei!) cu predarea materialului de față însă lucrurile nu s-au clarificat nicidecum, ba din contră. Judecând la rece, *Steaua* ar avea toate motivele să apeleze la stratagema de mai sus. În primul rând, i-ar bloca pe rivalii de o viață să accedă în grupele *Ligi* Campionilor. În al doilea rând, ocupând în prezent locul 7, cu 52 de puncte, echipa militară are șanse mici de a le depăși pe *Universitatea Craiova* (56 p.) și pe *Rapid* (54 p.) spre a intra în *Europa League*. Este interesant că jucătorii și suporterii steliști, în proporție covârșitoare, ar prefera să rămână în afara Europei chiar, numai *Dinamo* să nu devină campioană.

Deși patronul ialomițean Dumitru Bucșaru respinge vehement ideea vânzării clubului, un sămbure de adevăr l-ar putea constitui datoria de vreo zece milioane de euro pe care o are tocmai la... Gigi Becali! Iar potrivit lui Dumitru Dragomir și lui Valentin Alexandru (președintele, respectiv

secretarul general al LPF), realizarea fuziunii se poate face prin modificarea de către Comitetul Executiv a unui articol din regulamentul. Vorba juristului Iosif Robi Urs: „La noi este posibil orice. (...) UEFA și FIFA vor accepta ce va hotărî FRF”.

Puține ecouri din tabăra dinamovistă, dar ne putem lesne închipui ce coșmar cu ochii deschiși trăiesc acționarii, jucătorii și suporterii. Locul 2 ar însemna două tururi preliminare, cu patru meciuri și o vacanță scurtată, prima fază având datele 28/29 iulie și 4/5 august, în care ar putea întâlni adversari ca *Șahtior* sau *Anderlecht*. În cel de-al doilea tur (18/19 și 25/26 august) s-ar putea confrunta cu *Sporting Lisabona* sau *Arsenal*, de exemplu. Groaza este sporită și de faptul că acum sunt la mâna altora și regretă amar punctele irosite pe propriul teren (vezi remiza albă cu Otopeni).

Iată, așadar, ce probleme ne preocupă pe noi, în timp ce peste câteva ore la Roma va începe marea finală a *Champions League* dintre *Barcelona* și *Manchester United*! Și dacă astea ar fi singurele necazuri, căci trebuie să

reamintim pe fugă câte litigii sunt în suspensie: va primi (și când) Timișoara cele șase puncte înapoi (sau mai puține) de la TAS? Va fi retrogradată formația *FC Argeș* în urma scandalului de mită în care este implicat patronul Cornel Penescu? (vezi excelentul documentar din paginile 16-18 ale acestei reviste). Va scăpa *Farul Constanța* de eșalonul secund în urma apelului la TAS în speța *Nocturna de la Iași*? Cazul *Valiza* se va soluționa într-un fel și își va recupera Gigi Becali cele 1,7 milioane de euro? Iată, de ultimă oră, în cazul DNA de la Pitești, după ce și Florin Prunea a fost chemat, Ionuț Lupescu a mers la DNA București spre a vedea dosarul în care fostul președinte al C.A.F., Daniel Florea, l-a acuzat că, împreună cu Prunea ar fi aranjat ce arbitri să meargă la meciuri, iar Mircea Sandu este păsuit având de făcut față obligațiilor oficiale pe linie UEFA.

Spunem de câte ori avem prilejul că durerea noastră cea mare este situația în care se găsește echipa națională. Ei bine, la acest nivel se petrece un adevărat paradox: avem doi selecționeri în funcție! Datorită contractului său beton, Victor Pițurcă nici acum nu a fost disponibilizat, între timp, însă, fiind numit și preluându-și prerogativele Răzvan Lucescu. Șanse infime pentru acesta de calificare la C.M. 2010, însă punctele din cele cinci partide

rămase ne sunt mai mult decât necesare pentru a intra într-o grupă valorică superioară în vederea tragerii la sorți pentru preliminariile C.E. 2012. Cu un contract pe doi ani și jumătate (250.000 de euro pe an), Lucescu are ca **obiectiv explicit accederea la turneul final al viitorului European**. Primul hop, pe 6 iunie, în Lituania, la Marijampole. Nu este un debut ușor, întâmpinând probleme mari de efectiv: Contra și Florentin Petre s-au retras, iar Lobonț și Mutu sunt accidentați. Noul selecționar se pare că va schimba sistemul 4-3-3 în 4-4-2, însă mișcarea surprinzătoare este faptul că a convocat doar șapte strănieri, între care Săpunaru, Neșu, Ghioane (resuscitat!). De asemenea, dintre autohtoni, a apelat la Coman, Costin Lazăr, Dănciulescu, Mara, Alexa, Gigel Bucur și la un trio de la Urziceni – Dănănae, Galamaz, Iulian Apostol, ieșind astfel din calcule nume ca Tamaș, Codrea, Cociș.

Repetăm, o campanie grea, cu o echipă preluată „din mers” și un program cuprinzând încă două deplasări (în Franța și Serbia). Iar pentru C.E. de peste trei ani, o spunem de pe acum: din grupele preliminare se califică direct doar primul loc și cel mai bun loc 2; restul formațiilor clasate pe poziția secundă vor susține baraj.

text **Pompiliu L. Dumitreescu**

foto **Mediafax**

... Shakira alias
Cristi Borcea suferă

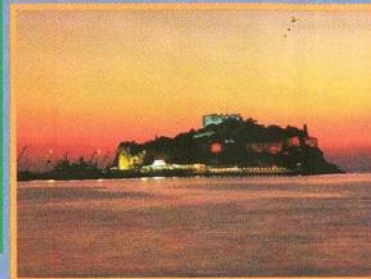
Concurs Europa Travel

Europa Travel te trimite o săptămână în **Kuşadası**. Stațiune turcească la malul Mării Egee, **Kuşadası** (care în traducere înseamnă *insula păsărilor*) reprezintă o destinație de vacanță elegantă care oferă atracții turistice deosebite: Pamukkale – o adevărată capodoperă naturală din calcar și ape termale, orașul antic Effes, templul lui Artemis, parcul acvatic Adaland și multe altele. Hotelul **Dablakar 4*** vă așteaptă să descoperiți **Kuşadası**. Amplasat în centrul comercial al stațiunii, la 500 m de plajă, hotelul dispune de două restaurante (interior și exterior), sală pentru micul dejun, *snack bar*, bar la recepție, bar la piscină, bucătărie internațională și turcească, piscine exterioare, saună, masaj, jacuzzi. Hotelul dispune de 84 de camere. Camerele sunt dotate cu baie cu duș, seif, balcon, room service 24 ore, TV, satelit, telefon, conexiune la internet, aer condiționat individual.

Puteți fi oaspeți în stațiunea Kuşadası trimițând două taloane din două numere **Flacăra** succesive (**Flacăra nr. 5** și **Flacăra nr. 6**) și răspunzând corect la întrebarea:

Care este destinația concursului Europa Travel în această vară?

Câștigătorul (selectat prin tragere la sorți) va fi anunțat în **Flacăra nr. 7/2009**.

Șos. Mihai Bravu nr. 62 A; Tel.: 031.402.55.87; 0729.156.199; Fax: 031.402.55.88; e-mail: office@europatravel.ro; www.europatravel.ro

Trimiteți talonul la adresa: **SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București, până la data de 26.06.2009**

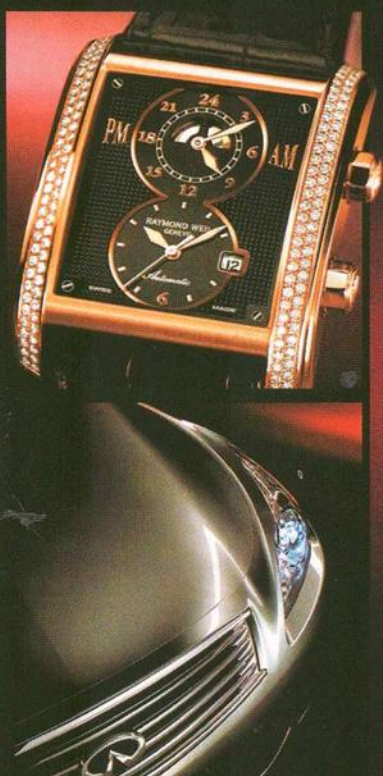
Concurs
EUROPA TRAVEL

ep. 76

Apocalipsa, acum!

www.bestmagazine.ro

O noua imagine pentru un alt stil de viață.

BEST magazine®

Tel.: (+4) 021 320 60 18
 (+4) 021 320 60 19
 Fax: (+4) 021 320 60 20
 office@bestmagazine.ro
 www.bestmagazine.ro

Talon abonament "BEST Magazine"

* Numele și prenumele:

(Abonat persoană fizică/ Titular persoană juridică)

Denumirea firmei:

Funcția:

CIF:

Reg.Com:

* Adresa

* Telefon

E-mail:

* Câmpuri obligatoriu de completat

Bifează tipul de abonament:

☐ 6 luni

5 ediții

☐ 12 luni

10 ediții

Pachetul distribuit prin poștă poate conține diferite suplimente tematice și materiale publicitare

Contravaloarea abonamentului se poate achita prin ordin de plată la orice bancă sau prin mandat poștal la orice oficiu poștal, în contul: **MASTER COMMUNICATION Intl.** RO66BRDE4415V68494874416 deschis la BRD Calea Călărași, sect.2, CIF: RO 13575388.

Prețul include TVA și taxele de distribuție.

Trimiteți acest talon împreună cu dovada efectuării plății la: **MASTER COMMUNICATION Intl.** - Adresa: Strada Urzani Nr.36C, Sector 2, București sau prin Fax la numărul: 021 320 60 20

MASTER COMMUNICATION Intl. vă trimite abonamentul prin intermediul firmelor specializate în distribuție directă. Eventualele erori în distribuție nu cad în sarcina noastră, dar trebuie semnalate imediat pe adresa: abonamente@bestmagazine.ro

■ Pentru orice tip de abonament aveți:

15%
discount

■ Împreună cu revista noastră aveți:

10 ediții gratuite
ale revistei financiare
FINANȚE ȘI AFACERI

Contravaloare abonament valabil
șase luni / 5 ediții Best Magazine

30,0RON

Contravaloare abonament valabil
un an / 10 ediții Best Magazine

59,0RON

Pentru detalii suplimentare despre
abonare contactați Departamentul
Abonamente la telefon: 021 320 6018
sau la E-mail
abonamente@bestmagazine.ro

Barcelona Room

90 locuri

Frankfurt Room

90 locuri

Monte Carlo

90 locuri

250 locuri

Marseille Room

90 locuri

Paris Room

160 locuri

Bruxelles Room

RIN Grand Hotel **Centru de Conferințe**

42 săli de conferințe

2900 locuri

peste 5000 mp de spațiu de conferințe

Totul într-un hotel de 1500 camere

Atât de mare încât ai nevoie de o hartă

Room

Madrid Room

160 locuri

London Room

380 locuri

Geneva Room

390 locuri

Amsterdam Room

160 locuri

90 locuri

Strasbourg Room

1100 locuri

București Room

nte

RIN GRAND HOTEL

★★★★

BUCHAREST

Șoseaua Vitan Bârzești nr. 7D, Tel: +40 31 106 1111

www.ringrandhotel.ro

IT Solutions for the demanding

Establishment of International **Asseco South Eastern Europe Group** created one of the strongest software houses and system integrators in the South Eastern Europe. This confirms Asseco's strategy for the strong growth on very perspective SEE region where quality and local presence are key in providing best solutions for our clients. **Asseco SEE Group** is a group of IT companies providing leading IT solutions in Albania, Bosnia and Herzegovina, Bulgaria, Croatia, Macedonia, Montenegro, Romania, Serbia and Slovenia.